

แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาข้อร้อง
ในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า

ศักดิ์พล มิตรประยูร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ดนตรี)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกทัศนคติ สำหรับวิชาข้อร้อง
ในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า

..... ศักดิ์ดิพล มิตรประยูร

นายศักดิ์ดิพล มิตรประยูร

ผู้วิจัย

.....

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิภาภรณ์ ภู่วัฒนกุล,

กศ.บ., M.A., Ph.D.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

.....

รองศาสตราจารย์ณรงค์ชัย ปิฎกฤษต์,

กศ.ม., ศศ.ม., ประ.ด.

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....

รองศาสตราจารย์ณรงค์ชัย ปิฎกฤษต์,

กศ.ม., ศศ.ม., ประ.ด.

ประธานคณะกรรมการประจำหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว. ออร์โทปิดิกส์

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิทัศน์ สำหรับวิชาข้อร้อง
ในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ดนตรี)

วันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2556

ศักดิ์พล มิตรประยูร

นายศักดิ์พล มิตรประยูร

ผู้วิจัย

รองศาสตราจารย์โกวิทย์ ชันศรี,

รองศาสตราจารย์โกวิทย์ ชันศรี,

K.M.C., M.A., Ph.D.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ณรงค์ชัย ปีกุรักษ์,

รองศาสตราจารย์ณรงค์ชัย ปีกุรักษ์,

กศ.ม., ศศ.ม., ประ.ด.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิภากรณ์ ภู่วัฒนกุล,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิภากรณ์ ภู่วัฒนกุล,

กศ.บ., M.A., Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

รองศาสตราจารย์สุกรี เจริญสุข,

รองศาสตราจารย์สุกรี เจริญสุข,

กศ.บ., M.M.E., D.A.

คณบดี

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยการแนะนำช่วยเหลือ ดูแล และเอาใจใส่ เป็นอย่างดีจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภากรณ์ ภู่วัฒนกุล รองศาสตราจารย์ ดร. ณรงค์ชัย ปิฎกฤษต์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ ที่ได้ให้ความรู้ ชี้แนะทางการดำเนินงาน และเสริมแนวคิดในด้านต่างๆ ด้วยดีตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ทั้งสามท่านมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. โกวิทย์ ชันธิศิริ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ และแนวทางให้ผู้วิจัยมีความกระจ่างในวิทยานิพนธ์เล่มนี้มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการขับร้องทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และตรวจสอบข้อมูลเป็นอย่างดี ได้แก่ อาจารย์ปิยะวัฒน์ ปันทนา อาจารย์สิริวิริญญา สุปรานี อาจารย์ศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ อาจารย์ศิริรักษ์ สุทชัย และ อาจารย์รังสรรค์ พูลทรัพย์

ขอขอบพระคุณ คุณไพลิน เมธางกูร ผู้จัดการโรงเรียนดนตรีมีฟ้า อาจารย์วิชาขับร้องทุกท่าน รวมถึง บุคลากรทุกคนในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าที่อนุญาต และช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี และขอขอบคุณน้องๆนักเรียนวิชาขับร้องทุกคนที่ให้ความร่วมมือตลอดมา

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกคนในครอบครัวเตชะเสนา และครอบครัวมิตร ประยูร รวมทั้งเพื่อนๆ ที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจในการศึกษาจนประสบความสำเร็จ

ศักดิ์พล มิตรประยูร

แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา
โรงเรียนดนตรีมีฟ้า

HOLISTIC SELF-ASSESSMENT BY VIDEO RECORDING FOR THE BEGINNERS IN SINGING
CLASS: CASE STUDY AT MIFA MUSIC ACADEMY

ศักดิ์พล มิตรประยูร 5237828 MSMS/M

ศศ.ม. (ดนตรี)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: วิจารณ์ ภู่วัฒนกุล, กศ.บ., M.A., Ph.D., ณรงค์ชัย ปิฎกรัษฎ์, กศ.ม.,
ศศ.ม., ประ.ด.

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น (2) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น และ (3) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ได้แก่นักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าจำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย (1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน (2) เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น มีทั้งหมด 5 หัวข้อคือ ลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียงอักขระ และการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง (3) แบบฝึกหัดแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน และ (4) การบันทึกวิดีโอ ผลการวิจัยพบว่า

(1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีค่าตรงความสอดคล้องระหว่าง 0.6 - 1 (2) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น มีประสิทธิภาพ 88.32/80.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 และ (3) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ: แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม / การบันทึกวิดีโอ / วิชาขับร้อง

HOLISTIC SELF-ASSESSMENT BY VIDEO RECORDING FOR THE BEGINNERS IN SINGING CLASS: CASE STUDY AT MIFA MUSIC ACADEMY

SAKDIPON MITPRAYOON 5237828 MSMS/M

M.A. (MUSIC)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: VIPAPORN POOVATANAKUL, B.Ed., M.A.,
Ph.D., NARONGCHAI PIDOKRAJT, M.Ed., M.A., Ph.D.

ABSTRACT

The objectives in this case study of the holistic self-assessment by video recording for beginners in singing class at the Mifa Music Academy in Bangkok were (1) to create the holistic self-assessment for the beginners in a singing class, (2) to study the efficiency of the holistic self-assessment for the beginners in the singing class, and (3) to study the beginners' achievement by using holistic self-assessment. The study was conducted with 10 beginners in the singing class at Mifa Music Academy.

The research instruments consisted of (1) the holistic self-assessment by video recording of their singing ability prior to (pre-test) and after (post-test) the class, (2) the review for basics of singing including 5 topics, which were singing posture, breathing, vocalization, vowels, and communicating a song, (3) the formative test for beginners of singing class, and (4) video recording.

The results of this research were (1) the holistic self-assessment by video recording had index of item objective congruence (IOC) scores between 0.6 – 1, (2) the holistic self-assessment by video recording had the standard efficiency of 88.32/80.20, which was higher than the expected value at 70/70, and (3) the student's achievement by using the holistic self-assessment by video recording was statistically significant ($P \leq .05$) and the average score at post-test was higher than the average score at pre-test.

KEY WORDS: HOLISTIC SELF-ASSESSMENT / VIDEO RECORDING /
SINGING CLASS

138 pages

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญแผนภาพ	ฌ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
1.4 ขอบเขตการวิจัย	5
1.5 สมมติฐานของการวิจัย	5
1.6 ข้อยกเว้นในงานวิจัย	6
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัย	6
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	7
2.1 การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	8
2.2 การประเมินตามสภาพจริง	9
2.3 การประเมินตนเอง	12
2.3.1 การประเมินตนเองในวิชาดนตรี	13
2.4. การประเมินตนเองแบบภาพรวม	14
2.4.1 ความหมายของการประเมินตนเองแบบรูปรีค	14
2.4.2 องค์ประกอบของแบบประเมินตนเองแบบรูปรีค	14
2.4.3 ประเภทของแบบประเมินตนเองแบบรูปรีค	16
2.4.4 กระบวนการตรวจสอบแบบประเมินตนเองแบบรูปรีค	16
2.5 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	17
2.6 หลักการขับร้องเบื้องต้น	18

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.6.1 ลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง	19
2.6.2 การหายใจ	22
2.6.3 การเปล่งเสียง	24
2.6.4 การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี	26
2.6.5 การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง	28
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	32
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	32
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	33
3.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	33
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	38
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย	38
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน	41
4.2 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึก 70/70	46
4.3 ผลการศึกษาค้นคว้าก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียน	47
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	50
5.1 สรุปผลการวิจัย	50
5.2 อภิปรายผล	51
5.3 ข้อเสนอแนะ	55
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาไทย	57
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาอังกฤษ	72
บรรณานุกรม	87
ภาคผนวก	90
ประวัติผู้วิจัย	138

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
4.1	ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน	41
4.2	คะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์สำหรับวิชาข้อร้อง ในระดับชั้นต้นก่อนเรียน	41
4.3	ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของคะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึก วิดิทัศน์ สำหรับวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนรายเนื้อหา	42
4.4	คะแนนและค่าร้อยละของแบบฝึกหัดการข้อร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน	43
4.5	คะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์สำหรับวิชาข้อร้อง ในระดับชั้นต้นหลังเรียน	44
4.6	ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของคะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึก วิดิทัศน์ สำหรับวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียนรายเนื้อหา	45
4.7	ค่าประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้น	46
4.8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมิน ตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์สำหรับวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้น ก่อนเรียนและหลังเรียน	47
4.9	ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษารายเนื้อหาและลำดับของพัฒนาการจากการ ประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาข้อร้องในระดับ ชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน	48
4.10	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการ บันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้น	48

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพ		หน้า
2.1	การประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	12
2.2	การวางแผนงานขึ้นกับเรื่องที่ต้องการ	19
2.3	การวางศิรษาและคอบณะขึ้นกับเรื่องที่ต้องการ	20
2.4	ท่าทางในการขึ้นกับเรื่องที่ต้องการ	21
2.5	รูปปากในการออกเสียงอักขระต่างๆ	27

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

วิชาขับร้องเป็นวิชาแขนงหนึ่งในการเรียนการสอนดนตรีที่มีผู้เรียนให้ความสนใจเป็นอย่างมากตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งการเรียนวิชาขับร้องผู้เรียนต้องอาศัยการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ รวมถึงประสบการณ์ในการขับร้อง ดังที่ ดวงใจ อมาตยกุล (2546) ได้กล่าวไว้ว่า การร้องเพลงเป็นความสามารถพิเศษที่มีเฉพาะในผู้ที่มีพรสวรรค์ คือ สามารถใช้สมองสั่งในการเปล่งเสียงตามที่ได้ยินและตามที่ใจต้องการได้ตรงเสียง และมีความไพเราะถึงจุดๆหนึ่งด้วยเอกลักษณ์เฉพาะตน อาชีพนักร้องนักดนตรีเป็นอาชีพพิเศษซึ่งอาศัยความสามารถเฉพาะตัวที่มีมาแต่กำเนิด ประกอบกับประสบการณ์ที่สร้างสมมาเป็นเวลานาน การจะเป็นนักร้องที่ดีนั้นควรจะคลุกคลีและมีชีวิตประจำวันใกล้ชิดกับดนตรีและเสียงเพลงให้มากที่สุด ควรทำความเข้าใจในศาสตร์ของดนตรีและเพลงร้อง หมั่นฝึกซ้อม แสวงหาความรู้ใหม่ และหาประสบการณ์เพิ่มตลอดเวลา

ปัจจุบันการให้ความสำคัญในการเรียนวิชาขับร้องยังคงมีอยู่ในบุคคลทุกวัย โดยเฉพาะวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่นิยมชมชอบในนักร้องหรือศิลปิน หลายคนมีความใฝ่ฝันที่จะได้เป็นนักร้องชื่อดัง เนื่องจากนักร้องเป็นที่ชื่นชอบของประชาชน มีรายได้ดีทั้งจากการขายผลงานเพลง การแสดงดนตรี อาจรวมถึงการถ่ายละคร ภาพยนตร์ โฆษณาต่างๆ ในอดีตการเป็นนักร้องได้มีไช่เรื่องง่าย เวทีประกวดร้องเพลงยังคงมีไม่มากนัก แต่ในปัจจุบันรายการโทรทัศน์ในรูปแบบเรียลลิตี้โชว์กำลังเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย รวมถึงการแข่งขันร้องเพลงในเวทีต่างๆเช่น Academy Fantasia, The Star เป็นต้น ซึ่งการแข่งขันขับร้องเหล่านี้ได้รับความนิยมอย่างมากโดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นจนถึงกลุ่มคนทั่วไป ด้วยกระแสความนิยมที่มาก ทำให้เด็กนักเรียน วัยรุ่นที่มีความฝันอยากเป็นนักร้องและให้ความสนใจในการเรียนร้องเพลงมากขึ้น ทั้งในการเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีการเปิดภาควิชาดนตรี ในระดับเตรียมอุดมศึกษา และอุดมศึกษา เช่น วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยพายัพ คณะดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร รวมถึงโรงเรียนสอนดนตรีเอกชนเช่น โรงเรียนดนตรีมีฟ้า โรงเรียนดนตรีเคพีเอ็น โรงเรียนดนตรีสยามกลการยามาฮ่า เป็นต้น ดังที่คุชฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล (2547) ได้กล่าวว่า การร้องเพลงเป็นสิ่งที่บันเทิงที่ใกล้ชิดที่สุด ประหยัดที่สุด เพราะเครื่องดนตรีชนิดนี้คือ “เส้นเสียง” ซึ่งอยู่ภายในตัวเราเอง

ไม่ต้องไปซื้อหามาจากไหน นอกจากนี้ยังกล่าวอีกว่า การร้องเพลงและศิลปะการขับร้องเป็นคนละเรื่องกัน มนุษย์ทุกคนร้องเพลงเป็น ยกเว้นทารกและคนใบ้ แต่ไม่ใช่ว่าทุกคนจะมีศิลปะในการขับร้อง เพราะการขับร้องมีกฎเกณฑ์พิเศษ ประกอบด้วยปัจจัยหลายอย่างและต้องผ่านการฝึกฝนที่เหมาะสมกับตัวผู้ฝึกเป็นเวลานานจึงจะเป็นนักร้องที่ดีได้ การมีเพียงน้ำเสียงที่ไพเราะแต่ไม่ได้ฝึกฝนพื้นฐานการขับร้องก็ไม่สามารถขับร้องให้ได้ได้อย่างแน่นอน

ในการเรียนการสอนวิชาขับร้องมีความยากและซับซ้อน เนื่องจากการอธิบายถึงท่าทางต้นกำเนิดเสียง การควบคุมอวัยวะภายในที่ช่วยในการออกเสียงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้เหมือนการเรียนเครื่องดนตรีชนิดต่างๆที่สามารถอธิบายถึงการเคลื่อนไหวของแขน ขา ริมฝีปากได้อย่างชัดเจนและเห็นภาพ โดยการเรียนร้องเพลง อาจารย์จะเป็นผู้บอกและร้องให้นักเรียนฟัง วิเคราะห์การร้องของนักเรียนและบอกถึงข้อดีข้อบกพร่องของนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่สามารถวิเคราะห์ข้อดีและข้อผิดพลาดของตนเองได้อย่างถ่องแท้ ผลที่ตามมาคือนักเรียนไม่สามารถหาหนทางในการคิด วิเคราะห์ เพื่อนำมาสู่การแก้ไขและพัฒนาการร้องเพลงของตนเองให้ดีขึ้นได้ บางครั้งนักเรียนพยายามร้องเพลงให้มีเสียงเหมือนกับอาจารย์ของตน หรือนักร้องต้นแบบที่ตนชื่นชอบ โดยเข้าใจว่าเสียงที่ร้องเลียนแบบนั้นเป็นเสียงที่ไพเราะและถูกต้อง นักเรียนจะขาดการวิเคราะห์ว่าช่วงเสียง เนื้อเสียงที่กำลังร้องอยู่นั้นเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมกับตนเอง บางครั้งอาจเป็นไปได้ว่านักเรียนบางคนไม่สามารถฟังเสียงของตนเองแล้ววิเคราะห์ว่าเสียงที่ตนเองร้องออกมานั้นมีคุณภาพเป็นอย่างไร การใช้เครื่องบันทึกวีดิทัศน์มาบันทึกภาพและเสียงร้องเพื่อช่วยในการประเมินตนเองจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและเกิดประโยชน์อย่างมาก เนื่องจากนักเรียนจะสามารถประเมินตนเองได้จากการดูภาพท่า ยืนและฟังเสียงร้องของตนเองซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อหาจุดดี จุดบกพร่องของตนเองมาประเมินในแบบประเมิน รวมถึงสามารถแก้ไขจุดบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการร้องเพลงจนสามารถปรับปรุงและพัฒนาให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน ซึ่งการดูภาพเคลื่อนไหวและเสียงพร้อมกับการทำแบบประเมินตนเองจะเกิดความแม่นยำและสามารถตรวจสอบความถูกต้องได้อย่างละเอียดถึงแม้ นักเรียนจะนำแบบประเมินกลับไปประเมินที่บ้านก็ตาม ดังที่ดวงใจ อมาตยกุล (2546) ได้กล่าวว่า การร้องเพลงจะใช้สมาธิสูง เนื่องจากผู้ร้องต้องควบคุมการทำงานของกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ในร่างกายใช้เป็นเครื่องดนตรี และจัดให้ทุกส่วนทำงานสอดคล้องกันในการเปล่งเสียง รวมทั้งยังต้องคำนึงถึงการใช้นิเทศนาการด้านอารมณ์เพลงผนวกเข้ามาพร้อมๆกัน สร้างสรรค์ผลงานศิลปะผ่านเสียงเพลง ด้วยการสื่ออารมณ์เพลงที่มีความหมายจับใจ เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่งดงาม ประทับใจทั้งผู้ร้องและผู้ฟัง โดยกล้ามเนื้อ หรืออวัยวะในร่างกายส่วนที่ใช้เปล่งเสียงนี้ ในภาษาดนตรีเรียกว่า เครื่องดนตรีของนักร้อง (vocal organs) ซึ่งเครื่องดนตรีภายในตัวนักร้องนั้น ที่จริงก็เป็นกล้ามเนื้อและอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกายที่ใช้ในการดำรงชีวิตตามปกติ แต่คราวนี้นักร้องจะนำส่วนเหล่านั้นมาใช้

ในการร้องเพลงด้วย แล้วที่สำคัญก็คือ กล้ามเนื้อหลายๆ ส่วนนี้อยู่ภายในร่างกายซึ่งมองไม่เห็น ต้องใช้ความเชื่อในหลักการ และใช้ประสาทสัมผัสในการสั่งให้กล้ามเนื้อเหล่านั้นทำงาน รวมทั้งทำความเข้าใจในการทำงานของกล้ามเนื้อทุกส่วน

นอกจากนั้น ในการเรียนการสอนวิชาขับร้องในปัจจุบัน อาจารย์ผู้สอนจะเป็นผู้บอกวิธีการขับร้องเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน โดยไม่ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เป็นผู้ดำเนินการเรียนการสอนด้วยตนเองมากนัก ซึ่งในการศึกษาปัจจุบันมุ่งเน้นการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child centered) ฝึกให้นักเรียนคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยมีอาจารย์เป็นผู้คอยแนะแนวทาง ดังที่ทิสนา แคมมณี (2552) ได้ให้ความหมายถึงการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child centered) ว่า การสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือ ผู้สอนจัดสภาพการณ์ของการเรียนการสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหว ใช้ความคิด ย้ำความรู้สึกและฝึกสัมผัส กิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนมีบทบาทหรือมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัว (active participation) รอบด้านคือ ด้านกายสติปัญญา อารมณ์และสังคม อันจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีตาม โดยบทบาทการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมมากกว่าผู้สอน เมื่อนักเรียนถูกเน้นให้ใช้ความคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหาด้วยตนเอง การนำการประเมินตนเอง (Self-assessment) เข้ามาใช้จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสม ในการประเมินมีหลายรูปแบบที่เหมาะสมต่างกันไปในการใช้งาน ในการประเมินทั่วไปมักใช้ตัวเลขเพื่อการตัดสินเช่น 5 คือดีมาก 4 คือ ดี 3 คือ พอใช้ 2 คือ ควรปรับปรุง 1 คือ แย่ การตัดสินด้วยตัวเลขแบบนี้ทำให้นักเรียนไม่สามารถเห็นภาพพจน์และขาดความต้องการที่จะพัฒนาตนเอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการวัดผลประเมินตนเองแบบภาพรวม (Holistic assessment) เนื่องจากในการเรียนการสอนขับร้อง ยังขาดแบบประเมินตนเองที่จะเป็นตัวช่วยในการปรับปรุง พัฒนาทักษะของผู้เรียน โดยการประเมินตนเองแบบภาพรวมคือการประเมินประเภทหนึ่งของการประเมินแบบรูปรีค คือเน้นการแบ่งช่วงชั้นของคะแนนด้วยการกล่าวถึงคุณลักษณะ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเห็นภาพพจน์ชัดเจนและมีแรงกระตุ้นในการพัฒนาเพื่อก้าวไปสู่จุดที่ดีกว่า ดังที่ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2545) ได้กล่าวว่า รูปรีคเป็นเครื่องมือที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินตนเอง มีลักษณะพิเศษคือมีการกำหนดระดับช่วงชั้น และคะแนนความสามารถในแต่ละช่วงชั้น พร้อมคำอธิบายถึงคุณลักษณะของความสามารถที่แตกต่างกันไป โดยผู้ประเมินตนเองสามารถอ่านคำอธิบายในแต่ละช่วงชั้น และนำมาประเมินตนเองได้ว่าตนเองมีความสามารถในระดับใด ควรได้รับคะแนนเท่าใด ดังนั้นการประเมินตนเองจะสามารถคิดและวิเคราะห์ได้ว่าตนเองมีความสามารถอยู่ในระดับใด มีข้อบกพร่องในจุดใด และควรทำอย่างไรเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องนั้นๆ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เล็งเห็นว่ามิโรงเรียนดนตรีที่มีมาตรฐานมากมายในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกโรงเรียนดนตรีมีฟ้าเป็นสถานที่สำหรับการเก็บข้อมูลในงานวิจัยเนื่องจาก

โรงเรียนดนตรีมีฟ้าก่อตั้งขึ้นในเดือน สิงหาคม 2542 เปิดทำการสอนที่โรงเรียนในบริเวณซอย สุขุมวิท 39 ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2542 โดยบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) มี 9 สาขาทั่วประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นสถาบันทางการศึกษาทางวิชาการ และการแสดงดนตรีอย่างถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปปฏิบัติและพัฒนาความรู้และทักษะทางการดนตรีได้อย่างดี โดยโรงเรียนแห่งนี้มีหลักสูตรที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ มีชื่อเสียงในด้านการสอนร้องเพลงมากที่สุด สามารถผลิต นักร้องที่มีคุณภาพได้มากมาย และได้รับความไว้วางใจจากผู้ปกครองเป็นจำนวนมากในการส่งบุตร หลานเข้าเรียนร้องเพลง ในปัจจุบันเปิดทำการสอนให้นักเรียนตั้งแต่อายุ 4 ปีขึ้นไป และบ่อยครั้งที่ มีนักเรียนที่อายุมากกว่า 50 ปี ที่ยังสนใจมาเรียนดนตรีรวมทั้งการสัมมนาวิชาการทางด้านดนตรี และการแสดงคอนเสิร์ตอย่างต่อเนื่องแทบทุกสัปดาห์โดยนักดนตรีที่มีชื่อเสียงทั้งใน และต่างประเทศ ขณะเดียวกันพื้นที่ใช้สอยภายในโรงเรียนประกอบด้วยอาคารเรียน 2 หลัง สามารถรับนักเรียนได้ กว่า 1,000 คนต่อวัน นอกจากห้องเรียนแล้ว ยังมีห้องสำนักงาน ห้องพักอาจารย์ ห้องสมุด ตลอดจน ร้านจำหน่ายหนังสือ อุปกรณ์ดนตรี และร้านจำหน่ายอาหาร เครื่องดื่ม ที่มีไว้คอยบริการภายใน บริเวณ โรงเรียนอีกด้วย

จากความสำคัญและที่มาของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบประเมิน ตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ตรีศึกษา โรงเรียน ดนตรีมีฟ้า โดยให้นักเรียนฝึกประเมินการขับร้องของตนเองโดยใช้ภาพและเสียงตนเองจากวิทัศน์ ประกอบการประเมิน จึงนำผลที่ได้จากการประเมินมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงและ พัฒนาระบบการเรียนการสอนวิชาขับร้องให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของ โรงเรียนดนตรีมีฟ้า
2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องใน ระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
3. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับ วิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนวิชาขับร้องให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. นักเรียนได้รู้จักการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ฝึกสำรวจข้อบกพร่องหรือสิ่งที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ดี และฝึกการคิดหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง
3. ผลจากการประเมินตนเองจะทำให้นักเรียนทราบถึงระดับความสามารถในการขับร้องของตนเอง อันจะเป็นแนวทางสำหรับนักเรียนในการพัฒนาการขับร้องของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1. ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาขับร้อง ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาขับร้องมาเป็นเวลา 2 ปีขึ้นไป โดยอาจารย์แต่ละคนจะนำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมไปใช้กับนักเรียน โดยจำนวนนักเรียนทั้งหมดคือ 10 คน และเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
2. ระยะเวลาในการทดลองใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2554 – มกราคม 2555

1.5 สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5
2. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.6 ข้อจำกัดในงานวิจัย

1. นักเรียนมาเรียนไม่สม่ำเสมอส่งผลให้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลล่าช้า
2. ชั่วโมงเรียนวิชาขับร้องในแต่ละคอร์สมีจำกัด
3. การประเมินตนเองของนักเรียนมีแนวโน้มที่จะเกิดความลำเอียง

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัย

การประเมิน หมายถึง การประเมินโดยการตีค่าของสิ่งที่ต้องการวัด โดยมีการกำหนดเกณฑ์คุณลักษณะ และระบุตัวเลขเพื่อการตัดสิน

ขับร้องในระดับชั้นต้น หมายถึง ระยะเวลาในการเรียนวิชาขับร้องตั้งแต่ 10 - 20 ชั่วโมง ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าโดยไม่เคยเรียนขับร้องในโรงเรียนดนตรีหรือสถาบันดนตรีอื่นๆมาก่อน

นักเรียน หมายถึง ผู้ประเมินตนเองที่เรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าซึ่งจะทำการประเมินการขับร้องของตนเอง โดยมีระยะเวลาในการเรียนวิชาขับร้องตั้งแต่ 10 - 20 ชั่วโมง ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าและไม่เคยเรียนขับร้องในโรงเรียนดนตรีหรือสถาบันดนตรีอื่นๆมาก่อน

แบบประเมินแบบภาพรวม หมายถึง แบบประเมินตนเองประเภทหนึ่งของการประเมินตนเองแบบรูปรีด โดยมีการใช้ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแบบทั่วไป เป็นรูปแบบที่ระบุถึงสิ่งที่ต้องการวัดและประเมินในเพลงนั้นๆแบบภาพรวม จะมีการระบุจำนวนจุดที่นักเรียนจะคิดพลาลงไปในหัวข้อต่างๆ ที่ระบุไว้ในผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ซึ่งสามารถนำมาใช้ประเมินได้กับทุกเพลง

โรงเรียนดนตรีมีฟ้า หมายถึง โรงเรียนสอนวิชาขับร้องและเครื่องดนตรีทั่วไปที่ก่อตั้งโดยบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน)

วิชาขับร้อง หมายถึง การเรียนขับร้องสากลในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

อาจารย์ หมายถึง ผู้สอนวิชาขับร้องสากลในโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึก วิดีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ตรีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า โดยทำการศึกษาเอกสาร วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อต่อไปนี้

- 2.1 การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 2.2 การประเมินตามสภาพจริง
- 2.3 การประเมินตนเอง
 - 2.3.1 การประเมินตนเองในวิชาดนตรี
- 2.4. การประเมินตนเองแบบภาพรวม
 - 2.4.1 ความหมายของการประเมินตนเองแบบรูปรีค
 - 2.4.2 องค์ประกอบของแบบประเมินตนเองแบบรูปรีค
 - 2.4.3 ประเภทของแบบประเมินตนเองแบบรูปรีค
 - 2.4.4 กระบวนการตรวจสอบแบบประเมินตนเองแบบรูปรีค
- 2.5 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
- 2.6 หลักการขับร้องเบื้องต้น
 - 2.6.1 ลักษณะท่ายืนในการร้องเพลง
 - 2.6.2 การหายใจ
 - 2.6.3 การเปล่งเสียง
 - 2.6.4 การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี
 - 2.6.5 การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนทุกหมวดวิชาได้มุ่งเน้นและให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งเป็นหัวใจหลักในการทำวิจัยในครั้งนี้

ชวลิต ชูกำแหง (2553) กล่าวว่า การวัดและประเมินเป็นสิ่งที่สำคัญในระบบการจัดการเรียนการสอน เพราะเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงข้อบกพร่อง จุดเด่น จุดด้อย ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนว่าเป็นอย่างไร จึงเป็นกิจกรรมที่จำเป็น ผลการวัดจะถูกนำมาเป็นข้อมูลในการตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำบางอย่าง ซึ่งส่งผลต่อผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

ชวลิต ชูกำแหง (2553) กล่าวว่า การประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนถือเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนที่จะต้องกระทำกับผู้เรียนทุกคน ตลอดระยะเวลาของการเรียนการสอนครูจะต้องใช้การประเมินเป็นกลไกสำคัญในการติดตามพัฒนา ช่วยเหลือให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายแห่งการเรียนรู้

บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ (2544) ได้กล่าวถึงหลักการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไว้ 7 หัวข้อดังนี้

หลักการที่ 1 การคิดที่ชัดเจนและสื่อสารเข้าใจ

ครูผู้สอนต้องมีความคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับความหมายของความสำเร็จทางวิชาการในชั้นเรียน และการสื่อสารที่มีความหมายซึ่งเป็นผลประโยชน์อย่างแท้จริงแก่ผู้เรียน พ่อแม่ผู้ปกครอง และโรงเรียนด้วยการใช้กรอบการประเมินการปฏิบัติพร้อมตัวอย่างการปฏิบัติของผู้เรียน

หลักการที่ 2 การประเมินในระดับชั้นเรียน

การประเมินการเรียนรู้เกือบทุกชนิดครูผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งจะต้องอาศัยเวลาในการประเมิน

หลักการที่ 3 ผู้ใช้ผลการประเมินที่สำคัญที่สุดคือผู้เรียน

สารสนเทศของการประเมินในชั้นเรียนเสมือนแรงกระตุ้นที่จำเป็นก่อให้เกิดเป็นพลังในระบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ถ้าผู้เรียนได้พบหลักฐานที่แสดงว่าตนเองมีความสำเร็จแล้ว ผู้เรียนจะสร้างความหวังในความสำเร็จและคาดหวังความสำเร็จที่สูงขึ้นต่อไป

หลักการที่ 4 จุดหมายการเรียนรู้ที่ชัดเจนและเหมาะสม

การประเมินการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ สิ่งสำคัญแรกสุด คือ ต้องนิยามจุดหมายการเรียนรู้ที่ต้องการประเมินให้ชัดเจนและเหมาะสม ไม่สามารถประเมินผลการเรียนอย่างแท้จริงได้ ถ้าเราไม่รู้และเข้าใจว่าจุดหมายการเรียนรู้ว่ามีคุณค่าอะไรบ้าง

หลักการที่ 5 เป็นกระบวนการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง

การประเมินการเรียนรู้เป็นกระบวนการเกี่ยวกับการเรียนและการสอน แม้ว่าในบางครั้ง เราใช้การประเมินในลักษณะการตรวจสอบที่เชื่อมต่อกับกระบวนการเรียนการสอนโดยทันทีก็ตาม แต่เราสามารถปรับเปลี่ยนความคิดให้กระบวนการประเมินกลายเป็นเครื่องมือของการสอนที่มีคุณภาพได้ วิธีการที่ดีที่สุดที่จะทำได้ คือการให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะผู้ร่วมประเมินคนหนึ่ง

หลักการที่ 6 ต้องมีความเข้าใจความรู้สึกละเอียด

การประเมินเป็นกิจกรรมระหว่างบุคคลชนิดหนึ่ง มีลักษณะสำคัญสองข้อคือ

1) ผลการตัดสินใจอาจมีความลำเอียงเกิดขึ้น ครูจะต้องตระหนักและระมัดระวังการประเมินด้วยดุลยพินิจ

2) การประเมินเป็นกิจกรรมระหว่างบุคคลที่สลับซับซ้อน เนื่องจากการประเมินเป็นการเชื่อมโยงนักเรียนของเราด้วยความรู้ทางวิชาการที่เกิดขึ้น

หลักการที่ 7 ต้องมีคุณภาพสูง

การประเมินที่ดีควรประกอบด้วยเกณฑ์คุณภาพที่เฉพาะเจาะจง การประเมินทุกชนิดต้องเป็นไปตามเกณฑ์ และการประเมินต้องแม่นยำ ปลอดภัยจากความลำเอียงและอคติ

จากการศึกษาการประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สามารถสรุปได้ว่า การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีจุดมุ่งเน้นสำคัญคือช่วยเหลือให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายแห่งการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะผู้ร่วมประเมินคนหนึ่ง

2.2 การประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงเป็นการวัดความสามารถในการปฏิบัติได้จริง ซึ่งสิ่งที่วัดได้นั้นจะเป็นข้อมูลที่แสดงพฤติกรรมที่สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน ทั้งความสามารถทางความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติ

ทิสนา แยมมณี (2554) ได้กล่าวว่า การประเมินตามสภาพจริง (Authentic assessment) เป็นวิธีการประเมินการเรียนรู้แนวใหม่ที่ตอบสนองการประเมินความสามารถ ทักษะ กระบวนการคิดขั้นสูงที่ซับซ้อน กระบวนการเรียนรู้ การแก้ปัญหา การปฏิบัติจริง ตลอดจนความสามารถในการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นการประเมินงานหรือสถานการณ์ที่เป็นจริง (Real Life) หรือใกล้เคียงกับชีวิตจริงได้ดีกว่าการประเมินด้วยกระดาษหรือแบบทดสอบเพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะการใช้ข้อสอบแบบเลือกตอบ ไม่สามารถตอบสนองความต้องการ

ดังกล่าวได้ครบถ้วน เนื่องจากใช้เวลาเพียงระยะสั้นและไม่ครอบคลุมศักยภาพที่แท้จริงของผู้เรียน ดังนั้นการประเมินตามสภาพจริงจะเป็นแนวทางให้ทราบข้อมูลเพื่อนำไปสู่การปรับปรุง ส่งเสริม และพัฒนาผู้เรียนได้เต็มตามศักยภาพ

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรณ (2544) ได้กล่าวว่า การประเมินตามสภาพจริงเป็นวิธีการประเมินที่ออกแบบมาเพื่อสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมและทักษะที่จำเป็นของนักเรียนในสถานการณ์ที่เป็นจริงแห่งโลกปัจจุบัน และเป็นวิธีการประเมินที่เน้นงานที่นักเรียนแสดงออกในภาพปฏิบัติ (Performance) วิธีการประเมินตามสภาพจริงจะเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล และมีส่วนร่วมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ของตนเองด้วย ดังนั้นวิธีการประเมินวิธีนี้จะช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างต่อเนื่อง

กิตติ กิตติศัพท์ (2547) ได้กล่าวว่า การประเมินตามสภาพจริง ก็คือ การประเมินผลที่ใช้วิธีและเกณฑ์ที่หลากหลายในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะต่างๆ ของผู้เรียนอย่างเต็มเวลาของกิจกรรมในแต่ละโปรแกรม โดยให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมหรือสร้างผลงานออกมาเพื่อแสดงตัวอย่างของความรู้และทักษะที่ตนมี ซึ่งกิจกรรมที่นำมาใช้ในการประเมินนั้น จะมีลักษณะเหมือนและเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่าเป็นการทดสอบ และข้อมูลของการประเมินผลได้มาจากการเก็บรวบรวมผลงานที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน การสังเกตพฤติกรรม ควบคู่ไปกับการทดสอบความรู้ความเข้าใจ

ปัญญา ทรงเสรี สุริย์พร ไชยฤกษ์ (2549) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงของการประเมินตามสภาพจริงไว้ดังนี้

1. เป้าหมายและกระบวนการจัดการศึกษาของชาติ

การจัดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อชีวิตจริงของผู้เรียน ผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

2. งานที่มอบหมาย

เนื่องจากการประเมินตามสภาพจริงเป็นการออกแบบเครื่องมือเพื่อการประเมินการปฏิบัติงานในสภาพจริงของผู้เรียน งานที่มอบหมายให้ผู้เรียนควรเป็นงานท้าทาย กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความสามารถอย่างอิสระและเต็มตามศักยภาพ

3. กระบวนการประเมินตามสภาพจริง

ต้องสอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรและสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยระบบการประเมินต้องเน้นกระบวนการ (Process) และผลการกระทำ (Product) โดยเน้นความสามารถจริงที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ความคิดในระดับสูง

การคิดวิเคราะห์และไตร่ตรองอย่างมีวิจารณญาณ และการใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาต่างๆของผู้เรียน

4. เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน

การประเมินตามสภาพจริงมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ แก่จุดด้อย เสริมจุดเด่นของผู้เรียน และเป็นการประเมินสาระสำคัญของการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง จึงต้องมีการกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินการเรียนรู้ที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของผู้เรียน ผู้ปกครอง และครู รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้อง

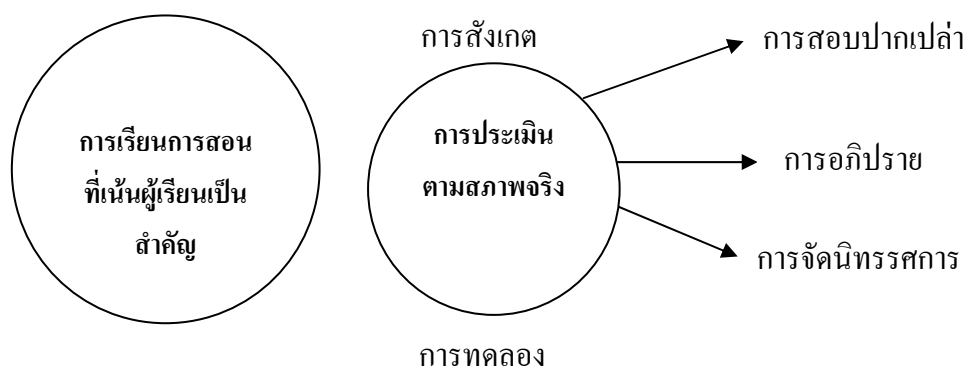
5. การประเมินตนเอง

เป็นหลักการสำคัญอย่างหนึ่งของการประเมินตามสภาพจริง เพราะผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติภาระงานที่มอบหมายให้บรรลุตามเกณฑ์ที่กำหนด การประเมินตนเองระหว่างปฏิบัติการงาน จึงเป็นภารกิจที่ผู้เรียนต้องรับผิดชอบต่อตนเองในการปรับปรุงพัฒนาความรู้ความสามารถในการทำงานนั้น ได้สำเร็จตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือจุดประสงค์การเรียนรู้

6. การนำเสนอผลงาน

การนำเสนอผลงานคือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำเสนอผลงานที่เป็นผลการเรียนรู้ของตนเองหรือของกลุ่ม

ชวลิต ชูกำแหง (2553) ได้กล่าวไว้ว่า เนื่องจากการประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นผลมาจากแนวคิดของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สำหรับการประเมินตามสภาพจริงเป็นแนวคิดหนึ่งที่เหมาะสมกับการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ที่ให้ความสำคัญกับการประเมินที่วัดความรู้ความสามารถอย่างแท้จริงที่เกิดขึ้นจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินตามสภาพจริง จึงครอบคลุมถึงวิธีการต่างๆที่หลายหลาย เช่น การเสนอด้วยปากเปล่า การโต้เถียง การจัดนิทรรศการ การแสดงกิจกรรม การประดิษฐ์ การสืบค้น ทดลองต่างๆ และยังรวมไปถึงการสังเกต การสำรวจ การปฏิบัติงานกลุ่มของครู ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นแนวคิดที่นำไปสู่วิธีการประเมินตามสภาพจริง ซึ่งอาศัยวิธีการที่หลากหลายดังภาพ แสดงความสัมพันธ์ตามภาพประกอบ



แผนภาพที่ 2.1 การประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ที่มา ชาวลิต ชูกำแหง (2553)

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การประเมินตนเองตามสภาพจริง เป็นการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีกระบวนการคิดขั้นสูงที่ซับซ้อน กระบวนการเรียนรู้ การแก้ปัญหา การปฏิบัติจริง ตลอดจนความสามารถในการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน ซึ่งเป็นการประเมินงานหรือสถานการณ์ที่เป็นจริง (Real Life) หรือใกล้เคียงกับชีวิตจริงที่สุด

2.3 การประเมินตนเอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นการประเมินตนเองของนักเรียนเป็นหัวใจสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมได้หัวข้อการประเมินตนเองดังนี้

อวยพร เรืองตระกูล (2550) ได้ให้ความหมายของการประเมินตนเองไว้ดังนี้ การประเมินตนเองเป็นกระบวนการที่ช่วยให้เกิดการพัฒนางานทั้งต่อผู้ประเมินตนเองและการทำงาน ช่วยให้องค์กรเกิดวัฒนธรรมการทำงานที่มีคุณภาพจากหน่วยย่อยขององค์กร อย่างไรก็ดี ผลจากการประเมินตนเองเป็นข้อมูลให้ผู้ประเมินตนเองควรเห็นคุณค่าต่อการนำไปใช้พัฒนาการทำงานทั้งจุดเด่น และจุดด้อยที่มีอยู่ กล่าวคือ จากจุดเด่นที่มีอยู่นั้น ผู้ประเมินตนเองจะนำไปใช้ต่อยอดงานในอนาคตอย่างไร ในขณะที่จะวางแผนพัฒนาหรือแก้ไข จุดด้อยเพื่อให้งานเกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้อย่างไรบนพื้นฐานของการเรียนรู้ที่ผ่านมานั่นเอง หากผู้ประเมินยึดถือการประเมินตนเองเพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ย่อมจะทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองที่ยั่งยืน

ชาวลิต ชูกำแหง (2553) ได้กล่าวว่า การประเมินตนเองเป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการในทักษะการคิดขั้นสูง การฝึกให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเองจะทำให้ผู้เรียนได้รู้จักกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ของตน ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการประเมินผลด้วยวิธีนี้ การให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง ครูควรให้กรอบประเด็นคำถามเพื่อเป็นแนวทางในการประเมินตนเอง

ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2552) ได้กล่าวว่า สาระสำคัญของการประเมินตนเองคือ การปรับปรุงการเรียนรู้ ทำให้นักวิชาการทางด้านการประเมินผล จัดให้มีการประเมินตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลเพื่อปรับปรุงแก้ไข (Formative Assessment) เนื่องจากมุ่งเน้นในด้านการนำเอาผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน และเป็นการประเมินผลแบบการวินิจฉัยเพื่อหาข้อผิดพลาด (Diagnosis) แบบหนึ่ง นอกจากนี้การประเมินตนเองแบบ Self-Assessment แตกต่างไปจากการประเมินตนเองแบบ Self-Evaluation คือผลของการประเมินตนเองแบบ Self-Assessment มุ่งเน้นการปรับปรุงตนเอง แต่การประเมินตนเองแบบ Self-Evaluation ซึ่งเป็นการประเมินแบบดั้งเดิมนั้น มุ่งนำเอาผลไปประเมินเป็นผลการเรียนรู้ เป็นเกรด เป็นผลการเรียนรู้แบบสรุป ไม่มุ่งเน้นนำเอาผลไปปรับปรุงตนเอง นอกจากนั้นครูและนักเรียนต้องมีความเข้าใจตรงกันว่างานที่มอบให้นักเรียนทำนั้น งานที่ดีนั้นเป็นอย่างไร มีคุณสมบัติเช่นใด ต้องทำเสร็จในช่วงเวลาใด สิ่งทีกล่าวนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการประเมินตนเองจะพบว่า ในด้านระดับคุณภาพของงาน ถ้านักเรียนไม่รู้ หรือไม่มีตัวอย่างงานที่ดี ในการประเมินตนเอง นักเรียนอาจจะประเมินผลงานตนเองต่ำกว่า หรือสูงกว่าที่ครูคิดก็ได้ ซึ่งก็ไม่ใช่ความผิดของนักเรียน เพราะนักเรียนไม่มีตัวอย่างเปรียบเทียบว่า งานที่ดีนั้นเป็นอย่างไร ดังนั้นก็ไม่คิดอะไรที่เด็กจะคิดว่า เมื่อเขาทำเต็มที่แล้ว งานนั้นต้องประเมินออกมาในระดับดีก็ได้ ผลของการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินตนเองต่างกล่าวว่า สิ่งทีกล่าวนั้นเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของการประเมินตนเอง การปรับปรุงตนเองจะเกิดการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นกว่าเดิม แต่ถ้าผู้เรียนไม่รู้ว่าคุณนั้นเป็นอย่างไร นักเรียนก็ไม่รู้ว่าจะปรับปรุงตนเองอย่างไร

สุมน อมรวิวัฒน์ (2541) ได้ให้ความหมายว่า การประเมินตนเองเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ ตรวจสอบตรวหาเหตุผล และตรวจสอบข้อยิ่งหย่อนในสิ่งที่ทำ มีการวางแผนการวัดผล คิดค้นวิธีการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาผู้ประเมินเป็นผู้ปฏิบัติเอง การประเมินตนเองเป็นผลดีในแง่ที่ว่าทำให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจถึงสภาพปัญหา จุดเด่น และข้อบกพร่อง ได้ ข้อมูลที่ทันต่อเหตุการณ์ ส่งผลให้นำมาพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3.1 การประเมินตนเองในวิชาดนตรี

งานวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นการประเมินตนเองในวิชาขับร้อง ผู้วิจัยจึงได้ทำการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการประเมินตนเองในวิชาดนตรีดังนี้

ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2547) ได้กล่าวไว้ว่า ในการปฏิรูปการศึกษา การเรียนการสอนวิชาดนตรี ครุยังเป็นคนแบบที่สำคัญไม่เปลี่ยนแปลง แต่สิ่งที่จะต้องปรับเปลี่ยนคือ จากเดิมที่ผู้เรียนจะต้องลอกเลียนแบบครูไปทุกอย่าง โดยไม่เคยคิดเอง และเมื่อเล่นผิดก็จะมาคอยให้ครูมาบอกว่าเล่นผิดตรงนั้น ตรงนี้ ซึ่งการเรียนแบบดังกล่าวเป็นสิ่งที่ควรได้รับการแก้ไข การเรียนที่ถูกต้อง เมื่อครูสอนครูต้องสอนหลักการที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน พร้อมสาธิตการเล่นหรือทำทางที่ถูกต้อง และเมื่อ

นักเรียนนำไปปฏิบัติตามแบบฝึกหัดที่กำหนด ครูต้องฝึกให้นักเรียนใช้กระบวนการคิด และในดนตรี กระบวนการคิดแบบหนึ่งที่ดีและเหมาะสมคือ การประเมินตนเอง ในวิชาดนตรี ถ้าครูสามารถบันทึกเสียงการเล่นของนักเรียน แล้วให้นักเรียนฟังบทเพลงที่ตนเองเล่น เพราะในการเล่นนักเรียนหลายคนอาจยังไม่มีความสามารถในการฟังหลายๆด้านไปพร้อมกัน นอกจากนี้ การบันทึกช่วยทำให้นักเรียนสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ดีมากขึ้น

2.4 การประเมินตนเองแบบภาพรวม

2.4.1 ความหมายของแบบประเมินตนเองแบบรูบริก

ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2552) ได้กล่าวถึงความหมายของรูบริกไว้ว่า รูบริกเป็นเครื่องมือในการวัดผลประเมินผลที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินตนเอง มีลักษณะพิเศษคือ มีการกำหนดระดับช่วงชั้น (Scale) และคะแนนของความสามารถในแต่ละช่วงชั้น พร้อมคำอธิบายถึงคุณลักษณะของความสามารถที่แตกต่างกันไปตามแต่ละช่วงชั้น โดยผู้ที่ประเมินตนเองสามารถอ่านคำอธิบายในแต่ละช่วงชั้น และสามารถทำการประเมินตนเองว่า ตนเองมีความสามารถในระดับใดควรได้รับคะแนนเท่าใด

กิงกาญจน์ สิริสุคนธ์ (2550) กล่าวว่า รูบริกเป็นเครื่องมือให้คะแนนชนิดหนึ่ง ใช้ในการประเมินการปฏิบัติงานหรือผลงานของนักเรียน รูบริกประกอบด้วย 2 ส่วน คือ เกณฑ์ที่ใช้ประเมินการปฏิบัติหรือผลผลิตของนักเรียน และระดับคุณภาพหรือระดับคะแนน เกณฑ์จะบอกผู้สอนหรือผู้ประเมินว่าการปฏิบัติงานหรือผลงานนั้นๆ จะต้องพิจารณาสิ่งใดบ้าง ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนจะบอกว่า การปฏิบัติหรือผลงานที่สมควรจะได้อะดับคุณภาพหรือระดับคะแนนนั้นๆ ของเกณฑ์แต่ละตัวมีลักษณะอย่างไร รูบริกจึงเป็นเหมือนการกำหนดลักษณะเฉพาะ (Specification) ของการปฏิบัติหรือผลงานนั้นๆ ในเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ หรือทั้ง 2 ประการรวมกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของการประเมิน

2.4.2 องค์ประกอบของแบบประเมินตนเองแบบรูบริก

ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2552) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม ไว้ 4 หัวข้อ ดังนี้

1. ช่วงชั้นของความสามารถ (Scale)

ช่วงชั้นของความสามารถ (Scale) หมายถึงการกำหนดช่วงความสามารถเพื่อใช้ในการวัดและประเมินค่าความสามารถ ซึ่งนิยามกำหนดไว้เป็นคะแนนตัวเลข เกรด หรือคำพรรณนา จากระดับความสามารถสูงสุดไปต่ำสุด ช่วงชั้นความสามารถอาจมีตั้งแต่ 3 - 6 ช่วงชั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ

จุดประสงค์ของครูผู้สอนว่าต้องการแบ่งให้ละเอียดมากน้อยเพียงใด รวมทั้งขึ้นกับระดับความลึกซึ้งของเนื้อหาด้วย แต่สำหรับผู้เริ่มต้นสร้างรูปрик ควรเริ่มจากแบบ 4 ช่วงชั้น โดยหลักการ ไม่ค่อยนิยมให้ศูนย์ (0) คะแนน ยกเว้นกรณีที่ครูพบว่า เนื้อหาหรือทักษะ หรือสาระที่ใช้ประเมินนั้นอาจให้ศูนย์ได้ ถ้านักเรียนไม่สามารถทำได้เลย แต่การให้ศูนย์นั้น หมายถึงการสูญเสียค่าทางการเรียนด้วย เพราะอย่างไรนักเรียนควรจะได้บ้างจากการสอนของครู การได้ศูนย์หมายถึง ครูต้องพิจารณาตนเองว่าเหตุใดนักเรียนจึงจะ ได้รับศูนย์คะแนน ดังนั้นจึงไม่ค่อยนิยมการให้ศูนย์คะแนน

2. คำอธิบาย (Description)

รูปริกต้องมีคำอธิบายหรือดัชนีชี้วัดในแต่ละช่วงชั้นของความสามารถ ซึ่งต้องเป็นคำอธิบายให้เห็นว่าในแต่ละช่วงชั้นนั้นต้องมีความสามารถแบบใด มีคุณลักษณะมีคุณภาพแบบใด โดยคำอธิบายหรือดัชนีที่วัดนี้ต้องชัดเจน เหมาะสม และมีความเป็นไปได้ และที่สำคัญในแต่ละช่วงชั้นของความสามารถดัชนีชี้วัดนั้นต้องอธิบายให้เห็นถึงความแตกต่างของระดับความสามารถ ได้อย่างชัดเจน ไม่คลุมเครือ

คุณลักษณะของความสามารถหรือระดับคุณภาพที่สามารถเขียนอธิบายไว้นั้นมีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากนักเรียนเป็นผู้ประเมินตนเองว่างานที่ตนเองทำความสามารถของตนเอง หรือจากที่ตนเองได้ทดลองสอบด้วยตนเอง ตนเองควรจัดตนเองให้อยู่ในระดับความสามารถในระดับใด ดังนั้นภาษาที่ใช้อธิบายต้องง่าย ไม่ซับซ้อน อ่านเข้าใจง่าย อ่านแล้วสามารถประเมินตนเองได้ และที่สำคัญคือ เมื่อนักเรียนอ่านแล้วนักเรียนต้องรู้ตนเองว่า ถ้าตนเองต้องการคะแนนที่ดีขึ้น หรืออยู่ในระดับที่ดีกว่าเดิมนั้น ตนเองต้องทำอะไร ซึ่งเรื่องดังกล่าวเป็นหัวใจสำคัญของรูปริก ถ้านักเรียนอ่านแล้วไม่รู้ว่าตนเองต้องทำอะไรต่อไป หรือต้องแก้ไขตนเองอย่างไร รูปริกนั้นก็ช่วยไม่ช่วยให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาตนเอง

3. มีการกำหนดถึงสาระ ทักษะ หรือสิ่งที่ต้องการจะวัดและประเมินผล

รูปริกก็เช่นเดียวกันกับการวัดผลประเมินผลแบบอื่นๆ คือ ต้องมีการกำหนดว่าจะทำการวัดผล ประเมินผลในสิ่งที่ครูได้กำหนดไว้ว่าจะอะไรคือสิ่งที่นักเรียนควรจะรู้และสามารถกระทำได้ (Able to know and able to do) ในเรื่องใดบ้าง รวมทั้งซึ่งครูผู้สร้างจะต้องตัดสินใจว่ารูปริกที่สร้างนั้นถูกนำมาใช้ในหัวข้อใด

4. การวัดและประเมินผลแบบ วัดองค์ความรู้แบบภาพรวม (Holistic) หรือแบบวัดเฉพาะเจาะจง (Analytic)

ความแตกต่างระหว่างรูปริกแบบวัดองค์ความรู้แบบภาพรวมกับแบบวัดเฉพาะเจาะจงคือ รูปริกแบบวัดองค์รวม เป็นการวัดแบบกว้างๆ หรือครอบคลุมเนื้อหาของความรู้ ทักษะ อาจอยู่

ในรูปกรอบทุกจุดประสงค์ของการสอน ส่วนรูปрикแบบวัดเฉพาะเจาะจงเป็นการวัดที่มีกำหนดลงไปถึงความสามารถ ความรู้ ทักษะ ด้านใดด้านหนึ่ง

2.4.3 ประเภทของแบบประเมินตนเองแบบรูปริก

ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2552) ได้กล่าวว่า รูปริกสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. รูปริกแบบวัดทั่วไป (Holistic) กับ 2. รูปริกแบบวัดจุดประสงค์เฉพาะเนื้อหา (Analytic) รูปริกแบบวัดทั่วไปเป็นการวัดและประเมินผลแบบผลรวมของการเรียนรู้เป็นภาพรวมของรายวิชา โดยวัดจากเนื้อหาและกิจกรรมที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนทั้งหมด แต่รูปริกแบบวัดจุดประสงค์เฉพาะเรื่อง เป็นรูปริกที่ใช้วัดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ

นอกจากนี้ รูปริกยังแบ่งออกตามจุดประสงค์ของกระบวนการเรียนรู้ โดยแบ่งรูปริกออกได้ 5 ด้านดังนี้

1. รูปริกที่สร้างขึ้นเพื่อวัดและประเมินผลการปฏิบัติ (Impact)
2. รูปริกที่สร้างขึ้นเพื่อวัดและประเมินผลคุณภาพของผลงาน (Work quality)
3. รูปริกที่สร้างขึ้นเพื่อวัดและประเมินผลคุณภาพของแบบแผน (Method)
4. รูปริกที่สร้างขึ้นเพื่อวัดและประเมินผลคุณภาพของเนื้อหา (Content)
5. รูปริกที่สร้างขึ้นเพื่อวัดและประเมินผลคุณภาพของความรู้ (Knowledge)

2.4.4 กระบวนการตรวจสอบแบบประเมินตนเองแบบรูปริก

ภทรริรา ผลงาม (ม.ป.ป.) กล่าวว่า การรวบรวมข้อมูลในการวิจัยนั้น จำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพเพื่อความถูกต้องและน่าเชื่อถือของการวิจัย ดังนั้นการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญมากที่สุดขั้นตอนหนึ่ง ที่ผู้วิจัยต้องตระหนักและจำเป็นต้องวิเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือก่อนนำไปใช้ในการรวบรวมข้อมูลทุกครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่าเครื่องชนิดนั้นมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์สูง เมื่อนำไปใช้ในการรวบรวมข้อมูลแล้วจะได้ข้อมูลอย่างถูกต้อง และน่าเชื่อถือ การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือจำเป็นต้องตรวจสอบดังนี้คือ ความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อมั่น (Reliability) ความเป็นปรนัย (Objectivity) ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) และความยากง่าย (Difficulty)

วิราพร พงศ์อาจารย์ (2542) กล่าวว่า ในการตรวจสอบเครื่องมือควรกระทำ 3 ขั้นตอนได้แก่

1. การตรวจสอบด้วยตนเอง โดยพิจารณาในด้านต่อไปนี้
 - 1.1 ความเป็นนัยของข้อความ
 - 1.2 ความตรงเชิงเนื้อหา
 - 1.3 ความสะดวกในการใช้

2. การตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ (Expert) ผู้เชี่ยวชาญหมายถึง บุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านเนื้อหาและด้านการสร้างเครื่องมือ การตรวจสอบอาจใช้ผู้เชี่ยวชาญอย่างน้อย 3 คน

3. การตรวจสอบโดยการทดลองใช้หรือโดยวิธีวิเคราะห์ทางสถิติ เป็นการนำเครื่องมือที่จัดทำไว้อย่างสมบูรณ์แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริง จำนวนประมาณ 40 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพรายข้อและคุณภาพรวมทั้งฉบับโดยใช้วิธีทางสถิติ

ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2552) ได้กล่าวถึงกระบวนการตรวจสอบแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมว่า การตรวจสอบแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมเป็นสิ่งที่สำคัญ ครูสามารถนำเอา RUBRIC นั้นไปตรวจสอบได้ดังนี้

1. ให้เพื่อนครู ผู้เชี่ยวชาญ ช่วยตรวจดู เมื่อเพื่อนครู หรือผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจแล้ว ครูศึกษาข้อผิดพลาดหรือข้อแนะนำ แล้วปรับแก้ก่อนนำไปใช้จริง

2. ให้นักเรียนเป็นผู้ตรวจ โดยหลังจากที่ครูได้นำไปให้เพื่อน หรือผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้วครูนำเอา RUBRIC ไปให้นักเรียนได้พิจารณาโดยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการตรวจและตัดสินใจว่า RUBRIC ที่ครูนำมาใช้กับพวกตนเองนั้น พวกนักเรียนคิดอย่างไร อ่านแล้วเข้าใจถึงระดับความสามารถในแต่ละช่วงชั้นหรือไม่ นักเรียนอ่านแล้วเข้าใจหรือไม่ว่าถ้าตนเองต้องการเกรดที่ดีคะแนนที่ดี ตนเองต้องทำอะไร ระดับความยากง่ายที่ครูกำหนดไว้นั้นตนเองเห็นด้วยหรือไม่

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การประเมินตนเองแบบภาพรวมเป็นการประเมินที่มีการกำหนดระดับช่วงชั้น (Scale) และคะแนนของความสามารถในแต่ละช่วงชั้นที่ชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงความสามารถในการเรียนรู้ ทราบข้อบกพร่องจนกระทั่งทราบถึงหนทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อให้ตนเองก้าวข้ามไปสู่ความสำเร็จทางการศึกษาอีกขั้นหนึ่ง โดยในการประเมินตนเองแบบภาพรวมยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน และทำให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้น

2.5 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ

การประเมินตนเองสำหรับนักเรียนจะทำให้ให้นักเรียนเกิดการคิดแก้ไขปัญหา และหาแนวทางในการพัฒนาตนเอง ผู้วิจัยจึงทบทวนวรรณกรรมดังต่อไปนี้

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ อุษา ชูชาติ (2544) กล่าวว่า ปัจจุบันเป็นโลกยุคข้อมูลข่าวสารที่ต้องอาศัยการคิดและการเรียนรู้ของสมองอย่างมาก ระบบการศึกษาจึงให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคนให้มีความสมบูรณ์พร้อม คือเป็นคนดี คนเก่ง และมี

ความสุข โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมองให้คิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical thinking) ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของความฉลาดและเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในโลกยุคข้อมูลข่าวสารอีกด้วย เพราะคนที่ประสบความสำเร็จโดยเฉพาะในโลกยุคข้อมูลข่าวสารได้ จะต้องเป็นคนที่มีความรู้ มีความคิดสร้างสรรค์ และที่สำคัญต้องมีทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ นอกจากนั้นการประเมินและตรวจสอบความคิดตนเองระหว่างที่แก้ปัญหาหรือตัดสินใจปัญหา เป็นทักษะหนึ่งของการใช้การคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อคิดวิเคราะห์ ข้อมูลว่ามีอะไรบ้างที่เราไม่รู้เกี่ยวกับปัญหานั้นมีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไร ประสพผลสำเร็จหรือไม่อย่างไร และขั้นตอนต่อไปควรเป็นอย่างไร

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นกระบวนการคิดเพื่อให้ทราบถึงสาเหตุ ที่มาของปัญหา จนกระทั่งคิดเพื่อหาหนทางในการแก้ไข พัฒนาตนเองได้อย่างมีวิจารณญาณ

2.6 หลักการขับร้องเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้วางแผนสร้างแบบประเมินตนเองสำหรับวิชาขับร้องเบื้องต้น ผู้วิจัยจึงทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับหลักการร้องเพลงดังนี้

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541) กล่าวถึงทักษะการร้องเพลง สรุปว่า การร้องเพลงเป็นกิจกรรมที่คนทั่วไปไปกระทำอยู่เสมอ จึงเห็นได้ว่าการร้องเพลงเป็นทักษะทางดนตรีที่อาจกล่าวได้ว่ามีอยู่ในคนทุกคน อย่างไรก็ตาม การร้องเพลงเป็นทักษะดนตรีที่ต้องได้รับการฝึกฝน ทั้งนี้เนื่องจากการร้องเพลงมีหลายลักษณะด้วยกัน และเทคนิคต่างๆ ในการร้องเพลงก็มีมากมาย ในการเรียนดนตรี ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ร้องเพลงลักษณะต่างๆ เช่นการร้องเดี่ยว การร้องหมู่ การร้องประสานเสียง รวมไปถึงการร้องเพลงประกอบการแสดงด้วย

2.6.1 ลักษณะทำนองในการร้องเพลง

ดุยฉวี พนมยงค์ (2547) กล่าวถึงการยืนร้องเพลงว่า ควรยืนตรงอย่างมั่นคง ยึดอก ผ่อนคลายทุกส่วนในร่างกาย ทำตัวให้สบายๆ ใจต้องสงบ ใจยังสงบลมหายใจก็ยังเป็นธรรมชาติ เพราะจิตกับกายส่งผลต่อกัน ดังนั้นใจต้องสบายและจำเป็นต้องทำสมาธิก่อนการฝึกทุกครั้ง

ดวงใจ อมาตยกุล (2546) กล่าวถึงการวางท่าทางที่เหมาะสมว่า การวางท่าทางที่เหมาะสมเพื่อให้การหายใจมีประสิทธิภาพ ให้ยืนตัวตรง ทิ้งน้ำหนักลงบนสองเท้าเท่าๆกัน ขาไม่ชิดกันจนเกินไป ยึดลำตัวจากส่วนเอวขึ้น หลังตรง ศีรษะตั้งตรง ปล่อยแขนไว้ข้างลำตัวปกติ อย่าให้

ไหล่ห่อและอย่าทำหลังโก่ง ให้พยายามเปิดไหล่ออกให้กว้างและยกอกไม่ให้ลำตัวส่วนบนยุบ ทำพอประมาณ อย่าให้ตึงเกินงาม

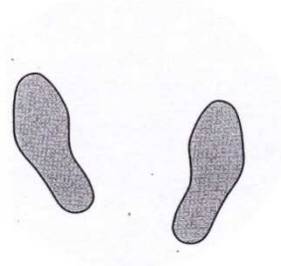
เบียร์ อัลเลน (2546) ได้อธิบายการวางท่าทางเพื่อการร้องเพลงไว้เป็นหัวข้อดังนี้
การวางเท้าทั้งสอง

การวางเท้าทั้งสอง ควรวางเป็นระยะห่างเท่าๆกัน ในระนาบเดียวกับสะโพกหรือไหล่ ให้รู้สึกสบายและเป็นธรรมชาติ (ซึ่งอาจจะไม่เป็นท่าปกติที่ท่านยืนก็เป็นได้) ผู้ที่มีไหล่กว้างแต่สะโพกเล็กมักรู้สึกสบายเมื่อเท้าอยู่ในระนาบเดียวกับสะโพก และผู้ที่มีสะโพกใหญ่ ไหล่แคบ มักจะวางเท้าระนาบเดียวกับไหล่ ให้ปลายเท้าทั้งสองแยกจากกันเล็กน้อย

ตำแหน่งกระดูกสันหลัง

ต้องเก็บกระดูกสันหลังเข้าข้างใน กระดูกสันหลังบริเวณเอวโค้งงอเล็กน้อย หลังส่วนบนควรอยู่ในท่าที่ผ่อนคลายโดยธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยให้ยืดตัวขึ้นตรงและส่วนเว้าโค้งของบั้นเอวจะลดลงเมื่อไหล่อยู่ในอาการที่ผ่อนคลายและยืดส่วนหลังคอดขึ้น จากนั้นเก็บคางเข้าข้างใน และในขณะเดียวกันให้ยืดหลังและคอดังตรงเหมือนกับถูกแขวนกับเชือกที่หย่อนลงมาจากข้างบน เมื่อหลังถูกยืดขึ้นข้างบน แผ่นหลังส่วนบนก็จะแผ่ออก

ยาน ชมิธ (2551) ได้กล่าวถึงการวางท่าทางในการร้องเพลงที่ถูกต้องว่า เท้าควรวางอย่างมั่นคงบนพื้น โดยแยกออกจากกันเล็กน้อยประมาณ 1 - 2 นิ้ว หรือ 300 มิลลิเมตร เท้าข้างหนึ่งควรอยู่เยื้องไปด้านหลังของอีกข้างหนึ่ง น้ำหนักควรวางอยู่ที่ปลายเท้าด้านหน้า เพื่อให้การหายใจมีประสิทธิภาพมากขึ้นและสามารถช่วยสร้างบุคลิกภาพที่ดีในการร้องเพลงได้



แผนภาพที่ 2.2 การวางเท้าขณะยืนขับร้องที่ถูกต้อง

ที่มา ยาน ชมิธ (2551)

หัวเข่า ควรงอเล็กน้อยเพื่อให้นักร้องสามารถยืนได้อย่างมั่นคง นักร้องบางคนอาจสันขาหรือขยับหัวเข่าในขณะที่ฝึกซ้อม ดังนั้นจึงควรตระหนักเสมอ เนื่องจากท่าทางในการยืนที่ดีจะช่วยให้การผลิตเสียงร้องที่ดีได้

ไหล่ ควรจะผายออกไปด้านหลังและกดหัวไหล่ลงเล็กน้อย ไม่ควรเกร็งหรือหย่อนจนเกินไป

แขน ปล่อยอย่างอิสระโดยงอข้อศอกเล็กน้อย การงอข้อศอกทำให้ท่าทางที่แสดงออกมาดูไม่เกร็งจนเกินไป นักเรียนที่ฝึกหัดร้องเพลงเบื้องต้นอาจเกิดการเกร็ง ซึ่งจะสังเกตได้จากมือของเขา ควรให้นักเรียนใช้ปลายนิ้วแตะไว้ที่สะโพก

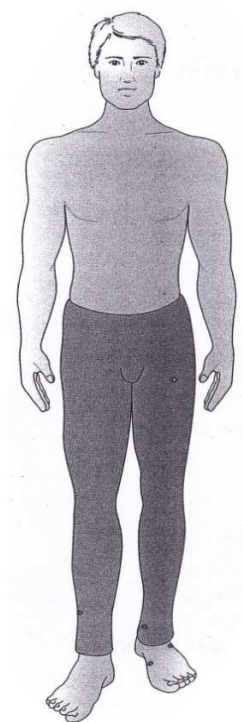
คอ ควรผ่อนคลายทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ไม่ควรบิดไปด้านใดด้านหนึ่ง ในบางโอกาส นักร้องอาจลืมหันตัวเอียงคอไปด้านใดด้านหนึ่ง หรือยึดคอในลักษณะที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น จึงควรให้ความใส่ใจเพื่อป้องกันคออยู่ในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง

การตรวจสอบตำแหน่งของใบหน้าและคอสามารถใช้โฟกัสสายตาเป็นตัวช่วย คือ สายตาต้องมองตรง และคอต้องผ่อนคลายโดยไม่เอนไปด้านหน้าหรือด้านหลังจนเกินไปและควรอยู่ในลักษณะขนานกับพื้น



แผนภาพที่ 2.3 การวางศีรษะและคอขณะขับร้องที่ถูกต้อง

ที่มา ยาน ชมิธ (2551)



แผนภาพที่ 2.4 ท่าทางในการยืนขับร้องที่ถูกต้อง

ที่มา ยาน ชมิธ (2551)

แวน คริสตี้ (2533) ได้กล่าวถึงการวางท่าทางในการร้องเพลงที่ถูกต้องว่า การวางท่าทางในการร้องเพลงที่ถูกต้องหมายถึง การใช้ร่างกายอย่างสมดุลเพื่อให้กล้ามเนื้อที่ใช้ในการหายใจทำงานได้อย่างสะดวก และทำให้เสียงที่กำลังจะร้องออกมาเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดายและปราศจากอุปสรรคจากอวัยวะในร่างกาย

ลักษณะต่อไปนี้เป็นท่าทางของการร้องเพลงที่ถูกต้อง

1. เท้า ควรวางให้ห่างกันประมาณ 2 - 3 นิ้ว โดยปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย เท้าข้างหนึ่งควรอยู่ด้านหน้าและอีกข้างหนึ่งควรอยู่ด้านหลังจากจุดศูนย์กลางในการยืนเล็กน้อย ควรทิ้งน้ำหนักให้เท่าๆกันและวางเท้าให้แนบสนิทกับพื้นเนื่องจากการวางเท้าในลักษณะนี้ทำให้นักร้องสามารถเคลื่อนไหวตัวเองได้ง่าย ควรหลีกเลี่ยงการยืนโดยเท้าทั้งสองข้างชิดกันมากเกินไป หลีกเลี่ยงการยกส้นเท้าขึ้นจากพื้นเมื่อต้องร้องในระดับเสียงที่สูง ไม่ควรทิ้งน้ำหนักทั้งหมดไว้ที่เท้าข้างใดข้างหนึ่ง เนื่องจากจะทำให้ร่างกายเกิดความไม่สมดุล และกล้ามเนื้อที่ใช้ในการหายใจอาจทำงานได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ

2. ขา ควรตั้งตรงแต่ไม่เกร็งที่บริเวณหัวเข่า

3. ลำตัว หัวไหล่และสะโพก ควรตั้งตรงในระดับเดียวกัน โดยใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องและกระดูกสันหลังช่วยดันให้ลำตัวตั้งตรง ควรหลีกเลี่ยงการงอหลังหรือแอ่นหลัง เนื่องจากจะทำให้เกิดการบาดเจ็บและทำให้ไม่สามารถควบคุมการหายใจได้

4. ไหล่ ควรตั้งให้ไ้ระดับโดยผายไปด้านหลังและกดหัวไหล่ลงเล็กน้อย

5. คอและศีรษะ ควรยืดตรง ควรจินตนาการเสมือนตนเองเป็นหุ่นเชิดซึ่งมีคนเชิดคอให้ตั้งตรงไว้ตลอดเวลา โดยสายตาต้องสามารถมองตรงได้ หลีกเลี่ยงการยื่นคอและศีรษะออกไปด้านหน้าเนื่องจากจะทำให้ศีรษะเลยจากจุดศูนย์กลางออกไป และหลีกเลี่ยงการเชิดหน้ามากจนเกินไป

6. การวางศีรษะ ไม่ควรยืดคอเวลาร้องเพลงในระดับเสียงสูง หากร่างกายอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องและศีรษะไม่เกร็งและตั้งอย่างสมดุลอยู่บนกระดูกสันหลัง

2.6.2 การหายใจ

ดวงใจ อมาตยกุล (2546) ได้กล่าวถึงการฝึกหายใจสำหรับการร้องเพลงว่า ฝึกการหายใจโดยให้หายใจเข้าทางปากให้ลึก จนรู้สึกว่าได้หายใจเข้าไปเต็มปอด ในขณะที่หายใจเข้านี้ ซึ่งโครงสร้างล่างจะขยายออกและท้องจะป่อง วิธีการทดสอบว่าหายใจเข้าไปลึกหรือยังให้ทำได้โดยเอามือสองข้างจับที่ลำตัวด้านข้างตรงใต้ซี่โครง สังเกตตอนหายใจเข้าว่าซี่โครงส่วนล่างและลำตัวส่วนท้องจะพองออก

ในการฝึกการหายใจนี้ให้สังเกตว่า คุณจะต้องไม่เกร็งส่วนใดๆในร่างกาย ส่วนอื่นๆของร่างกาย เช่น หัวไหล่ แขน คอ ศีรษะ จะต้องผ่อนคลาย การเกร็งกล้ามเนื้อส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นศัตรูสำคัญของการร้องเพลง

การร้องเพลงนั้นมีหัวใจสำคัญอยู่ที่การควบคุมลมหายใจให้สามารถสร้างแรงสนับสนุนให้เปล่งเสียงที่มีพลังอย่างนุ่มนวล โดยอาศัยการทำงานของกล้ามเนื้อลำตัว

ดังนั้นควรฝึกหายใจบ่อยๆจนกระทั่งสามารถควบคุมลมหายใจได้โดยอัตโนมัติ แล้วเมื่อคุณสามารถควบคุมลมหายใจได้แล้วจะรู้ว่า การร้องเพลงนั้นไม่ได้ใช้ลมในปริมาณมาก ไม่ว่าจะเป็นร้องดังหรือค่อย แต่จะต้องมีการควบคุมและมีการผ่อนลมที่ดี และที่สำคัญคือเมื่อใดที่สามารถเปล่งเสียงได้อย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อนั้นคุณสามารถทำเสียงก้องกังวานได้อย่างไพเราะ

คุณวิ พนมยงค์ (2547) ได้กล่าวถึงการหายใจเพื่อการขับร้องไว้ดังนี้ การหายใจเป็นการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้หายใจทำงานร่วมกับอวัยวะที่ใช้ออกเสียงและอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงสะท้อน มิใช่อาศัยเพียงการสูดลมหายใจเข้า - ออกเท่านั้น วิธีหายใจที่ถูกต้องมีเพียงอย่างเดียว เมื่อหายใจเข้า กระบังลมจะเคลื่อนตัวลงต่ำทำให้เกิดที่ว่างบริเวณ อากาศภายนอกจะไหลเข้าไปแทนที่โดยผ่านปากหรือจมูก หลอดลม แล้วจึงเข้าสู่ปอด เมื่อหายใจออกกระบังลมจะยกตัวสูงขึ้น อากาศภายในปอดจึงถูกผลักออกมาทางหลอดลม จมูก และปากเช่นเดียวกัน

การสูดลมไม่ต้องสูดมาก แต่ผู้เริ่มฝึกมักกลัวลมหายใจจะไม่พอลงสุดเข้าเต็มปอด กลับทำให้ส่วนอกโดยเฉพาะอกท่อนบนเกิดอาการเกร็ง ขาดความยืดหยุ่นจำทำให้เปล่งเสียงได้ลำบาก

ความจริงปริมาณอากาศปานกลางดีกว่าปริมาณอากาศมากเพราะทำให้ปอดมีแรงยืดหยุ่น อีกทั้งไม่ก่อให้เกิดความแน่นและอึดอัด การเปล่งเสียงขณะหายใจออกก็ต้องควบคุมลมหายใจโดยค่อยๆผ่อนออกมา

วิธีการใช้ลมหายใจในการร้องเสียงสูงและเสียงต่ำนั้นต่างกัน ขณะร้องเสียงต่ำไม่ต้องหายใจแรงนัก ไม่เช่นนั้น ถ้าคอจะตีบ เสียงจะไม่ออกมาข้างนอกลำคอ ลมหายใจแผ่วเกินไปก็อาจทำให้เสียงถูกห่อหุ้มอยู่ข้างในและเบา ดังนั้นต้องปรับให้เหมาะสม การใช้วิธีแบบถอนหายใจเสียงจะไม่มีพลัง เมื่อร้องจะรู้สึกหายใจลำบาก เปลืองลมหายใจและเปลืองแรง ลมหายใจที่ใช้ร้องเสียงกลางกับตอนพูดใกล้เคียงกัน เพราะการฝึกร้องเสียงระดับกลางควบคุมได้ค่อนข้างง่ายกว่าการร้องเสียงระดับสูง ลมหายใจขณะร้องเสียงสูงก็คล้ายกับตอนพูดเสียงดังแต่ห้ามยกไหล่ทั้งสอง

การฝึกลมหายใจเข้า - ออกยังต้องเป็นหนึ่งเดียวกับองค์ประกอบอื่นๆ ของศิลปะการขับร้องประกอบดนตรี (เช่น ช่องปาก ริมฝีปาก ลิ้น เสียงสะท้อน ภาษากาย เป็นต้น) น้ำเสียงจึงจะมีพลัง

เบ็ธ อัลเลน (2546) ได้กล่าวว่า เมื่อผ่อนคลายและนอนราบลง จะสามารถสังเกตได้ถึง ความเคลื่อนไหวของการหายใจ เมื่อหายใจออกจนหมด ร่างกายจะสูดอากาศจากภายนอกเข้าสู่ปอดอย่างอัตโนมัติ ถ้ากระดูกซี่โครงสามารถขยายได้อย่างอิสระ การหายใจเข้าจะได้ผลดียิ่งขึ้น

การขยายการหายใจโดยใช้ซี่โครงสามารถทำได้โดยการจำกัดความเคลื่อนไหวในช่องท้อง แนวโน้มของความจุอากาศของปอดจะเพิ่มขึ้น การทำเช่นนี้หมายความว่า สามารถลดความผิดพลาดระหว่างการควบคุมการหายใจออกอย่างช้าๆ ซึ่งจำเป็นสำหรับการร้องเพลง

ยาน ชมิธ (2551) ได้กล่าวถึงการหายใจที่ถูกต้องว่า หน้าท้องต้องขยายกว้างขึ้นเมื่อหายใจเข้า จากนั้นจึงค่อยๆผ่อนออกในขณะที่ออกเสียง เมื่อเริ่มหายใจออกหน้าท้องต้องค่อยๆผ่อนลงเรื่อยๆ รวมถึงในช่วงระหว่างการรอร้องโน้ตตัวต่อไปด้วย

ซี่โครงควรยกระดับสูงขึ้นเมื่อหายใจเข้า และลดระดับลงในขณะหายใจออก ไหล่ยืดตรงและผายไปด้านหลังโดยไม่ขยับในขณะที่หายใจเข้าและออก

แวน คริสตี้ (2533) ได้กล่าวถึงช่วงการหายใจสำหรับการร้องเพลงไว้ดังนี้

ในการดำเนินชีวิต คนมักคิดถึงการหายใจเพียงแค่การ หายใจเข้า และ หายใจออก แต่สำหรับการร้องเพลงนั้น สามารถแบ่งช่วงการหายใจได้ 4 ช่วง ดังนี้

1. หายใจเข้า

ควรหายใจเข้าทางปากและจมูกพร้อมๆกัน ในบางครั้งอาจหายใจเข้าทางจมูกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เมื่อซี่โครงเริ่มขยายออก จะสามารถรู้สึกได้ว่าหลอดลมขยายออกเช่นกัน กระบังลมจะลดต่ำลงและหน้าท้องจะเริ่มผ่อนคลาย ควรหายใจเข้าให้ลึก แต่ไม่ลึกมากจนเกินไป ควร

หายใจให้พอดีกับแต่ละประโยคของเพลงหรืออาจหายใจเข้ามากกว่าที่ต้องการเล็กน้อย และควรคำนึงถึงระดับเสียง อักษร ตัวอักษรที่กำลังจะร้องออกมาทุกครั้ง

2. เทิร์นอะราวด์ (Turn around)

เป็นช่วงสั้นๆขณะที่กระบังลมลดลงถึงจุดต่ำสุด นั่นหมายถึงช่วยที่เส้นเสียงเปิด และพร้อมเปล่งเสียงนั่นเอง

3. หายใจออก

การหายใจออกจะทำให้เกิดเสียงร้อง ควรปล่อยหน้าท้องให้ค่อยๆขยับอย่างไม่เกร็งในขณะที่กระบังลมกำลังทำงานโดยส่งลมไปยังกล่องเสียง การแค่น้ำท้องดันลมอาจเพียงพอกับการร้องเพลงในประโยคสั้นๆ แต่ในการร้องประโยคที่ยาว นักร้องอาจต้องใช้ซี่โครงช่วยในการดันลม แต่การใช้ซี่โครงดันลมมากเกินไปอาจทำให้กล้ามเนื้อเกิดการเกร็งและส่งผลทำให้เสียงที่เปล่งออกมาไม่มีคุณภาพ

4. รีโคเวอร์ (Recover)

เป็นช่วงที่ตรงกันข้ามกับการ Turn around เนื่องจากเป็นช่วงที่กล้ามเนื้อที่ใช้ในการร้องเพลงได้พักผ่อน ควรให้กล้ามเนื้อหน้าท้องผ่อนคลายแต่ยังคงสภาพการวางท่าทางที่ถูกต้องไว้ หากซี่โครงอยู่ในลักษณะผิดปกติ ให้จัดระเบียบร่างกายให้ถูกต้องเหมือนเดิม หากเพลงอยู่ในท่อนดนตรีบรรเลงเพียงอย่างเดียว ให้หายใจปกติ แต่หากเป็นเพลงเร็ว นักร้องควรเตรียมตัวเสมอเพื่อให้อยู่ในขั้นตอนของการ Turn around ตลอดเวลา

2.6.3 การเปล่งเสียง

ดวงใจ อมาตยกุล (2546) กล่าวว่า ไม่ว่าจะร้องเพลงสไตล์ใดก็ล้วนต้องใช้ความก้องกังวานของเสียง แต่จะใช้ในลักษณะแตกต่างกันเนื่องมาจากระดับเสียงสูง - ต่ำ ในเพลงแต่ละชนิดจะสูง - ต่ำไม่เท่ากัน รวมทั้งใช้สไตล์การร้องที่แตกต่างกัน

พื้นที่ก้องกังวานของเสียงส่วนแรกอยู่ในโพรงหน้า คือพื้นที่ในโพรงจมูก หลังจมูก และด้านข้างจมูก รวมไปถึงโพรงในเบ้าตาและในหน้าผาก ในการร้องเพลงที่ถูกต้องนั้นเสียงจะเกิดที่ในกล่องเสียงด้วยความก้องในระดับหนึ่ง และมาก้องกังวานอีกระดับหนึ่งที่โพรงหน้า (Mask) รวมทั้งในศีรษะเมื่อร้องเสียงสูง

ในการพาเสียงให้ลอยและพุ่งไปด้านหน้านั้นคือการหาจุดรวมเสียงหรือ focus ให้เสียงมารวมกันด้านหน้า สร้างจินตนาการว่าเสียงลอยขึ้นจากส่วนคอไปผ่านทางผ่านของเสียงในโพรงหน้า แล้วโค้งมาที่ปาก ส่งออกนอกกายอย่างมีพลัง

การยกแก้มยึมนั้นให้ยึมจริงๆ โดยหางตาจะขยักด้วยในขณะที่ยึมแต่ในขณะที่เดียวกันให้ปล่อยขากรรไกรลง จึงเหมือนกับเป็นการถ่างปาก นอกจากนั้นยังให้ห่อปากอีกด้วย เพื่อสร้างเสียงที่นุ่มกลม และเพื่อผลักเสียงเพราะๆของคุณให้ออกมานอกกาย

เสียงที่ก้องกังวานเป็นเสียงที่มีความอิสระ มีความสดใส มีสีสัน มีความอบอุ่น นุ่มลื่นชวนฟัง เสียงจะก้องกังวานได้ดีเมื่อไม่เกร็งขากรรไกร ไม่เกร็งปาก ไม่เกร็งลิ้น และไม่เกร็งคอ

กล้ามเนื้อทุกส่วนที่ช่วยให้เสียงก้องจะปรับเปลี่ยนการทำงานไปตามเสียงสูง - ต่ำและตามการเปล่งเสียงคำ หลักสำคัญคือไม่เกร็ง ไม่ให้กล้ามเนื้อทุกส่วนตึงเครียด และให้ปากกับคางมีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา

คุยฎี พนมยงค์ (2547) กล่าวว่า เสียงที่ดีคือ หวาน ไพเราะ สดใส กังวาน พลิว กล่าวคือน้ำเสียงไพเราะคุณภาพเสียงสดใส เสียงสะท้อนกังวาน สิ่งนี้ต้องผ่านการฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เสียงนั้นเป็นธรรมชาติที่สุด

ควรจะเริ่มฝึกจากการ เปิดช่องคอ จำเป็นต้องพยายามให้ช่องคอกนี้คลายความเกร็งและขยายออก ทารกแรกเกิดและคนที่นอนหลับ มักจะมีสภาพการหายใจเป็นธรรมชาติ และสภาพช่องคอผ่อนคลาย นั่นแหละคือสิ่งที่ผู้ฝึกขับร้องต้องการ แต่ผู้ฝึกขับร้องได้สูญเสียความเป็นธรรมชาติเหล่านี้ไปเมื่อในยามตื่นจากหลับและเมื่อเจริญวัยขึ้นการสูญเสียนี้มาจากความเครียดทางจิตใจที่ส่งผลให้เกิดความเครียดทั่วร่างกายกลายเป็นอาการเกร็งทางกล้ามเนื้อทุกส่วนรวมทั้งช่องคอด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการเปล่งเสียงให้เป็นธรรมชาติและมีความคุณภาพ

แบบฝึกหัด เปิดช่องคอ มีมากมายหลายสิบบท อาจจะเริ่มจากการพูดหรืออ่านบทกลอน โดยใช้วิธีการหายใจเข้า - ออกที่ถูกต้อง ผลักดันให้ช่องคอเปิดออกหรือใช้สระบางตัวช่วยในการฝึก เช่น สระอู สระโอ โดยร้องเสียงยาวไปตามสระเหล่านี้ หรือการฝึกโดยคิดว่ากำลังเล่นิทานให้เด็กฟัง

นอกจากนี้ การฝึกเปล่งเสียงต้องพยายามออกเสียงสระและพยัญชนะให้ถูกต้องเพราะจะช่วยให้ช่องปากเคลื่อนไหวได้ไม่ติดขัด เมื่อเปิดปากได้ถูกต้องแล้วก็จะออกเสียงได้ตามที่ต้องการ เพราะรูปปากเป็นอย่างไร เสียงที่ออกมาก็เป็นอย่างนั้น ผู้ฝึกต้องเปิดปากให้เป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด ควรอ้าปากขึ้นไม่ใช่อ้าออกด้านข้าง โดยเฉพาะต้องพยายามดึงปากส่วนบนขึ้น เสมือนการยกแก้มยึมเล็กน้อย เช่นนี้เสียงจึงจะสูงต่ำต่อเนื่องและกังวานใส ขณะเปล่งเสียงถ้าเปิดปากกว้างเกินไปเสียงก็จะแตก เปิดปากแคบไปเสียงก็ไม่ออกมา ต้องให้มีความรู้สึกว่าการอ้าปากขึ้นลงกับเสียงนั้นสอดคล้องกัน

ตำแหน่งของลิ้นมีผลต่อการสร้างเสียงสะท้อนและน้ำหนักของเสียง ปลายลิ้นควรวางราบให้แตะหลังฟันล่างและอย่ากระดกขึ้น เพราะการกระดกลิ้นขึ้นจะทำให้ลมหายใจวนกลับ การ

ยกลิ้นสูง การวางลิ้นลง การแลบลิ้น การหดลิ้นกลับ ต่างมีผลทำให้ขวางลมที่ผ่านอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงสะท้อน และส่งผลต่อความนุ่มนวลของเสียง หากลิ้นกระดกเร็วไปก็เกิดเสียงในลำคอหรือเสียงนาสิกได้ง่าย หรือการที่กดโคนลิ้นให้ตกไปอยู่ในช่องปาก ก็จะทำให้เสียงสั้นหรือเสียงเพี้ยนได้สรุปว่า ขณะเริ่มฝึกเปล่งเสียงต้องใส่ใจตำแหน่งลิ้นว่าถูกต้องหรือไม่

ขณะเปล่งเสียง ลมหายใจต้องไม่ติดขัด รู้สึกลึกคล้ายกับว่าลิ้นเสียงออกจากจมูกและปากพร้อมกัน มารวมกันข้างหน้าเข้าสู่โพรงกะโหลกแล้วให้ไหลออกมา เสียงก็จะอ่อนหวานเป็นธรรมชาติและไม่กระจาย

2.6.4 การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี

ดวงใจ อมาตยกุล (2546) กล่าวว่า วิชาสัทศาสตร์ (Phonetics) เป็นวิชาที่ว่าด้วยการเรียนรู้เสียงพูดศึกษากระบวนการเปล่งเสียงพูด และกระบวนการรับรู้เสียงพูดโดยไม่เจาะจงภาษา และตามหลักสัทศาสตร์นั้น ถือว่าเป็นการพูดของมนุษย์เป็นอาการธรรมชาติที่เหมือนกันไม่ว่าจะพูดภาษาอะไร กล่าวคือเนื้อทุกส่วนที่ใช้ในการพูดจะทำหน้าที่แบบเดียวกัน หากเรียนรู้ลึกไปอีกก็จะรู้ว่าหลักสัทศาสตร์นั้นเป็นหลักสากลที่สามารถจะอธิบายเสียงของภาษาได้ทุกภาษา และด้วยเหตุนี้สมาคมสัทศาสตร์ระหว่างชาติ (The International Phonetic Association) จึงกำหนดตัวอักษรแทนเสียงในลักษณะสากลขึ้นใช้เป็นลักษณะการอธิบายเสียงพูด

การจะร้องหรือพูดให้ชัดเจนนั้นต้องขยับปากให้คล่อง โดยใช้กล้ามเนื้อรอบๆ ริมฝีปาก ด้วยกล้ามเนื้อเหล่านี้จะทำงานได้คล่องขึ้นและคล่องตัวอยู่เสมอเมื่อได้รับการฝึกเป็นประจำ การฝึกที่สม่ำเสมอจะทำให้กล้ามเนื้อทุกส่วนทำงานอย่างเป็นอัตโนมัติโดยไม่เกิดความเกร็ง

คุณฉวี พนมยงค์ (2547) ได้กล่าวว่า การออกเสียงคำต่างๆ ในการขับร้องต้องประสานกับการฝึกหายใจ การเปล่งเสียง และการสร้างเสียงสะท้อน การฝึกออกเสียงเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้ร้องเพลงได้ดี บางคนแม้จะออกเสียงภาษานั้นๆ ได้ถูกต้องตามอักขระวิธีในเวลาพูด แต่อาจจะร้องเพลงไม่ได้ชัดถ้อยชัดคำ เพราะการใช้ลมหายใจและการสร้างเสียงสะท้อนขณะร้องเพลงกับขณะเปล่งเสียงพูดไม่เหมือนกัน ระดับเสียงที่ใช้ก็ต่างกัน ดังนั้น แม้ว่าจะพูดชัดก็ไม่แน่ว่าจะร้องเพลงได้ดีเสมอไป

การออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์อย่างไม่ถูกต้อง บางครั้งทำให้ความหมายของบทเพลงเปลี่ยนไป ในทางกลับกัน ถ้าผู้ขับร้องออกเสียงภาษานั้นๆ ได้ถูกต้องตามอักขระวิธีก็จะเพิ่มความประทับใจให้แก่ผู้ฟังได้

สำหรับเพลงไทยแล้ว ผู้ฝึกร้องควรจะต้องหัดพูด หัดอ่านเนื้อร้องภาษาไทยให้ชัดเจนทุกพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ พยัญชนะในภาษาไทยมีเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนพยัญชนะในภาษาฝรั่ง

สระไทยก็มีทั้งสระแท้และสระประสม ไม่ควรนำสำเนียงสระฝรั่งมาใช้ปะปนกับสระไทย ที่เห็นผิดพลาดบ่อยๆ

สิ่งที่ต้องคำนึงมากๆ อีกข้อหนึ่งคือเรื่องสระเสียงสั้นเสียงยาวในภาษาไทย ควรรักษาการออกเสียงที่ถูกต้องของคำนั้นๆ ไว้

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ และเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกันทั้ง 5 เสียงนั้น ทำให้ความหมายของคำต่างกัน ฉะนั้นผู้ขับร้องจึงควรให้ความสำคัญในเรื่องนี้ แต่เนื่องจากเพลงไทยสากลในยุคปัจจุบันส่วนใหญ่แต่งขึ้นเพื่อธุรกิจการค้า มากกว่าจะเป็นงานสร้างสรรค์ทางศิลปะ เพลงไทยส่วนหนึ่งลอกเลียนทำนองเพลงฝรั่งหรือทำนองเพลงจีน แล้วนำมาใส่เนื้อภาษาไทย เสียงวรรณยุกต์จึงกลับตาลปัตร

ส่วนการฝึกร้องเพลงตะวันตกนั้น มีเสียงสระพื้นฐาน คือการออกเสียงตามอักษรโฟเนติกส์สากล หรือ I.P.A ทั้งหมดมี 5 ตัวคือ a e i o u

[a]: อ้าปากโดยยกขากรรไกรบนขึ้น ปล่อยขากรรไกรล่างตามสบาย ลิ้นวางราบปล่อยเป็นธรรมชาติ อ้าปากตามสบายแต่อย่ากว้างเกินไป

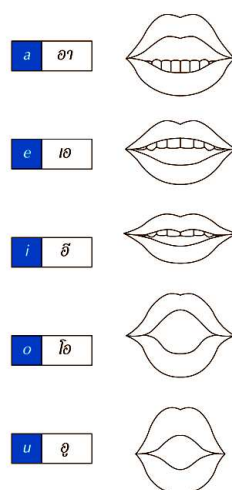
[e]: อ้าปากครึ่งเดียว ลิ้นหดเล็กน้อย ตำแหน่งลิ้นค่อนไปทางข้างหลัง

[i]: ฝึกมุมปาก ลิ้นด้านหน้าเกือบแตะเพดานแข็ง

[o]: ห่อปาก ตำแหน่งลิ้นค่อนไปทางข้างหลัง ช่องปากครึ่งบนเป็นรูปทรงกระบอก ใช้กำลังเต็มปาก

[u] : ห่อปาก ลิ้นส่วนหลังสูงจนเกือบแตะเพดานอ่อน

รูปปากในการออกเสียงสระต่าง ๆ



แผนภาพที่ 2.5 รูปปากในการออกเสียงอักขระต่างๆ

เบ็ธ อัลเลน (2546) กล่าวว่า เพื่อให้เสียงสระทุกตัวมีความสดใสชัดเจนและสามารถส่งพลังได้เท่าๆกัน ซึ่งรวมไปถึงการทำให้สระหน้าเช่น [i] และ [e] กับเสียงสระหลัง [a], [o] และ [u] มีความใสเท่ากัน ถ้าลิ้นอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำ เสียงที่ได้จะค่อนข้างอู้อี้ และ formant หรือ harmony ที่จะทำให้เสียงดังกังวานไม่สามารถที่จะนำออกมาได้ มีอยู่สองวิธีแก้ไขข้อบกพร่องนี้ได้คือ ใส่ twang หรือไม่ก็ใช้ลักษณะการออกเสียง [i] โดยคงระดับความสูงของลิ้นให้แคบเหมือนการออกเสียง [i] กับ การออกเสียงสระทุกสระ

เมื่อคุณออกเสียง [i] คุณจะรู้สึกถึงการสัมผัสของลิ้นข้างทั้งสองของส่วนหลังกับฟันกราม คุณอาจจะทำการทดลองความสดใสของเสียงด้วยตัวคุณเองโดยการเลื่อนลิ้นในแนวนอนไปข้างหน้าและหลังขนาบไปกับฟัน ใช้ความรู้สึกแบบเดิมแล้วฝึกร้องออกเสียงสระทุกตัว

2.6.5 การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง

คุษฎี พนมยงค์ (2547) กล่าวว่า การสื่อความหมายบทเพลงให้ลึกซึ่งต้องเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเพลงนั้นๆให้ถ่องแท้ โดยเริ่มจากบรรยากาศของบทเพลงทั้งบทก่อน แล้วเปล่งเสียงอ่านต่างๆ เพื่อจับจุดเสียงหนักเบาของเนื้อเพลงแต่ละท่อน จากนั้นจึงกำหนดพลังที่แสดงออกขณะขับร้องตามอารมณ์ความรู้สึก แล้วออกเสียงหนักเบา เร็วช้า ทำให้การขับร้องมีลำดับขั้นตอนจนถึงจุดสุดยอด ในการวิเคราะห์นั้นจำเป็นต้องพิจารณาการใช้คำในแต่ละประโยคว่ามีความสำคัญมากน้อยเพียงใด แล้วจึงอ่านบทเพลงนั้นๆ อย่างมีศิลปะและมีชีวิตชีวาอีกครั้งหนึ่ง ดังนี้จะทำให้อารมณ์ความรู้สึกขณะขับร้องไม่ขาดตอนหรือว่างเปล่า โดยเฉพาะเมื่อร้องทำนองซ้ำๆกัน

ขณะที่ร้องเพลงต้องร้องให้ชัดถ้อยชัดคำ ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าทุกๆคำได้ยินชัดเจน การร้องเพลงช้าจะส่งผลต่อการออกอักขระน้อยกว่าการร้องเพลงเร็ว แต่ก็ต้องมีจังหวะไม่ควรร้องสะเปะสะปะ ไม่ว่าร้องช้าหรือเร็วก็ต้องออกอักขระให้ชัดเจน การเลือกรูปแบบเสียง และใช้เทคนิคต่างๆ จะช่วยให้เนื้อหาของเพลงนั้นๆชัดแจ้งขึ้น

การแสดงออกทางศิลปะและการสื่อความหมายของเพลงเป็นความต้องการสูงสุดของการร้องเพลง การฝึกฝนทั้งมวลต่างถือเอาปัญหาที่ว่า จะใช้การแสดงออกทางศิลปะอย่างไรจึงจะแสดงเนื้อหาของบทเพลงได้ถูกต้องนี้เป็นหลัก และก็มีเพียงการใช้การแสดงออกทางศิลปะเท่านั้นที่ทำให้การร้องเพลงมีแรงโน้มน้าวใจ

ดวงใจ อมาตยกุล (2546) กล่าวว่า การตีความบทเพลง (Interpretation) หมายถึงการทำความเข้าใจส่วนบุคคล และการถ่ายทอดความเข้าใจนั้นๆ ออกมาเป็นเสียงเพลง

การตีความบทเพลงเป็นกระบวนการคิดถึงเหตุผลต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อเพลง และลีลาของทำนองเพลงที่ประกอบเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันกับเนื้อร้อง เพื่อเลือกใช้ลีลา น้ำเสียง ลักษณะเสียง และให้สีสันทันของเสียงได้ตามความหมายของเพลง

นักร้องอาจใช้การเลียนแบบในช่วงเริ่มต้นเรียนรู้วิธีการตีความบทเพลง ซึ่งค่อนข้างอันตราย เพราะการเลียนแบบนั้นไม่ใช่แบบแผนของศิลปะที่แท้จริง

หลักสำคัญของการตีความบทเพลงเพื่อจะร้องเพลงให้ไพเราะนั้น ให้เริ่มต้นพิจารณาที่เนื้อร้องของเพลง โดยให้ดูว่าผู้แต่งเพลงมีวัตถุประสงค์จะสื่อความหมายอะไรมาในเนื้อเพลงนั้นๆ จากนั้นก็ทำความเข้าใจความหมายของเนื้อเพลงด้วยประสบการณ์ชีวิตของตนเอง และต่อไปให้พิจารณาทำนองเพลงว่ามีการขึ้นลงหรือมีลวดลายอย่างไร ทั้งนี้เพื่อออกแบบการใช้的气息และสีสันทันของเสียงตามแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง และขั้นสุดท้ายให้พิจารณาว่าจะเปล่งเสียงด้วยเทคนิคแบบไหนเพื่อสื่อความหมายอารมณ์เพลงนั้น

การร้องเพลงที่ดีนั้นให้ออกมาจากในใจด้วยความอบอุ่น กลั่นเสียงเพลงออกมาจากกันบึ้งของหัวใจ ผิงกายและใจเข้าไปในเพลงให้เป็นชีวิตเดียวกัน ถ่ายทอดบทเพลงด้วยชีวิตและจิตใจ ด้วยอารมณ์เพลงที่มีความหมายจากการใช้จินตนาการ

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

สุพิชชา แสนสูง (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบประเมินตนเองสำหรับนักเรียนวิชาเปียโนแบบบูรณาการ กรณีศึกษา: นักเรียนวิชาเปียโนระดับกลางตอนต้น ของสถาบันดนตรีสยามกลการ ยามาฮ่า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนวิชาเปียโนระดับชั้นกลางตอนต้น ของสถาบันดนตรีสยามกลการ ยามาฮ่า ผลการวิจัยมาจากการประเมินคุณภาพแบบประเมินตนเองแบบบูรณาการที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นโดยการสอบถามครูและสัมภาษณ์นักเรียน ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่มีเสียงสนับสนุนในทางบวกว่าการวิจัยครั้งนี้สามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการวิจัยว่าผู้วิจัยสามารถสร้างแบบประเมินตนเองแบบบูรณาการมีคุณภาพ มีวิธีการใช้ง่าย เนื้อหามีความยาก - ง่ายที่เหมาะสม ภาษาที่ใช้ในการอธิบายแต่ละหัวข้อเข้าใจง่าย สามารถกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังครอบคลุมทุกรายละเอียดของบทเพลง โดยกำหนดช่วงชั้นความสามารถออกเป็น 4 ช่วงชั้น และระบุตำแหน่งที่นักเรียนมักจะเล่นผิดพลาดได้อย่างเหมาะสม ผลจากการนำไปใช้พบว่า แบบประเมินตนเองแบบบูรณาการเหมาะสมที่จะนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการสอนเปียโน สามารถฝึกนักเรียนให้รู้จักการคิดวิเคราะห์ ตำรวจข้อบกพร่องหรือสิ่งที่ปฏิบัติได้ดี และฝึกการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งมีผลทำให้นักเรียนเอาใจใส่เทคนิคต่างๆ ที่สำคัญในการเล่นเปียโน และพัฒนาการเล่นเปียโนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ครูและนักเรียนบางส่วนพบปัญหาว่าแบบประเมินตนเองแบบบูรณาการมีวิธีการใช้ค่อนข้างยาก เนื้อหามีมากเกินไป ในการประเมินตนเอง

แบบ Specific Outcome บางครั้งนักเรียนเล่นผิดไม่ตรงกับจุดที่ระบุไว้ และนักเรียนบางคนรู้สึกเบื่อหน่ายและเกร็งเมื่อทำการประเมินตนเอง รวมทั้งเวลาในการประเมินตนเองมีไม่เพียงพอในแต่ละชั่วโมง

รัชชัย บุญลือ (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ จากการศึกษาพบว่า การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ในครั้งนี้ สามารถวัดได้ครอบคลุมเนื้อหาและประเมินผลการเรียนวิชาทักษะพื้นฐานการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการรวบรวมความคิดของผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีไทยและการประเมินทักษะพื้นฐานการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประเมินจำนวน 2 คน จึงทำให้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน (RAI) มีค่าสูงพอสมควร เพราะว่าการสร้างข้อปฏิบัติและเกณฑ์การให้คะแนน มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่วิเคราะห์จากโครงสร้างของหลักสูตร และจากความคิดของผู้เชี่ยวชาญ จึงทำให้แบบประเมินทักษะพื้นฐานการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ มีความชัดเจน และมีความเป็นปรนัยสูง สามารถนำไปใช้ในการประเมินทักษะพื้นฐานการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ได้

รัชนี วรรณสงชู (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบประเมินตนเองด้านการปฏิบัติงานตามเกณฑ์มาตรฐานระดับคุณภาพ สำหรับครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โดยนำแนวคิดในการปฏิบัติงานตามเกณฑ์มาตรฐานระดับคุณภาพครูของคุรุสภาผนวกกับกรอบแนวคิดตามทฤษฎีของเบียร์เรนส์มาสร้างเป็นแบบประเมินตนเอง โดยทดลองใช้กับครูประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ใน 12 เขตการศึกษา จำนวน 934 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน และนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์คุณภาพของแบบประเมินตนเองในด้านความตรงและด้านความเที่ยง พร้อมทั้งหาเกณฑ์และสร้างคู่มือแปลผลการใช้แบบประเมินตนเอง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ (1) แบบประเมินตนเองด้านการปฏิบัติงานตามเกณฑ์มาตรฐานระดับคุณภาพประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก 22 องค์ประกอบย่อย 66 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1.1 การวางแผนและเตรียมการสอน 1.2 การจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน 1.3 การจัดการเรียนการสอน 1.4 ความรับผิดชอบในวิชาชีพ (2) คุณภาพของแบบประเมินตนเองด้านการปฏิบัติงานตามเกณฑ์มาตรฐานระดับคุณภาพ 2.1 แบบประเมินตนเองที่ความตรงเชิงเนื้อหา 2.2 แบบประเมินตนเองมีความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน และ (3) เมื่อใช้เกณฑ์การจัดระดับคุณภาพของคะแนนการประเมินโดยภาพรวมด้วยวิธีการกำหนดมาตรฐาน โดยใช้ทฤษฎีการตัดสินใจและการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ครูมีคุณภาพระดับ 4 ซึ่งเป็นคุณภาพระดับสูงสุด จำนวน 33 คน คุณภาพระดับ 3 จำนวน 276 คน คุณภาพระดับ 2 จำนวน 446 คน และคุณภาพระดับ 1 จำนวน 162 คน สำหรับครูที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินมีจำนวน 17 คน

มนต์ รุฬักชี (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่องการประเมินการบริหารงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ เขตภูมิภาคตะวันตก ด้วยวิธีการประเมินตนเอง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาผลการประเมินผลการบริหารงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ด้วยวิธีการประเมินตนเอง (2) เปรียบเทียบผลการประเมินการบริหารงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอระหว่างการประเมินเองกับการประเมินภายนอก (3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการประเมินตนเองกับผลการประเมินภายนอก และ (4) ทราบความคิดเห็นของบุคลากรในสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ เกี่ยวกับการประเมินการบริหารงานศึกษาธิการอำเภอ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า (1) ผลการประเมินการบริหารงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ด้วยวิธีการประเมินตนเองโดยภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (2) การประเมินการบริหารงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ด้วยวิธีการประเมินตนเองและการประเมินภายนอกไม่แตกต่างกัน (3) การประเมินการบริหารงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ด้วยวิธีการประเมินเองกับการประเมินภายนอกไม่มีความสัมพันธ์กัน และ (4) บุคลากรในสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ เห็นว่าการประเมินการบริหารงานสำนักงานศึกษาธิการอำเภอมีความถูกต้องเหมาะสม

ชญาณิส อุดุลยานนท์ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องชุดการสอนขับร้องเรื่องการหายใจ สำหรับนักเรียนอายุ 12 - 16 ปี โดยวิทยานิพนธ์เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างชุดการสอนขับร้องเรื่องการหายใจสำหรับนักเรียนอายุ 12 - 16 ปี และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนและนักเรียนต่อชุดการสอนนี้

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูสอนขับร้อง จำนวน 10 คน และนักเรียนที่เรียนขับร้องแบบเดี่ยวที่มีอายุ 12 - 16 ปี จำนวน 30 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง 6 ครั้ง ครั้งละ 15 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) ชุดการสอนขับร้องเรื่องการหายใจ (2) แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนและนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของครูผู้สอน ที่ได้ทดลองใช้ชุดการสอนขับร้องเรื่องการหายใจ เห็นว่า ชุดการสอนนี้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนขับร้อง มีกิจกรรมที่หลากหลาย และสื่อการสอน ซึ่งทำให้นักเรียนอย่างสนุกสนาน นักเรียนชอบรูปภาพการ์ตูนในชุดการสอนและชอบอ่านข้อความสั้นๆ ได้รูปภาพนั้น ซึ่งช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น หลังจากใช้ชุดการสอนนี้แล้ว นักเรียนสามารถหายใจดีขึ้นด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขั้วร้องในระดับชั้นต้น ตรีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้ามีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขั้วร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า 2) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขั้วร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า และ 3) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขั้วร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (Population) ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนวิชาขั้วร้องในระดับชั้นต้น ที่เรียนมาแล้วอย่างน้อย 10 คาบ แต่ไม่เกิน 20 คาบ ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าจำนวน 30 คน ประจำปีพุทธศักราช 2555

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนวิชาขั้วร้องในระดับชั้นต้น ที่เรียนมาแล้วอย่างน้อย 10 คาบ แต่ไม่เกิน 20 คาบ ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าจำนวน 10 คน ใช้การคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงโดยครูผู้สอนวิชาขั้วร้องสากล ซึ่งเกณฑ์ในการคัดเลือก คือ นักเรียนไม่เคยเรียนขั้วร้องในโรงเรียนดนตรีหรือสถาบันดนตรีอื่นๆมาก่อน และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น มีทั้งหมด 5 หัวข้อคือ ลักษณะทำนองในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียงอักขระ และการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง
3. แบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน
4. การบันทึกสถิติ

โดยเครื่องมือทั้งหมดได้ถูกรวบรวมไว้ในรูปเล่มที่มีชื่อว่า เอกสารทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติ สำหรับอาจารย์และนักเรียน

3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

3.3.1 ขั้นเตรียม

1) ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม จากหนังสือ บทความในวารสาร เอกสารทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลในหัวข้อต่างๆดังต่อไปนี้

- การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- การประเมินตามสภาพจริง
- การประเมินตนเอง
- การประเมินตนเองแบบรูปрик
- การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
- หลักการขับร้องเบื้องต้น
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม

จุดมุ่งหมายในการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม คือ การสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกสถิติ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า ซึ่งการประเมินตนเองแบบภาพรวมจะเป็นแนวทางในการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อหา

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการร้องเพลง รวมถึงวิธีแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ในการประเมินตนเองแบบภาพรวมจะทำให้ให้นักเรียนทราบถึงระดับความสามารถของตนเอง และทราบวิธีปรับปรุง แก้ไขพัฒนาตนเอง เพื่อให้ตนเองสามารถพัฒนาไปสู่ระดับความสามารถที่สูงขึ้นได้ อีกทั้งงานวิจัยนี้ยังสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนและการประเมินตนเองแบบภาพรวมในวิชาดนตรีสำหรับเครื่องดนตรีประเภทอื่นๆ

3) กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผู้ทำวิจัยได้ทำการศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยต่างๆเกี่ยวกับหลักการขับร้องเบื้องต้นอย่างละเอียด เพื่อนำข้อมูลที่ได้มากำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้ในรูปแบบ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแบบทั่วไป

3.3.2 ขั้นสร้าง

1) การประเมินตนเองแบบภาพรวม

การประเมินตนเองแบบภาพรวมประกอบด้วย (1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม (2) ใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม (3) ใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด และ (4) การบันทึกวิดิทัศน์

1.1 แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังมาสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยได้กำหนดช่วงชั้นความสามารถไว้ทั้งหมด 4 ช่วงชั้น โดยแต่ละช่วงชั้นจะมีคะแนนที่ระบุอยู่ในรูปแบบจำนวนดาวคือ 1 ดาว 2 ดาว 3 ดาวและ 4 ดาว เพื่อเทียบเบนความคาดหวังของผู้เรียนที่สอดคล้องกับตัวเลขคะแนน ซึ่งในแต่ละช่วงชั้นจะมีคำอธิบายคุณลักษณะของความสามารถไว้อย่างละเอียด โดยนักเรียนจะทำเครื่องหมายถูกในช่องที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ ในแต่ละเนื้อหาจะมีการให้คะแนนเป็นคำร้อยละเท่าๆกัน หลังจากที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมเสร็จแล้ว จึงให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านทำการตรวจสอบแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นว่ามีเนื้อหาที่เหมาะสมและถูกต้อง โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมในรูปแบบการประเมินแบบทั่วไป คือ การประเมินการขับร้องที่ระบุถึงสิ่งที่ต้องการวัดผลและประเมินผลในลักษณะภาพรวม โดยการระบุจำนวนจุดที่นักเรียนจะผิดพลาดและจุดที่นักเรียนควรปฏิบัติได้ในการขับร้องลงไปในตัวข้อต่างๆของแบบประเมิน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการประเมินได้กับทุกบทเพลง

1.2 ใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวมสำหรับอาจารย์และนักเรียน ซึ่งใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวมจะมีช่วงคะแนนแบ่ง

ออกเป็น 5 ช่วง โดยหลังจากที่นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมเสร็จแล้ว จึงทำการนับจำนวนดาวรวมทั้งหมดที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ นำมาบันทึกลงในใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม ซึ่งจะเป็นข้อมูลสำหรับอาจารย์และนักเรียน ในการพิจารณาความก้าวหน้าของความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

1.3 สร้างใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด

ผู้วิจัยได้สร้างใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดสำหรับนักเรียน โดยให้นักเรียนเป็นผู้กรอกข้อผิดพลาดและสิ่งที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขการร้องเพลงของตนเองหลังจากทำการประเมินตนเอง กระบวนการนี้จะทำให้นักเรียนได้คิดอย่างมีวิจารณญาณถึงสาเหตุและวิธีการแก้ไขปรับปรุงตนเองเพื่อพัฒนาตนเองให้ก้าวไปสู่ช่วงชั้นความสามารถที่สูงขึ้น ซึ่งรูปแบบของใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดจะเป็นรูปแบบให้นักเรียนกรอกข้อผิดพลาดได้อย่างอิสระ โดยอาจารย์ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้การระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดตามหลักการข้อร้องเบื้องต้นให้นักเรียน

1.4 การบันทึกวิดิทัศน์

ผู้วิจัยได้ใช้การบันทึกวิดิทัศน์ในการบันทึกการขับร้องของนักเรียน โดยอาจารย์จะเป็นผู้บันทึกวิดิทัศน์และให้นักเรียนชมวิดิทัศน์ที่ตนเองขับร้องเพื่อทำการพิจารณา สังเกตข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว จึงทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม

2) การทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น

การทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นประกอบด้วย (1) แผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม (2) เอกสารทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น (3) แบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน (4) ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม

2.1 แผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้สร้างแผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและแผนการประเมินตนเอง โดยแบ่งออกเป็นทั้งหมด 4 คาบ คาบละ 60 นาที โดยผู้วิจัยได้จัดสรรหัวข้อในการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและระยะเวลาของแต่ละขั้นตอนไว้อย่างละเอียด ซึ่งแผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมจะเป็นตัวช่วยอาจารย์ผู้สอนในการดำเนินขั้นตอนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมได้เป็นอย่างดี โดยอาจารย์ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นระยะเวลาการดำเนินกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนได้ตามความเหมาะสม

2.2 เอกสารการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้น

ผู้ทำวิจัยได้รวบรวมเนื้อหาจากหนังสือทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงสื่อทางอินเทอร์เน็ตเพื่อทำการสร้างชุดการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้น โดยอาจารย์ผู้สอนจะเป็นผู้แจกชุดทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นให้กับนักเรียนทุกคน เพื่อนักเรียนทุกคนจะศึกษา ทบทวนท่าทางและหลักการในการจับร้องที่ถูกต้องก่อนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม ซึ่งผู้วิจัยได้นำชุดทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านตรวจสอบความเหมาะสม และถูกต้องของเนื้อหา โดยผู้ทำวิจัยได้กำหนดเนื้อหาเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ลักษณะท่ายืนในการร้องเพลง
2. การหายใจ
3. การเปล่งเสียง
4. การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี
5. การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง

2.3 สร้างแบบฝึกหัดสำหรับวิชาจับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน

ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดสำหรับวิชาจับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน ในลักษณะปรนัยพร้อมเฉลยสำหรับอาจารย์ผู้สอนจำนวน 20 ข้อ และแบบฝึกหัดไม่มีเฉลยสำหรับนักเรียนจำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบฝึกหัดจำนวน 20 ข้อนี้จะมีเนื้อหาครอบคลุมหลักการจับร้องเบื้องต้นทั้ง 5 หัวข้อที่อยู่ในเอกสารทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้น เพื่อเป็นการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจในหลักการจับร้องเบื้องต้นของนักเรียนก่อนที่จะทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม

2.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้น และการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้กำหนดข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมขึ้นเตรียมการทบทวน ขึ้นดำเนินกิจกรรมการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมของนักเรียน รวมถึงคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอนได้ศึกษา เตรียมตัวและเตรียมอุปกรณ์ได้อย่างถูกต้องเพื่อลดความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้อีกด้วย

3.3.3 ขั้นตอนการหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังต่อไปนี้

- 1) นำเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ ปรับปรุง และหาข้อบกพร่อง เพื่อนำมาพัฒนาและแก้ไข

2) ทำการตรวจสอบคุณภาพของเอกสารการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยนำเอกสารการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม และบทเพลง ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด 5 ท่านตรวจสอบภาษา เนื้อหา ความเหมาะสม และคำอธิบายคุณลักษณะของความสามารถในแต่ละช่วงชั้น ที่จะใช้ในการทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิทัศน์ เพื่อทำการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยให้มีความถูกต้องเหมาะสม และพร้อมในการประเมินจริง โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มีรายชื่อดังนี้

1. อาจารย์ปิยะวัฒน์ ปันทนา
2. อาจารย์สิริวิญญา สุปรานี
3. อาจารย์ศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ
4. อาจารย์ศิรารักษ์ สุทชัย
5. อาจารย์รังสรรค์ พูลทรัพย์

เมื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของเอกสารทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมแล้ว จึงนำผลที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) โดยต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 โดยมีเกณฑ์คะแนนดังนี้

ถ้าแน่ใจว่าคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของเอกสารทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม ให้ระบุตัวเลขดังนี้

เห็นด้วย = +1

ไม่แน่ใจ = 0

ไม่เห็นด้วย = -1

ซึ่งทำการคำนวณจากสูตรดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมทั้งหมดของคะแนนความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ซึ่งผลของ IOC ต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการดังนี้

1. ขออนุญาตจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อไปติดต่อขออนุญาตเก็บข้อมูลต่อโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
2. ทำการบันทึกสถิติการขับร้องของนักเรียนวิชาขับร้องระดับชั้นต้น ของโรงเรียนมีฟ้า ทั้งหมด 10 คน คนละ 2 เพลง โดยเพลงที่ 1 จะทำการบันทึกสถิติในคาบเรียนที่ 1 ก่อนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น เพลงที่ 2 จะทำการบันทึกสถิติในคาบเรียนที่ 3 หลังจากการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นในคาบเรียนที่ 2 และในคาบเรียนที่ 4 จะทำการบันทึกสถิติการขับร้องของเพลงที่ 1 อีกครั้ง
3. ให้นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยชมสถิติที่บันทึกไว้ในแต่ละสัปดาห์ จากนั้นจึงบันทึกผลการประเมินลงในใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม
4. ตรวจสอบข้อมูลที่ได้ทำการรวบรวมไว้ เพื่อตรวจสอบว่ามีข้อมูลส่วนใดไม่สมบูรณ์จึงทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจนกระทั่งได้ข้อมูลสมบูรณ์ทั้งหมด

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้นำมาวิเคราะห์ โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม ไว้ที่ 70/70

ซึ่ง 70 แรก หมายถึง ผลการเรียนรู้ระหว่างเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเฉลี่ย

และ 70 หลัง หมายถึง ผลการเรียนรู้หลังเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตร E1/E2

$$E1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100$$

$$E2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{A} \times 100$$

E1 = ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$E2$ = ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum x$ = ผลรวมของคะแนนสอบระหว่างเรียน

$\sum F$ = ผลรวมของคะแนนสอบหลังเรียน

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$\sum x_A$ = คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียน

$\sum x$ = คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

2. หาค่า t-test แบบ dependent เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น โดยใช้สถิติอ้างอิง ซึ่งคำนวณจากการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้ามีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า 2) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า 3) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ได้แก่นักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นที่เรียนมาแล้วอย่างน้อย 10 คาบ แต่ไม่เกิน 20 คาบ ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า จำนวน 10 คนการวิจัยในครั้งนี้ใช้เวลาทั้งหมด 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 60 นาที โดยมีเครื่องมือที่ใช้คือ 1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น มีทั้งหมด 5 หัวข้อคือ ลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียงอักขระ และการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง 3) แบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน และ 4) การบันทึกสถิติ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

(n = 10 คน)

เพศ	จำนวน	อายุเฉลี่ย/ปี
หญิง	8	21
ชาย	2	26

จากตารางที่ 4.1 พบว่ามีนักเรียนเพศหญิงจำนวน 8 คนและเพศชายจำนวน 2 คนโดยนักเรียนเพศหญิงมีอายุเฉลี่ย 21 ปี และนักเรียนเพศชายมีอายุเฉลี่ย 26 ปี

ตารางที่ 4.2 คะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียน

(n = 10 คน)

นักเรียน	ก่อนเรียน (เต็ม 100)	ร้อยละของคะแนนก่อนเรียน
1	54	54
2	67	67
3	46	46
4	50	50
5	60	60
6	56	56
7	57	57
8	60	60
9	56	56
10	43	43
เฉลี่ย	54.90	54.90

จากตารางที่ 4.2 พบว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 54.90 ซึ่งนักเรียนที่ได้คะแนนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ก่อนเรียนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 67 และนักเรียนที่ได้คะแนนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ก่อนเรียนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 43

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของคะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึก
 ทัศนคติ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนรายเนื้อหา

(n = 10 คน)

เนื้อหา	หัวข้อย่อย	คะแนนเฉลี่ย หัวข้อย่อย (เต็ม 4)	คะแนน เฉลี่ย (เต็ม 20)	ค่าร้อยละ	อันดับ
1.ลักษณะ ทำขึ้นใน การร้อง เพลง	1. การวางเท้า	1.7	11	55	2
	2. การวางขาและหัวเข่า	2.5			
	3.การวางลำตัวและหัวไหล่	2.8			
	4.การผายหัวไหล่และหน้าอก	1.8			
	5.การวางคอและศีรษะ	2.2			
2.การ หายใจ	1.หายใจเข้าทางจมูกและปาก	1.3	10	50	4
	2.ช่วงการหายใจ	2.4			
	3.ปริมาณลมหายใจ	2.4			
	4.ลักษณะหัวไหล่และหลังในการหายใจ	2.1			
	5.ลักษณะหน้าท้องในการหายใจ	1.8			
3.การเปล่ง เสียง	1.ระดับเสียง	2.2	10.60	53	3
	2.ลักษณะอวัยวะที่ช่วยในการเปล่งเสียง	2			
	3.ระดับของโหนดแก้ม	2			
	4.ลักษณะปาก	2			
	5.ลักษณะลิ้น	2.4			
4.การออก เสียง อักขระ	1.การออกเสียง ร ล	2.2	13.30	66.5	1
	2.การออกเสียงควบกล้ำ	2.8			
	3.การออกเสียงคำเป็นและคำตาย	2.8			
	4.การออกเสียงสระและวรรณยุกต์	2.8			
	5.การออกเสียงพยัญชนะไทย	2.7			
5.การ วิเคราะห์ เนื้อหาของ บทเพลง	1.การแสดงสีหน้าและแววตา	2.6	10	50	4
	2.การถ่ายทอดน้ำเสียง	2.1			
	3.การเคลื่อนไหวร่างกาย	2.1			
	4.ความยืดหยุ่นในการร้องเพลง	1.4			
	5.ความทราบซึ่งในบทเพลง	1.8			
เฉลี่ย			54.90	54.90	

จากตารางที่ 4.3 พบว่าคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนรายเนื้อหาคิดเป็นร้อยละ 54.90 โดยเนื้อหาที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้เป็นอันดับที่ 1 คือการออกเสียงอักขระมีคะแนนเฉลี่ย 13.30 คิดเป็นร้อยละ 66.50 อันดับที่ 2 คือ ทำขึ้นในการร้องเพลงมีคะแนนเฉลี่ย 11.00 คิดเป็นร้อยละ 55.00 อันดับที่ 3 คือการเปล่งเสียงมีคะแนนเฉลี่ย 10.60 คิดเป็นร้อยละ 53.00 อันดับที่ 4 คือการหายใจและการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงมีคะแนนเฉลี่ย 10.00 คิดเป็นร้อยละ 50.00

ตารางที่ 4.4 คะแนนและค่าร้อยละของแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน

(n = 10 คน)

นักเรียน	คะแนนระหว่างเรียน			ร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	รวม (เต็ม 18)	
1	11	3	14	77.77
2	7	3	10	55.55
3	13	5	18	100
4	12	5	17	94.44
5	12	5	17	94.44
6	11	5	16	88.88
7	12	4	16	88.88
8	11	5	16	88.88
9	13	5	18	100
10	13	4	17	94.44
เฉลี่ย	11.50	4.40	15.90	88.32

จากตารางที่ 4.4 พบว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละ 88.32 ซึ่งนักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุดจากการทำแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนที่ได้คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดการขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 55.55

ตารางที่ 4.5 คะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียน

(n = 10 คน)

นักเรียน	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 100)	ร้อยละของคะแนนหลังเรียน
1	88	88
2	81	81
3	75	75
4	78	78
5	82	82
6	84	84
7	74	74
8	82	82
9	85	85
10	73	73
เฉลี่ย	80.20	80.20

จากตารางที่ 4.5 พบว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 80.20 ซึ่งนักเรียนที่ได้คะแนนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติหลังเรียนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 88 และนักเรียนที่ได้คะแนนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติหลังเรียนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 73

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของคะแนนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึก
 ทัศนคติ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียนรายเนื้อหา

(n = 10 คน)

เนื้อหา	แบบประเมินตนเอง	คะแนนเฉลี่ย หัวข้อย่อย (เต็ม 4)	คะแนน เฉลี่ย (เต็ม 20)	ค่าร้อยละ	อันดับ
1.ลักษณะ ทำขึ้นใน การร้อง เพลง	1. การวางเท้า	3.3	16.9	84.5	2
	2. การวางขาและหัวเข่า	3.8			
	3.การวางลำตัวและหัวไหล่	3.5			
	4.การผายหัวไหล่และหน้าอก	2.8			
	5.การวางคอและศีรษะ	3.5			
2.การ หายใจ	1.หายใจเข้าทางจมูกและปาก	1.9	14.8	74	4
	2.ช่วงการหายใจ	3.5			
	3.ปริมาณลมหายใจ	3.5			
	4.ลักษณะหัวไหล่และหลังในการหายใจ	2.9			
	5.ลักษณะหน้าท้องในการหายใจ	3			
3.การเปล่ง เสียง	1.ระดับเสียง	3.1	14.6	73	5
	2.ลักษณะอวัยวะที่ช่วยในการเปล่งเสียง	3			
	3.ระดับของโหนดแก้ม	2.7			
	4.ลักษณะปาก	2.8			
	5.ลักษณะลิ้น	3			
4.การออก เสียง อักขระ	1.การออกเสียง ร ล	3.2	17.3	86.5	1
	2.การออกเสียงควบกล้ำ	3.7			
	3.การออกเสียงคำเป็นและคำตาย	3.8			
	4.การออกเสียงสระและวรรณยุกต์	3.6			
	5.การออกเสียงพยัญชนะไทย	3			
5.การ วิเคราะห์ เนื้อหาของ บทเพลง	1.การแสดงสีหน้าและแววตา	3.5	16.6	83	3
	2.การถ่ายทอดน้ำเสียง	3.3			
	3.การเคลื่อนไหวร่างกาย	3.2			
	4.ความยืดหยุ่นในการร้องเพลง	3.2			
	5.ความทรานซิ่งในบทเพลง	3.4			
เฉลี่ย			80.2	80.2	

จากตารางที่ 4.6 พบว่าคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียนรายเนื้อหาคิดเป็นร้อยละ 80.20 โดยเนื้อหาที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้เป็นอันดับที่ 1 คือการออกเสียงอักขระมีคะแนนเฉลี่ย 17.30 คิดเป็นร้อยละ 86.50 อันดับที่ 2 คือทำโยนในการร้องเพลงมีคะแนนเฉลี่ย 16.90 คิดเป็นร้อยละ 84.50 อันดับที่ 3 คือการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงมีคะแนนเฉลี่ย 16.60 คิดเป็นร้อยละ 83.00 อันดับที่ 4 คือการหายใจมีคะแนนเฉลี่ย 14.80 คิดเป็นร้อยละ 74.00 และอันดับที่ 5 คือการการเปล่งเสียงมีคะแนนเฉลี่ย 14.60 คิดเป็นร้อยละ 73.00

ตารางที่ 4.7 ค่าประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น

(n = 10 คน)

นักเรียน	ร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน (E1)	ร้อยละของคะแนนหลังเรียน (E2)
1	77.77	88.00
2	55.55	81.00
3	100	75.00
4	94.44	78.00
5	94.44	82.00
6	88.88	84.00
7	66.66	74.00
8	88.88	82.00
9	100.00	85.00
10	94.44	73.00
เฉลี่ย	88.32	80.20

จากตารางที่ 4.7 พบว่าแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นมีค่าร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน (E1) และค่าร้อยละของคะแนนหลังเรียน (E2) คือ 88.32/80.20 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน
(n = 10 คน)

นักเรียน	ร้อยละของคะแนนก่อนเรียน	ร้อยละของคะแนนหลังเรียน
1	54	88
2	67	81
3	46	75
4	50	78
5	60	82
6	56	84
7	57	74
8	60	82
9	56	85
10	43	73
$\bar{x}$	54.90	80.20
S.D.	6.71	5.02

จากตารางที่ 4.8 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียนของนักเรียนเท่ากับ 80.20 สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนซึ่งมีค่าเท่ากับ 54.90

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษารายเนื้อหาและลำดับของพัฒนาการจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน

เนื้อหา	ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน	ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน	คะแนนส่วนต่าง (พัฒนาการ)	อันดับของพัฒนาการ
1.ลักษณะท่าขึ้นในการร้องเพลง	84.5	55	29.5	2
2.การหายใจ	74	50	24	3
3.การเปล่งเสียง	73	53	20	4
4.การออกเสียงอักขระ	86.5	66.5	20	4
5.การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง	83	50	33.5	1
เฉลี่ย	80.20	54.90	25.30	

จากตารางที่ 4.9 พบว่าการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียน เนื้อหาการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับร้อยละ 33.5 เนื้อหาการหายใจมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับร้อยละ 50 การประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียน เนื้อหาการออกเสียงอักขระมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 86.5 เนื้อหาการเปล่งเสียงมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับร้อยละ 73 และเนื้อหาการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงมีพัฒนาการสูงสุดเป็นอันดับที่ 1 โดยมีคะแนนส่วนต่างเท่ากับร้อยละ 33.5 เนื้อหาการเปล่งเสียงและการออกเสียงอักขระมีพัฒนาการต่ำสุดเป็นอันดับที่ 4 เท่ากับร้อยละ 20

ตารางที่ 4.10 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น

(n = 10 คน)

การทดสอบ	n	$\bar{x}$ (เต็ม 100)	S.D.	t	P
หลังเรียน	10	80.20	5.02	-12.68	.00*
ก่อนเรียน	10	54.90	7.07		

* $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.10 พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า 2) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าและ 3) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าจำนวน 10 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิง ได้แก่ การทดสอบค่า t (t -test) ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยนำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นไปทดลองใช้กับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นแล้ว ผู้วิจัยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า ประกอบด้วย 1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม 2) แบบบททวนหลักการขับร้องเบื้องต้นซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา ลักษณะทำนองในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียงอักขระ การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง 3) แบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนและ 4) วิดิทัศน์

2. ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น(E1/E2) มีค่าเท่ากับ 88.32/80.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70

3. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน (80.20) สูงกว่าก่อนเรียน (54.90)

5.2 อภิปรายผล

จากการที่ผู้วิจัยนำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นไปทดลองใช้กับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นแล้ว ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น (E1/E2) มีค่าเท่ากับ 88.32/80.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 เนื่องจากนักเรียนได้รับการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้นจากอาจารย์ผู้สอน โดยระหว่างที่ทำการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมหลักการร้องเพลงเบื้องต้นเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ทำให้นักเรียนได้รับความรู้และการฝึกฝนจากการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น จึงส่งผลให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนมีคะแนนสูงกว่าร้อยละ 70 อีกทั้งนักเรียนสามารถนำวิดิทัศน์ของตนเองที่บ้านที่เรียบร้อยแล้วและเพลงที่ได้รับมอบหมายกลับไปทบทวนและฝึกซ้อมที่บ้านได้เองโดยไม่จำกัดเวลาและจำนวนครั้ง นักเรียนจึงได้ฝึกการสังเกตตนเองจนทราบถึงข้อดีและข้อผิดพลาดของตนเองและหาหนทางแก้ไขข้อผิดพลาดจนมุ่งสู่การพัฒนาทักษะการขับร้องของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ (2544) กล่าวว่า การประเมินการเรียนรู้เป็นกระบวนการเกี่ยวกับการเรียนและการสอน แม้ว่าในบางครั้งเราใช้การประเมินในลักษณะการตรวจสอบที่เชื่อมต่อกับกระบวนการเรียนการสอนโดยทันทีก็ตาม แต่เราสามารถปรับเปลี่ยนความคิดให้กระบวนการประเมินกลายเป็นเครื่องมือของการสอนที่มีคุณภาพได้ วิธีการที่ดีที่สุดที่จะทำได้ คือการให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะผู้ร่วมประเมินคนหนึ่ง ดังที่ ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2547) ได้กล่าวไว้ว่า ในวิชาดนตรี ถ้าครูสามารถบันทึกเสียงการเล่นของนักเรียนแล้วให้นักเรียนฟังบทเพลงที่ตนเองเล่น จะดีมาก เพราะในการเล่น นักเรียนหลายคนอาจยังไม่มีความสามารถในการฟังหลายๆด้านไปพร้อมกัน นอกจากนี้ การบันทึกช่วยทำให้นักเรียนสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ดีมากขึ้น

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและมีความแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนเนื่องจาก นักเรียนได้ใช้เอกสารทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยมีการบันทึกวิดิทัศน์การขับร้องของนักเรียนไว้ด้วย เมื่อนักเรียนได้ฝึกทำการประเมินตนเองก่อนเรียนและชมวิดิทัศน์ของตนเองแล้ว นักเรียนพบว่าตนเองมีข้อผิดพลาดหลายประการ แต่ยังไม่สามารถระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้เพราะยังขาดความรู้ด้านหลักการขับร้องเบื้องต้น อาจารย์ผู้สอนจึงทำการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นให้นักเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนเพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจของนักเรียนอีกด้วย จึงทำให้นักเรียนทราบถึงหลักการขับร้องเบื้องต้นที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นแนวทางที่นักเรียนจะนำไปปฏิบัติและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองในการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ในครั้งถัดไป นอกจากนี้นักเรียนยังได้รับมอบหมายให้ฝึกปฏิบัติและทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ทั้งในคาบเรียนและที่บ้านอีกหลายครั้ง เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะการขับร้องและการประเมินตนเองจนกระทั่งมีความชำนาญ จึงเข้าสู่การประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์สำหรับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียน นักเรียนจึงมีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างชัดเจน สุมณ อมรวิวัฒน์ (2541) กล่าวว่า การประเมินตนเองเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ ตรวจสอบตรวหาเหตุผล และตรวจสอบข้อบกพร่องในสิ่งที่ทำ มีการวางแผนการวัดผล คิดค้นวิธีการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาผู้ประเมินเป็นผู้ปฏิบัติเอง การประเมินตนเองเป็นผลดีในแง่ที่ว่าทำให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจถึงสภาพปัญหา จุดเด่น และข้อบกพร่อง ได้ข้อมูลที่ทันต่อเหตุการณ์ ส่งผลให้นำมาพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้น ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553) ได้กล่าวว่าการฝึกหรือการปฏิบัติเป็นกระบวนการทำซ้ำบ่อยๆ จนเกินความชำนาญ เพราะฝึกหัดและการปฏิบัติ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญมากขึ้น

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น นักเรียนมีพัฒนาการเรียงตามลำดับดังนี้ 1) การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง 2) ลักษณะทำนองในการร้องเพลง 3) การหายใจและ 4) การออกอักขระและการเปล่งเสียง

นักเรียนมีพัฒนาการการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงมากเป็นอันดับที่ 1 เนื่องจากในการทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ก่อนเรียน นักเรียนยังขาดความมั่นใจและยังขาดความชำนาญในการทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ จึงทำให้เกิดความประหม่าส่งผลให้การขับร้องไม่เป็นไปตามธรรมชาติของบทเพลง แต่เมื่อนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับการทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมแล้ว นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้น นอกจากนั้น

บทเพลงที่ผู้วิจัยได้เลือกให้นักเรียนปฏิบัติและทำการประเมินตนเองมีภาษา เนื้อหา และดนตรีที่เข้าใจง่าย ไม่สลับซับซ้อน อีกทั้งนักเรียนทั้งหมดมีอายุเฉลี่ย 23.5 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่มีประสิทธิภาพในการใช้ชีวิต จึงทำให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกและเนื้อหาของบทเพลงได้เป็นอย่างดี ดวงใจ อมาตยกุล (2546) กล่าวว่า หลักสำคัญของการตีความบทเพลงเพื่อจะร้องเพลงให้ไพเราะนั้น ให้เริ่มต้นพิจารณาที่เนื้อร้องของเพลง โดยให้ดูว่าผู้แต่งเพลงมีวัตถุประสงค์จะสื่อความหมายอะไรมาในเนื้อเพลงนั้นๆ จากนั้นก็ทำความเข้าใจความหมายของเนื้อเพลงด้วยประสบการณ์ชีวิตของตนเอง และต่อไปให้พิจารณาทำนองเพลงว่ามีการขึ้นลงหรือมีลวดลายอย่างไร ทั้งนี้เพื่อออกแบบการใช้น้ำเสียงและสีสันทันของเสียงตามแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง และขั้นสุดท้ายให้พิจารณาว่าจะเปล่งเสียงด้วยเทคนิคแบบไหนเพื่อสื่อความหมายอารมณ์เพลงนั้น

นักเรียนมีพัฒนาการลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง เป็นอันดับที่ 2 เนื่องจากนักเรียนมักเลียนแบบศิลปินส่วนใหญ่ที่มีทำขึ้นในการร้องเพลงอย่างอิสระ จึงทำให้นักเรียนไม่ทราบว่าจะทำขึ้นในการร้องเพลงที่ถูกต้องเบื้องต้นเป็นอย่างไร แต่เมื่อนักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและศึกษาแบบทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น ซึ่งระบุคุณลักษณะที่ถูกต้องของการขึ้นในการร้องเพลงพร้อมรูปภาพประกอบไว้อย่างชัดเจนได้แก่ การวางเท้า การวางขาและหัวเข่า การวางลำตัวและหัวไหล่ การผายหัวไหล่และหน้าอก และการวางคอและศีรษะ จึงทราบว่าลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลงที่ถูกต้องเป็นอย่างไร นอกจากนั้นนักเรียนยังได้เห็นทำขึ้นของตนเองจากการชมวิดีโอที่ค้นพบว่าตนเองมีทำขึ้นที่ผิดหลายประการอย่างเห็นได้ชัด นักเรียนจึงสามารถเปลี่ยนแปลงทำขึ้นของตนเองที่ผิดพลาดให้ถูกต้องได้อย่างชัดเจนและเป็นธรรมชาติ แวน คริสตี้ (2533) ได้กล่าวถึงอวัยวะที่ต้องคำนึงในขณะขึ้นร้องเพลงคือเท้า ขา หัวเข่า สะโพก ลำตัว กล้ามเนื้อหน้าท้อง กระดูกสันหลัง ไหล่ คอและศีรษะ ควรจัดวางไว้ในลักษณะที่ถูกต้องไม่บิดเบี้ยวและต้องผ่อนคลายอย่างเป็นธรรมชาติ ดวงใจ อมาตยกุล (2546) กล่าวถึงการวางท่าทางที่เหมาะสมว่า การวางท่าทางที่เหมาะสมเพื่อให้การหายใจมีประสิทธิภาพ ให้ยืนตัวตรง ทิ้งน้ำหนักลงบนสองเท้าเท่าๆกัน ขาไม่ชิดกันจนเกินไป ยึดลำตัวจากส่วนเอวขึ้น หลังตรง ศีรษะตั้งตรง ปล่อยแขนไว้ข้างลำตัวปกติ อย่าให้ไหล่ห่อและอย่าทำหลังโก่ง ให้พยายามเปิดไหล่ออกให้กว้างและยกอกไม่ให้ลำตัวส่วนบนยุบ ทำพอประมาณ อย่าให้ตึงเกินงาม

นักเรียนมีพัฒนาการการหายใจ เป็นอันดับที่ 3 เนื่องจากการหายใจในการพูดแตกต่างจากการหายใจในการร้องเพลง ก่อนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม นักเรียนยังคงใช้วิธีการหายใจในลักษณะเดียวกับการพูด จึงส่งผลให้ปริมาณลมที่เข้าสู่ปอดไม่เพียงพอสำหรับการขับร้องในประโยคที่มีความยาว จึงไม่สามารถร้องเพลงในประโยคยาวได้ และบางครั้งต้องหายใจช่วงกลางประโยคเพลง แต่หลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเอง

แบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์และทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น ซึ่งมีรูปภาพอวัยวะภายในที่ช่วยในการหายใจและมีการระบุคุณลักษณะของการหายใจที่ถูกต้องได้แก่ การหายใจเข้าทางจมูกและปาก ช่วงจังหวะในการหายใจ ปริมาณลมหายใจที่เพียงพอ ลักษณะหัวไหล่และหลังในการหายใจ และลักษณะหน้าท้องในการหายใจ จึงได้ทราบถึงหลักการหายใจในการร้องเพลงเบื้องต้นที่ถูกต้อง และเริ่มทำการฝึกฝนการหายใจในการร้องเพลงอย่างถูกวิธี จึงทำให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการขับร้องในแต่ละบทเพลงมีการหายใจหลายครั้ง เมื่อนักเรียนยังอยู่ในช่วงฝึกฝนย่อมเกิดความกังวลและมีอาการเกร็งทุกครั้งที่ต้องทำการหายใจ จึงมีความจำเป็นที่ต้องทำการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝนด้วยเช่นกัน จึงจะสามารถหายใจในการร้องเพลงได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ ดุษฎี พนมยงค์ (2547) ได้กล่าวถึงการหายใจเพื่อการขับร้องไว้ดังนี้ การหายใจเป็นการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้หายใจทำงานร่วมกับอวัยวะที่ใช้ออกเสียงและอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงสะท้อน มิใช่อาศัยเพียงการสูดลมหายใจเข้า - ออกเท่านั้น วิธีหายใจที่ถูกต้องมีเพียงอย่างเดียว เมื่อหายใจเข้า กะบังลมจะเคลื่อนตัวลงต่ำทำให้เกิดที่ว่างบริเวณอก อากาศภายนอกจะไหลเข้าไปแทนที่โดยผ่านปากหรือจมูก หลอดลม แล้วจึงเข้าสู่ปอด เมื่อหายใจออกกะบังลมจะยกตัวสูงขึ้น อากาศภายในปอดจึงถูกผลักดันออกมาทางหลอดลม จมูก และปากเช่นเดียวกัน การสูดลมไม่ต้องสูดมาก แต่ผู้เริ่มฝึกมักกลัวลมหายใจจะไม่พอจึงสูดเข้าเต็มปอด กลับทำให้ส่วนอกโดยเฉพาะอกท่อนบนเกิดอาการเกร็ง ขาดความยืดหยุ่นจึงทำให้เปล่งเสียงได้ลำบาก ความจริงปริมาณอากาศปานกลางดีกว่าปริมาณอากาศมากเพราะทำให้ปอดมีแรงยืดหยุ่น อีกทั้งไม่ก่อให้เกิดความแน่นและอึดอัด การเปล่งเสียงขณะหายใจออกก็ต้องควบคุมลมหายใจโดยค่อยๆผ่อนออกมา

นักเรียนมีพัฒนาการการออกอักขระเป็นอันดับที่ 4 เนื่องจากนักเรียนทั้งหมดมีอายุเฉลี่ย 23.5 ปีซึ่งถือว่ามีความชำนาญในการใช้ภาษาไทยแล้ว จึงสามารถปฏิบัติเนื้อหาการออกอักขระได้ดีตั้งแต่ก่อนเริ่มทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมก่อนเรียน และหลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น ซึ่งมีรูปภาพลักษณะปากที่ใช้ในการออกอักขระต่างๆและมีการระบุคุณลักษณะของการออกอักขระที่ถูกต้องได้แก่ การออกเสียง ร ล การออกเสียงคำควบกล้ำ การออกเสียงคำเป็นและคำตาย การออกเสียงสระและวรรณยุกต์ และการออกเสียงพยัญชนะไทย จึงได้ทราบถึงหลักการออกอักขระที่ถูกต้อง และแก้ไข พัฒนาตนเองให้ออกอักขระได้ดียิ่งขึ้น แต่ในบางครั้งนักเรียนยังยึดการออกอักขระตามคิลปินรุ่นใหม่ที่มีการออกเสียงอักขระคล้ายคลึงกับอักขระของชาวตะวันตก จึงทำให้คะแนนพัฒนาการการออกอักขระเป็นเพียงอันดับที่ 4 ดุษฎี พนมยงค์ (2547) ได้กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ และเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกันทั้ง 5 เสียงนั้น ทำให้ความหมายของคำต่างกัน ฉะนั้นผู้ขับร้องจึงควรให้ความสำคัญในเรื่องนี้ แต่เนื่องจากเพลงไทยสากลในยุคปัจจุบันส่วนใหญ่แต่งขึ้นเพื่อธุรกิจการค้า

มากกว่าจะเป็นงานสร้างสรรค์ทางศิลปะ เพลงไทยส่วนหนึ่งลอกเลียนทำนองเพลงฝรั่งหรือทำนองเพลงจีน แล้วนำมาใส่เนื้อภาษาไทย เสียงวรรณยุกต์จึงกลับตาลปัตร

นักเรียนมีพัฒนาการการเปล่งเสียงเป็นอันดับที่ 4 เช่นเดียวกับการออกอักขระ สาเหตุเนื่องจากการเปล่งเสียงร้องเพลงต้องอาศัยอวัยวะหลายส่วนเพื่อช่วยในการเปล่งเสียง ซึ่งอวัยวะส่วนใหญ่ที่ช่วยในการเปล่งเสียงล้วนเป็นอวัยวะที่อยู่ภายใน นักเรียนจึงไม่สามารถสังเกตตนเองจากวิดิทัศน์ได้ชัดเจน อีกทั้งนักเรียนทุกคนยังอยู่ในการเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นเวลานาน จึงจะสามารถเปล่งเสียงได้อย่างดีเยี่ยม แต่หลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นเรื่องการเปล่งเสียงโดยใช้อวัยวะภายนอกเช่น การวางลิ้น การวางโหนกแก้ม รูปปาก และรูปภาพประกอบเพื่อให้นักเรียนสามารถสังเกตความแตกต่างได้ชัดเจน นักเรียนจึงสามารถปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาตนเองให้เปล่งเสียงได้ดียิ่งขึ้น ดวงใจ อมาตยกุล (2546) ได้กล่าวว่า กล้ามเนื้อหรืออวัยวะในร่างกายส่วนที่ใช้เปล่งเสียงนี้ ในภาษาดนตรีเรียกว่า เครื่องดนตรีของนักร้อง (vocal organs) ซึ่งเครื่องดนตรีภายในตัวนักร้องนั้น ที่จริงก็เป็นกล้ามเนื้อและอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกายที่ใช้ในการดำรงชีวิตตามปกติ แต่คราวนี้นักร้องจะนำส่วนเหล่านั้นมาใช้ในการร้องเพลงด้วย แล้วที่สำคัญก็คือ กล้ามเนื้อหลายๆ ส่วนนี้อยู่ภายในร่างกายซึ่งมองไม่เห็น ต้องใช้ความเชื่อในหลักการ และใช้ประสาทสัมผัสในการสั่งให้กล้ามเนื้อเหล่านั้นทำงาน รวมทั้งทำความเข้าใจกับการทำงานของกล้ามเนื้อทุกส่วน

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

- 1) ควรสร้างแบบทบทวนหลักการขับร้องและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นกลาง หรือ ระดับชั้นสูง
- 2) ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างแบบทบทวนหลักการขับร้องและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้อง
- 3) ควรให้นักเรียนมีโอกาสกำหนดคะแนนหรือระดับความสามารถสูงสุดที่ตนเองต้องการพัฒนา โดยมีอาจารย์เป็นผู้แนะแนวทาง

ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1) ควรสร้างแบบทบทวนหลักการเปลี่ยนแปลงเสี่ยงในการจัดตั้งเบื้องต้นและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิทัศน์ สำหรับวิชาจัดตั้งในระดับชั้นต้น
- 2) ควรสร้างแบบทบทวนหลักการหายใจในการจัดตั้งเบื้องต้นและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิทัศน์ สำหรับวิชาจัดตั้งในระดับชั้นต้น
- 3) ควรสร้างแบบทบทวนและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิทัศน์ สำหรับวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทอื่นๆ

แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น
กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า

HOLISTIC SELF-ASSESSMENT BY VIDEO RECORDING FOR THE BEGINNERS IN
SINGING CLASS: CASE STUDY AT MIFA MUSIC ACADEMY

ศักดิ์พล มิตรประยูร 5237828 MSMS/M

ศศ.ม. (ดนตรี)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: วิจารณ์ ภู่วัฒนกุล, กศ.บ., M.A., Ph.D., ณรงค์ชัย ปิฎกธวัช,
กศ.ม., ศศ.ม., ประ.ด.

บทสรุปแบบสมบูรณ์

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

วัยรุ่นเป็นวัยที่นิยมชมชอบในตัวนักร้องหรือศิลปิน หลายคนมีความใฝ่ฝันที่จะได้เป็น
นักร้องชื่อดัง ซึ่งในอดีตการเป็นนักร้องได้มิใช่เรื่องง่าย เวทีประกวดร้องเพลงยังคงมีไม่มากนัก แต่
ในปัจจุบันรายการโทรทัศน์ในรูปแบบเรียลลิตีโชว์ กำลังเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย รวมถึงการ
แข่งขันร้องเพลงในเวทีต่างๆ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นจนถึงกลุ่มคนทั่วไป ด้วยกระแสความนิยมที่
มาก ทำให้เด็กนักเรียน วัยรุ่นที่มีความฝันอยากเป็นนักร้องและให้ความสนใจในการเรียนร้องเพลง
มากขึ้น ซึ่งในการเรียนการสอนวิชาขับร้องมีความยากและซับซ้อน เนื่องจากการอธิบายถึงท่าทาง
ต้นกำเนิดเสียง การควบคุมอวัยวะภายในที่ช่วยในการออกเสียงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้เหมือน
การเรียนเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ อีกทั้งการเรียนร้องเพลงทั่วไป อาจารย์จะเป็นผู้บอกและร้องให้
นักเรียนฟัง วิเคราะห์การร้องของนักเรียนและบอกถึงข้อดีข้อบกพร่องของนักเรียน ทำให้นักเรียน
ไม่สามารถวิเคราะห์ข้อดีและข้อผิดพลาด แก้ไขและพัฒนาการร้องเพลงของตนเองให้ดีขึ้นได้ การ
ใช้เครื่องบันทึกวีดิทัศน์มาบันทึกภาพและเสียงร้องเพื่อช่วยในการประเมินตนเองจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น
และเกิดประโยชน์อย่างมาก เนื่องจากนักเรียนจะสามารถประเมินตนเองได้จากการดูภาพทำนองและ
ฟังเสียงร้องของตนเองซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อหาจุดดี จุดบกพร่องของตนเอง รวมถึงสามารถแก้ไข

จุดบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการร้องเพลงจนสามารถปรับปรุงและพัฒนาให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน

จากความสำเร็จและที่มาของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า โดยให้นักเรียนฝึกประเมินการขับร้องของตนเองโดยใช้ภาพและเสียงตนเองจากวิดิทัศน์ประกอบการประเมิน จึงนำผลที่ได้จากการประเมินมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนวิชาขับร้องให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
3. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนวิชาขับร้องให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. นักเรียนได้รู้จักการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ฝึกสำรวจข้อบกพร่องหรือสิ่งที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ดี และฝึกการคิดหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง
3. ผลจากการประเมินตนเองจะทำให้นักเรียนทราบถึงระดับความสามารถในการขับร้องของตนเอง อันจะเป็นแนวทางสำหรับนักเรียนในการพัฒนาการขับร้องของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาขับร้อง ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาขับร้องมาเป็นเวลา 2 ปีขึ้นไป โดยอาจารย์แต่ละคนจะนำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมไปใช้กับนักเรียน โดยจำนวนนักเรียนทั้งหมดคือ 10 คน และเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

2. ระยะเวลาในการทดลองใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2554 – มกราคม 2555

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกทัศนคติ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีค่าความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5

2. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับวิชาขับร้องระดับในชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อจำกัดในงานวิจัย

1. นักเรียนมาเรียนไม่สม่ำเสมอส่งผลให้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลล่าช้า
2. ชั่วโมงเรียนวิชาขับร้องในแต่ละคอร์สมีจำกัด
3. การประเมินตนเองของนักเรียนมีแนวโน้มที่จะเกิดความลำเอียง

นิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัย

การประเมิน หมายถึง การประเมินโดยการตีค่าของสิ่งที่ต้องการวัดโดยมีการกำหนดเกณฑ์คุณลักษณะ และระบุตัวเลขเพื่อการตัดสินใจ

ขับร้องในระดับชั้นต้น หมายถึง ระยะเวลาในการเรียนวิชาขับร้องตั้งแต่ 10 - 20 ชั่วโมง ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าโดยไม่เคยเรียนขับร้องในโรงเรียนดนตรีหรือสถาบันดนตรีอื่นๆมาก่อน

นักเรียน หมายถึง ผู้ประเมินตนเองที่เรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าซึ่งจะทำการประเมินการขับร้องของตนเอง โดยมีระยะเวลาในการเรียนวิชาขับร้องตั้งแต่ 10 - 20 ชั่วโมง ในโรงเรียนดนตรีมีฟ้าและไม่เคยเรียนขับร้องในโรงเรียนดนตรีหรือสถาบันดนตรีอื่นๆมาก่อน

แบบประเมินแบบภาพรวม หมายถึง แบบประเมินตนเองประเภทหนึ่งของการประเมินตนเองแบบรูปรีด โดยมีการใช้ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแบบทั่วไป เป็นรูปแบบที่ระบุถึงสิ่งที่ต้องการวัดและประเมินในเพลงนั้นๆแบบภาพรวม จะมีการระบุจำนวนจุดที่นักเรียนจะผิดพลาดลงไปในทุกข้อต่างๆ ที่ระบุไว้ในผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ซึ่งสามารถนำมาใช้ประเมินได้กับทุกเพลง

โรงเรียนดนตรีมีฟ้า หมายถึง โรงเรียนสอนวิชาขับร้องและเครื่องดนตรีทั่วไปที่ก่อตั้งโดยบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน)

วิชาขับร้อง หมายถึง การเรียนขับร้องสากลในระดับชั้นต้น ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

อาจารย์ หมายถึง ผู้สอนวิชาขับร้องสากลในโรงเรียนดนตรีมีฟ้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (Population) ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ที่เรียนมาแล้วอย่างน้อย 10 คาบ แต่ไม่เกิน 20 คาบ ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าจำนวน 30 คน ประจำปีพุทธศักราช 2555

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น ที่เรียนมาแล้วอย่างน้อย 10 คาบ แต่ไม่เกิน 20 คาบ ของโรงเรียนดนตรีมีฟ้าจำนวน 10 คน ใช้การคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงโดยครูผู้สอนวิชาขับร้องสากล ซึ่งเกณฑ์ในการคัดเลือก คือ นักเรียนไม่เคยเรียนขับร้องในโรงเรียนดนตรีหรือสถาบันดนตรีอื่นๆมาก่อน และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกทัศนคติสำหรับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียน
 2. เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น มีทั้งหมด 5 หัวข้อคือ ลักษณะทำนองในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียงอักขระ และการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง
 3. แบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน
 4. การบันทึกทัศนคติ
- โดยเครื่องมือทั้งหมดได้ถูกรวบรวมไว้ในรูปเล่มที่มีชื่อว่า คู่มือการใช้เอกสารทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกทัศนคติ สำหรับอาจารย์และนักเรียน

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้
ขั้นเตรียม

1) ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม จากหนังสือ บทความในวารสาร เอกสารทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลในหัวข้อต่างๆดังต่อไปนี้

- การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- การประเมินตามสภาพจริง
- การประเมินตนเอง
- การประเมินตนเองแบบรูปрик
- การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
- หลักการร้องเพลง
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม

จุดมุ่งหมายในการสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม คือ การสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกทัศนคติ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้า ซึ่งการประเมินตนเองแบบภาพรวมจะเป็นแนวทางในการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อหาปัญหาที่เกิดขึ้นในการร้องเพลง รวมถึงวิธีแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ในการประเมินตนเองแบบ

ภาพรวมจะทำให้นักเรียนทราบถึงระดับความสามารถของตนเอง และทราบวิธีปรับปรุง แก้ไข พัฒนาตนเอง เพื่อให้ตนเองสามารถพัฒนาไปสู่ระดับความสามารถที่สูงขึ้นได้ อีกทั้งงานวิจัยนี้ยังสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนและการประเมินตนเองแบบภาพรวมในวิชาดนตรีสำหรับเครื่องดนตรีประเภทอื่นๆ

3) กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผู้ทำวิจัยได้ทำการศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยต่างๆเกี่ยวกับหลักการขับร้อง เบื้องต้นอย่างละเอียด เพื่อนำข้อมูลที่ได้มากำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้ในรูปแบบ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแบบทั่วไป

ขั้นสร้าง

1) การประเมินตนเองแบบภาพรวม

การประเมินตนเองแบบภาพรวมประกอบด้วย (1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม (2) ใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม (3) ใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด และ (4) การบันทึกวิทัศน์

1.1 แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังมาสร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยได้กำหนดช่วงชั้นความสามารถไว้ทั้งหมด 4 ช่วงชั้น โดยแต่ละช่วงชั้นจะมีคะแนนที่ระบุอยู่ในรูปแบบจำนวนดาวคือ 1 ดาว 2 ดาว 3 ดาว และ 4 ดาว เพื่อเบี่ยงเบนความคาดหวังของผู้เรียนที่ติดติดกับตัวเลขคะแนน ซึ่งในแต่ละช่วงชั้นจะมีคำอธิบายคุณลักษณะของความสามารถไว้ อย่างละเอียด โดยนักเรียนจะทำเครื่องหมายถูกในช่องที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ ในแต่ละเนื้อหาจะมีการให้คะแนนเป็นคำร้อยละเท่าๆกัน หลังจากที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมเสร็จแล้ว จึงให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านทำการตรวจสอบแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นว่ามีเนื้อหาที่เหมาะสมและถูกต้อง โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมในรูปแบบการประเมินแบบทั่วไป คือ การประเมินการขับร้องที่ระบุถึงสิ่งที่ต้องการวัดผลและประเมินผลในลักษณะภาพรวม โดยการระบุจำนวนจุดที่นักเรียนจะผิดพลาดและจุดที่นักเรียนควรปฏิบัติได้ในการขับร้องลงไปในตัวข้อต่างๆของแบบประเมิน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการประเมินได้กับทุกบทเพลง

1.2 ใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม สำหรับอาจารย์และนักเรียน ซึ่งใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวมจะมีช่วงคะแนนแบ่งออกเป็น 5 ช่วง โดยหลังจากที่นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมเสร็จแล้ว จึงทำการนับ

จำนวนดาวรวมทั้งหมดที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ นำมาบันทึกลงในใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม ซึ่งจะเป็นข้อมูลสำหรับอาจารย์และนักเรียน ในการพิจารณาความก้าวหน้าในความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

1.3 สร้างใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด

ผู้วิจัยได้สร้างใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดสำหรับนักเรียน โดยให้นักเรียนเป็นผู้กรอกข้อผิดพลาดและสิ่งที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขการร้องเพลงของตนเองหลังจากทำการประเมินตนเอง กระบวนการนี้จะทำให้นักเรียนได้คิดอย่างมีวิจารณญาณถึงสาเหตุและวิธีการแก้ไขปรับปรุงตนเองเพื่อพัฒนาตนเองให้ก้าวไปสู่ช่วงชั้นความสามารถที่สูงขึ้น ซึ่งรูปแบบของใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดจะเป็นรูปแบบให้นักเรียนกรอกข้อผิดพลาดได้อย่างอิสระ โดยอาจารย์ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้การระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดตามหลักการข้อร้องเบื้องต้นให้นักเรียน

1.4 การบันทึกวิทัศน์

ผู้วิจัยได้ใช้การบันทึกวิทัศน์ในการบันทึกการข้อร้องของนักเรียน โดยอาจารย์จะเป็นผู้บันทึกวิทัศน์และให้นักเรียนชมวิทัศน์ที่ตนเองข้อร้องเพื่อทำการพิจารณา สังเกตข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว จึงทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม

2) การทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้น

การทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นประกอบด้วย (1) แผนการทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม (2) เอกสารทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้น (3) แบบฝึกหัดสำหรับวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน (4) ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม

2.1 แผนการทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้สร้างแผนการทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นและแผนการประเมินตนเอง โดยแบ่งออกเป็นทั้งหมด 4 คาบ คาบละ 60 นาที โดยผู้วิจัยได้จัดสรรหัวข้อในการทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นและระยะเวลาของแต่ละขั้นตอนไว้อย่างละเอียด ซึ่งแผนการทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมจะเป็นตัวช่วยอาจารย์ผู้สอนในการดำเนินขั้นตอนการทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมได้เป็นอย่างดี โดยอาจารย์ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นระยะเวลาการดำเนินกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนได้ตามความเหมาะสม

2.2 เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น

ผู้ทำวิจัยได้รวบรวมเนื้อหาจากหนังสือทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงสื่อทางอินเทอร์เน็ตเพื่อทำการสร้างชุดการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น โดยอาจารย์ผู้สอนจะเป็นผู้แจกชุดทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นให้กับนักเรียนทุกคน เพื่อให้นักเรียนทุกคนจะศึกษา ทบทวนท่าทางและหลักการในการร้องเพลงที่ถูกต้องก่อนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม ซึ่งผู้วิจัยได้นำชุดทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านตรวจสอบความเหมาะสม และถูกต้องของเนื้อหา โดยผู้ทำวิจัยได้กำหนดเนื้อหาเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ลักษณะท่ายืนในการร้องเพลง
2. การหายใจ
3. การเปล่งเสียง
4. การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี
5. การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง

2.3 สร้างแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน

ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียน ในลักษณะปรนัยพร้อมเฉลยสำหรับอาจารย์ผู้สอนจำนวน 20 ข้อ และแบบฝึกหัดไม่มีเฉลยสำหรับนักเรียนจำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบฝึกหัดจำนวน 20 ข้อนี้จะมีเนื้อหาครอบคลุมหลักการขับร้องเบื้องต้นทั้ง 5 หัวข้อที่อยู่ในเอกสารทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น เพื่อเป็นการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจในหลักการขับร้องเบื้องต้นของนักเรียนก่อนที่จะทำการประเมินตนเองแบบภาพรวม

2.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น และการประเมินตนเองแบบภาพรวม

ผู้วิจัยได้กำหนดข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมขึ้นเตรียมการทบทวน ขึ้นดำเนินกิจกรรมการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมของนักเรียน รวมถึงคุณสมบัติของอาจารย์ผู้ใช้เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนได้ศึกษา เตรียมตัวและเตรียมอุปกรณ์ได้อย่างถูกต้องเพื่อลดความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้อีกด้วย

ขั้นตอนการหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังต่อไปนี้

- 1) นำเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ ปรับปรุง และหาข้อบกพร่อง เพื่อนำมาพัฒนาและแก้ไข

2) ทำการตรวจสอบคุณภาพของเอกสารการทบทวนหลักการข้อร้องเบี่ยงเบนและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยนำเอกสารการทบทวนหลักการข้อร้องเบี่ยงเบนและการประเมินตนเองแบบภาพรวม และบทเพลง ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด 5 ท่านตรวจสอบภาษา เนื้อหา ความเหมาะสม และคำอธิบายคุณลักษณะของความสามารถในแต่ละช่วงชั้น ที่จะใช้ในการทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิทัศน์ เพื่อทำการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยให้มีความถูกต้องเหมาะสม และพร้อมในการประเมินจริง

เมื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของเอกสารการทบทวนหลักการข้อร้องเบี่ยงเบนและการประเมินตนเองแบบภาพรวมแล้ว จึงนำผลที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) โดยต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งทุกเครื่องมือที่ทำการตรวจสอบ มีผลของ IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ดังนี้

1. ขอนหนังสือจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อไปติดต่อขออนุญาตเก็บข้อมูลต่อโรงเรียนดนตรีมีฟ้า
2. ทำการบันทึกวิทัศน์การข้อร้องของนักเรียนวิชาข้อร้องระดับชั้นต้น ของโรงเรียนมีฟ้า ทั้งหมด 10 คน คนละ 2 เพลง โดยเพลงที่ 1 จะทำการบันทึกวิทัศน์ในคาบเรียนที่ 1 ก่อนการทบทวนหลักการข้อร้องเบี่ยงเบน เพลงที่ 2 จะทำการบันทึกวิทัศน์ในคาบเรียนที่ 3 หลังจากการทบทวนหลักการข้อร้องเบี่ยงเบนในคาบเรียนที่ 2 และในคาบเรียนที่ 4 จะทำการบันทึกวิทัศน์การข้อร้องของเพลงที่ 1 อีกครั้ง
3. ให้นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยชมวิทัศน์ที่บันทึกไว้ในแต่ละสัปดาห์ จากนั้นจึงบันทึกผลการประเมินลงในใบบันทึกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวม
4. ตรวจสอบข้อมูลที่ได้ทำการรวบรวมไว้ เพื่อตรวจสอบว่ามีข้อมูลส่วนใดไม่สมบูรณ์จึงทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจนกระทั่งได้ข้อมูลสมบูรณ์ทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้นำมาวิเคราะห์ โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม ไว้ที่ 70/70

ซึ่ง 70 แรก หมายถึง ผลการเรียนรู้ระหว่างเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเฉลี่ย

และ 70 หลัง หมายถึง ผลการเรียนรู้หลังเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตร E1/E2

2. หาค่า t-test แบบ dependent เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น โดยการใช้สถิติอ้างอิง ซึ่งคำนวณจากการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยนำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นไปทดลองใช้กับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นแล้ว ผู้วิจัยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. แบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น กรณีศึกษา โรงเรียนคนตรีมีฟ้า ประกอบด้วย 1) แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม 2) แบบทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา ลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง การหายใจ การเปล่งเสียง การออกเสียงอักขระ การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง 3) แบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนและ 4) สถิติ

2. ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น(E1/E2) มีค่าเท่ากับ 88.32/80.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70

3. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน (80.20) สูงกว่าก่อนเรียน (54.90)

อภิปรายผล

จากการที่ผู้วิจัยนำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกสถิติสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นไปทดลองใช้กับนักเรียนวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นแล้ว ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น (E1/E2) มีค่าเท่ากับ 88.32/80.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 เนื่องจากนักเรียนได้รับการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้นจากอาจารย์ผู้สอน โดยระหว่างที่ทำการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมหลักการร้องเพลงเบื้องต้นเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ทำให้นักเรียนได้รับความรู้และการฝึกฝนจากการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น จึงส่งผลให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนมีคะแนนสูงกว่าร้อยละ 70 อีกทั้งนักเรียนสามารถนำวิดิทัศน์ของตนเองที่บ้านที่เก็บเรียบร้อยแล้วและเพลงที่ได้รับมอบหมายกลับไปทบทวนและฝึกซ้อมที่บ้านได้เองโดยไม่จำกัดเวลาและจำนวนครั้ง นักเรียนจึงได้ฝึกการสังเกตตนเองจนทราบถึงข้อดีและข้อผิดพลาดของตนเองและหาหนทางแก้ไขข้อผิดพลาดจนมุ่งสู่การพัฒนาทักษะการขับร้องของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์ (2544) กล่าวว่า การประเมินการเรียนรู้เป็นกระบวนการเกี่ยวกับการเรียนและการสอน แม้ว่าในบางครั้งเราใช้การประเมินในลักษณะการตรวจสอบที่เชื่อมต่อกับกระบวนการเรียนการสอนโดยทันทีก็ตาม แต่เราสามารถปรับเปลี่ยนความคิดให้กระบวนการประเมินกลายเป็นเครื่องมือของการสอนที่มีคุณภาพได้ วิธีการที่ดีที่สุดที่จะทำได้ คือการให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะผู้ร่วมประเมินคนหนึ่ง ดังที่ ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์ (2547) ได้กล่าวไว้ว่า ในวิชาดนตรี ถ้าครูสามารถบันทึกเสียงการเล่นของนักเรียนแล้วให้นักเรียนฟังบทเพลงที่ตนเองเล่น จะดีมาก เพราะในการเล่น นักเรียนหลายคนอาจยังไม่มีความสามารถในการฟังหลายๆด้านไปพร้อมกัน นอกจากนี้ การบันทึกช่วยทำให้นักเรียนสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ดีมากขึ้น

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการใช้แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยการบันทึกวิดิทัศน์ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนเนื่องจาก นักเรียนได้ใช้เอกสารทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม โดยมีการบันทึกวิดิทัศน์การขับร้องของนักเรียนไว้ด้วย เมื่อนักเรียนได้ฝึกทำการประเมินตนเองก่อนเรียนและชมวิดิทัศน์ของตนเองแล้ว นักเรียนพบว่าตนเองมีข้อผิดพลาดหลายประการ แต่ยังไม่สามารถระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้เพราะยังขาดความรู้ด้านหลักการขับร้องเบื้องต้น อาจารย์ผู้สอนจึงทำการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นให้นักเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดสำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้นระหว่างเรียนเพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจของนักเรียนอีกด้วย จึงทำให้นักเรียนทราบถึงหลักการขับร้องเบื้องต้นที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นแนวทางที่นักเรียนจะนำไปปฏิบัติและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองในการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดย

การบันทึกวิธีทัศนในครั้งถัดไป นอกจากนี้นักเรียนยังได้รับมอบหมายให้ฝึกปฏิบัติและทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศนทั้งในคาบเรียนและที่บ้านอีกหลายครั้ง เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะการจับร้องและการประเมินตนเองจนกระทั่งมีความชำนาญ จึงเข้าสู่วิธีการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศนสำหรับนักเรียนวิชาจับร้องในระดับชั้นต้นหลังเรียน นักเรียนจึงมีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างชัดเจน สุมณ อมรวิวัฒน์ (2541) กล่าวว่า การประเมินตนเองเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ ตรวจสอบหาเหตุผล และตรวจสอบข้อสงสัยก่อนในสิ่งที่ทำ มีการวางแผนการวัดผล คิดค้นวิธีการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาผู้ประเมินเป็นผู้ปฏิบัติเอง การประเมินตนเองเป็นผลดีในแง่ที่ว่าทำให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจถึงสภาพปัญหา จุดเด่น และข้อบกพร่อง ได้ข้อมูลที่ทันต่อเหตุการณ์ ส่งผลให้นำมาพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้น ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553) ได้กล่าวว่าการฝึกหรือการปฏิบัติเป็นกระบวนการทำซ้ำบ่อยๆ จนเกิดความชำนาญ เพราะฝึกหัดและการปฏิบัติ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญมากขึ้น

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน สำหรับวิชาจับร้องในระดับชั้นต้น นักเรียนมีพัฒนาการเรียงตามลำดับดังนี้ 1) การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง 2) ลักษณะทำนองในการร้องเพลง 3) การหายใจและ 4) การออกอักขระและการเปล่งเสียง

นักเรียนมีพัฒนาการการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงมากเป็นอันดับที่ 1 เนื่องจากในการทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศนก่อนเรียน นักเรียนยังขาดความมั่นใจและยังขาดความชำนาญในการทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน จึงทำให้เกิดความประหม่าส่งผลให้การจับร้องไม่เป็นไปตามธรรมชาติของบทเพลง แต่เมื่อนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับการทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมแล้ว นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้น นอกจากนั้นบทเพลงที่ผู้วิจัยได้เลือกให้นักเรียนปฏิบัติและทำการประเมินตนเองมีภาษา เนื้อหา และดนตรีที่เข้าใจง่าย ไม่สลับซับซ้อน อีกทั้งนักเรียนทั้งหมดมีอายุเฉลี่ย 23.5 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิต จึงทำให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกและเนื้อหาของบทเพลงได้เป็นอย่างดี ดวงใจ อมาตยกุล (2546) กล่าวว่า หลักสำคัญของการตีความบทเพลงเพื่อจะร้องเพลงให้ไพเราะนั้น ให้เริ่มต้นพิจารณาที่เนื้อร้องของเพลง โดยให้ดูว่าผู้แต่งเพลงมีวัตถุประสงค์จะสื่อความหมายอะไรมาในเนื้อเพลงนั้นๆ จากนั้นก็ทำความเข้าใจความหมายของเนื้อเพลงด้วยประสบการณ์ชีวิตของตนเอง และต่อไปให้พิจารณาทำนองเพลงว่ามีการขึ้นลงหรือมีลวดลายอย่างไร ทั้งนี้เพื่อออกแบบการใช้น้ำเสียงและสีสันทันของเสียงตามแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของคุณเอง และขั้นสุดท้ายให้พิจารณาว่าจะเปล่งเสียงด้วยเทคนิคแบบไหนเพื่อสื่อความหมายอารมณ์เพลงนั้น

นักเรียนมีพัฒนาการลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง เป็นอันดับที่ 2 เนื่องจากนักเรียนมักเลียนแบบศิลปินส่วนใหญ่ที่มีทำขึ้นในการร้องเพลงอย่างอิสระ จึงทำให้นักเรียนไม่ทราบว่าจะทำขึ้นในการร้องเพลงที่ถูกต้องเบื้องต้นเป็นอย่างไร แต่เมื่อนักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและศึกษาแบบทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้น ซึ่งระบุคุณลักษณะที่ถูกต้องของการขึ้นในการร้องเพลงพร้อมรูปภาพประกอบไว้อย่างชัดเจนได้แก่ การวางเท้า การวางขาและหัวเข่า การวางลำตัวและหัวไหล่ การผายหัวไหล่และหน้าอก และการวางคอและศีรษะ จึงทราบว่าลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลงที่ถูกต้องเป็นอย่างไร นอกจากนั้นนักเรียนยังได้เห็นทำขึ้นของตนเองจากการชมวิดีโอที่ค้นพบว่าตนเองมีทำขึ้นที่ผิดหลายประการอย่างเห็นได้ชัด นักเรียนจึงสามารถเปลี่ยนแปลงทำขึ้นของตนเองที่ผิดพลาดให้ถูกต้องได้อย่างชัดเจนและเป็นธรรมชาติ แวน คริสตี้ (2533) ได้กล่าวถึงอวัยวะที่ต้องคำนึงในขณะขึ้นร้องเพลงคือเท้า ขา หัวเข่า สะโพก ลำตัว กล้ามเนื้อหน้าท้อง กระดูกสันหลัง ไหล่ คอและศีรษะ ควรจัดวางไว้ในลักษณะที่ถูกต้องไม่บิดเบี้ยวและต้องผ่อนคลายอย่างเป็นธรรมชาติ ดวงใจ อมาตยกุล (2546) กล่าวถึงการวางท่าทางที่เหมาะสมว่า การวางท่าทางที่เหมาะสมเพื่อให้การหายใจมีประสิทธิภาพ ให้ยืนตัวตรง ทิ้งน้ำหนักลงบนสองเท้าเท่าๆกัน ขาไม่ชิดกันจนเกินไป ยืดลำตัวจากส่วนเอวขึ้น หลังตรง ศีรษะตั้งตรง ปล่อยแขนไว้ข้างลำตัวปกติ อย่าให้ไหล่ห่อและอย่าทำหลังโก่ง ให้พยายามเปิดไหล่ออกให้กว้างและยกอกไม่ให้ลำตัวส่วนบนยุบ ทำพอประมาณ อย่าให้ตึงเกินงาม

นักเรียนมีพัฒนาการการหายใจ เป็นอันดับที่ 3 เนื่องจากการหายใจในการพูดแตกต่างจากการหายใจในการร้องเพลง ก่อนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวม นักเรียนยังคงใช้วิธีการหายใจในลักษณะเดียวกับการพูด จึงส่งผลให้ปริมาณลมที่เข้าสู่ปอดไม่เพียงพอสำหรับการขับร้องในประโยคที่มีความยาว จึงไม่สามารถร้องเพลงในประโยคยาวได้ และบางครั้งต้องหายใจช่วงกลางประโยคเพลง แต่หลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอทัศนและทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้น ซึ่งมีรูปภาพอวัยวะภายในที่ช่วยในการหายใจและมีการระบุคุณลักษณะของการหายใจที่ถูกต้องได้แก่ การหายใจเข้าทางจมูกและปาก ช่วงจังหวะในการหายใจ ปริมาณลมหายใจที่เพียงพอ ลักษณะหัวไหล่และหลังในการหายใจ และลักษณะหน้าท้องในการหายใจ จึงได้ทราบถึงหลักการหายใจในการร้องเพลงเบื้องต้นที่ถูกต้อง และเริ่มทำการฝึกฝนการหายใจในการร้องเพลงอย่างถูกวิธี จึงทำให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการขับร้องในแต่ละบทเพลงมีการหายใจหลายครั้ง เมื่อนักเรียนยังอยู่ในช่วงฝึกฝนย่อมเกิดความกังวลและมีอาการเกร็งทุกครั้งที่ต้องทำการหายใจ จึงมีความจำเป็นที่ต้องทำการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝนด้วยเช่นกัน จึงจะสามารถหายใจในการร้องเพลงได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ ดุษฎี พนมยงค์ (2547) ได้กล่าวถึงการหายใจเพื่อการ

ข้อร้องไว้ดังนี้ การหายใจเป็นการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้หายใจทำงานร่วมกับอวัยวะที่ใช้ออกเสียงและอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงสะท้อน มิใช่อาศัยเพียงการสูดลมหายใจเข้า - ออกเท่านั้น วิธีหายใจที่ถูกต้องมีเพียงอย่างเดียว เมื่อหายใจเข้า กะบังลมจะเคลื่อนตัวลงต่ำทำให้เกิดที่ว่างบริเวณอก อากาศภายนอกจะไหลเข้าไปแทนที่โดยผ่านปากหรือจมูก หลดกลม แล้วจึงเข้าสู่ปอด เมื่อหายใจออกกะบังลมจะยกตัวสูงขึ้น อากาศภายในปอดจึงถูกผลักออกมาทางหลอดลม จมูก และปากเช่นเดียวกัน การสูดลมไม่ต้องสูดมาก แต่ผู้เริ่มฝึกมักกลัวลมหายใจจะไม่พอจึงสูดเข้าเต็มปอด กลับทำให้ส่วนอกโดยเฉพาะอกท่อนบนเกิดอาการเกร็ง ขาดความยืดหยุ่นจึงทำให้เปล่งเสียงได้ลำบาก ความจริงปริมาณอากาศปานกลางดีกว่าปริมาณอากาศมากเพราะทำให้ปอดมีแรงยืดหยุ่น อีกทั้งไม่ก่อให้เกิดความแน่นและอึดอัด การเปล่งเสียงขณะหายใจออกก็ต้องควบคุมลมหายใจโดยค่อยๆผ่อนออกมา

นักเรียนมีพัฒนาการการออกอักขระเป็นอันดับที่ 4 เนื่องจากนักเรียนทั้งหมดมีอายุเฉลี่ย 23.5 ปีซึ่งถือว่ามีความชำนาญในการใช้ภาษาไทยแล้ว จึงสามารถปฏิบัติเนื้อหาการออกอักขระได้ดีตั้งแต่ก่อนเริ่มทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมก่อนเรียน และหลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้น ซึ่งมีรูปภาพลักษณะปากที่ใช้ในการออกอักขระต่างๆและมีการระบุคุณลักษณะของการออกอักขระที่ถูกต้องได้แก่ การออกเสียง ร ล การออกเสียงคำควบกล้ำ การออกเสียงคำเป็นและคำตาย การออกเสียงสระและวรรณยุกต์ และการออกเสียงพยัญชนะไทย จึงได้ทราบถึงหลักการออกอักขระที่ถูกต้อง และแก้ไข พัฒนาตนเองให้ออกอักขระได้ดียิ่งขึ้น แต่ในบางครั้งนักเรียนยังยึดการออกอักขระตามศิลปินรุ่นใหม่ที่มีการออกเสียงอักขระคล้ายคลึงกับอักขระของชาวตะวันตก จึงทำให้คะแนนพัฒนาการการออกอักขระเป็นเพียงอันดับที่ 4 ดุษฎี พนมยงค์ (2547) ได้กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ และเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกันทั้ง 5 เสียงนั้น ทำให้ความหมายของคำต่างกัน ฉะนั้นผู้ข้อร้องจึงควรให้ความสำคัญในเรื่องนี้ แต่เนื่องจากเพลงไทยสากลในยุคปัจจุบันส่วนใหญ่แต่งขึ้นเพื่อธุรกิจการค้ามากกว่าจะเป็นงานสร้างสรรค์ทางศิลปะ เพลงไทยส่วนหนึ่งลอกเลียนทำนองเพลงฝรั่งหรือทำนองเพลงจีน แล้วนำมาใส่เนื้อภาษาไทย เสียงวรรณยุกต์จึงกลับตาลปัตร

นักเรียนมีพัฒนาการการเปล่งเสียงเป็นอันดับที่ 4 เช่นเดียวกับการออกอักขระ สาเหตุเนื่องจากการเปล่งเสียงร้องเพลงต้องอาศัยอวัยวะหลายส่วนเพื่อช่วยในการเปล่งเสียง ซึ่งอวัยวะส่วนใหญ่ที่ช่วยในการเปล่งเสียงล้วนเป็นอวัยวะที่อยู่ภายใน นักเรียนจึงไม่สามารถสังเกตตนเองจากวิดิทัศน์ได้ชัดเจน อีกทั้งนักเรียนทุกคนยังอยู่ในการเรียนวิชาข้อร้องในระดับชั้นต้น ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นเวลานาน จึงจะสามารถเปล่งเสียงได้อย่างดีเยี่ยม แต่หลังจากที่นักเรียนได้ทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมและทบทวนหลักการข้อร้องเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นเรื่องการเปล่งเสียงโดยใช้อวัยวะภายนอกเช่น การวางลิ้น การวางโหนกแก้ม รูปปาก และรูปภาพประกอบเพื่อให้นักเรียน

สามารถสังเกตความแตกต่างได้ชัดเจน นักเรียนจึงสามารถปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาตนเองให้เปล่งเสียงได้ดียิ่งขึ้น ดวงใจ อมาตยกุล (2546) ได้กล่าวว่า กล้ามเนื้อหรืออวัยวะในร่างกายส่วนที่ใช้เปล่งเสียงนี้ ในภาษาดนตรีเรียกว่า เครื่องดนตรีของนักร้อง (vocal organs) ซึ่งเครื่องดนตรีภายในตัวนักร้องนั้น ที่จริงก็เป็นกล้ามเนื้อและอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกายที่ใช้ในการดำรงชีวิตตามปกติ แต่คราวนี้นักร้องจะนำส่วนเหล่านั้นมาใช้ในการร้องเพลงด้วย แล้วที่สำคัญก็คือ กล้ามเนื้อหลายๆ ส่วนนี้อยู่ภายในร่างกายซึ่งมองไม่เห็น ต้องใช้ความเชื่อในหลักการ และใช้ประสาทสัมผัสในการสั่งให้กล้ามเนื้อเหล่านั้นทำงาน รวมทั้งทำความเข้าใจกับการทำงานของกล้ามเนื้อทุกส่วน

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

- 1) ควรสร้างแบบทบทวนหลักการขับร้องและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นกลาง หรือ ระดับชั้นสูง
- 2) ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างแบบทบทวนหลักการขับร้องและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอ สำหรับวิชาขับร้อง
- 3) ควรให้นักเรียนมีโอกาสกำหนดคะแนนหรือระดับความสามารถที่ตนเองต้องการพัฒนา

5.3.2 ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1) ควรสร้างแบบทบทวนหลักการเปล่งเสียงในการขับร้องเบื้องต้นและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น
- 2) ควรสร้างแบบทบทวนหลักการหายใจในการขับร้องเบื้องต้นและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอ สำหรับวิชาขับร้องในระดับชั้นต้น
- 3) ควรสร้างแบบทบทวนและแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดีโอ สำหรับวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทอื่นๆ

HOLISTIC SELF-ASSESSMENT BY VIDEO RECORDING FOR THE BEGINNERS IN SINGING CLASS: CASE STUDY AT MIFA MUSIC ACADEMY

SAKDIPON MITPRAYOON 5237828 MSMS/M

M.A. (MUSIC)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: VIPAPORN POOVATANAKUL, B.Ed., M.A., Ph.D., NARONGCHAI PIDOKRAJT, M.Ed., M.A., Ph.D.

EXTENDED SUMMARY

Needs for the Study

Teenagers admire singers or artists. Many of them dream that one day they will become famous singers. In the past, to become a singer was not easy. There were not many singing contests, but nowadays, the reality shows in TV program are very popular, including the singing contest in many programs; especially for teenagers as well as for people in different ages. With this high popularity, making the teenagers want to become a singer more and are more interested in learning how to sing. The singing lessons are difficult and complicated since the explanation of the sources of sound, the controlling of the inner body are invisible and different than the other music instrument lessons. Additionally; in normal singing lessons, the teacher informs and performs for the students to listen, analyses the students' singings and tell the students what their weaknesses are. So the students cannot analyze the strengths and weaknesses as well as improve and develop their singing skills on their own. Using of the video recorder to record the scenes and sounds to help on the self-assessment is necessary and very useful since the students will be able to do the self-assessment from watching their movements and listen to their singing voices repeatedly to find their own strengths and weaknesses, as well as be able to fix the weaknesses which

caused from singing until they improve and develop correctly according to the singing class objectives.

As the above problems, researcher was interested in creating the holistic self-assessment by recording the video in the beginners in singing class case study at Mifa music academy by letting the students assess their singing skills by using their own scenes and sounds from the videos for their assessments and brought the results for analysing to find the way to improve and develop the teaching method for the better effective singing lessons.

Research Objectives

1. To create the holistic self-assessment for the beginners in singing class at Mifa Music Academy.
2. To explore the efficiency of the holistic self-assessment for the beginners in singing class at Mifa Music Academy.
3. To study the beginners' achievement by using the holistic self-assessment for the beginners in singing class at Mifa Music Academy.

Expected Results

1. To have the concept of improvement for the efficiency schooling for singing.
2. The students to have critical thinking, practicing to seek their own weaknesses or strengths and practicing to find the way to improve themselves.
3. To obtain the students' efficiency over the development of their singing skills at Mifa Music Academy by knowing the level of their skills from the holistic self-assessments.

Scope of the study

1. The research information providers for this research were the singing teachers at Mifa Music Academy who have teaching experience over 2 years. Each teacher used the holistic self-assessment form with the students, total 10 students who attended to the singing class for beginners.
2. The experimentation period was during November 2011 – January 2012.

Research Hypothesis

1. The holistic self-assessment by the video recording for beginners in singing class at Mifa Music Academy has the index of item objective congruence (IOC) equal or greater than 0.5.
2. The holistic self-assessment for the beginners in singing class at Mifa Music Academy will have the efficiency as the set measurement of 70/70.
3. The students' achievement by using the holistic self-assessment for the beginners in singing class at Mifa Music Academy after study have higher score than before study and is statistical significance is .05.

Research limitations

1. The students did not attend to the class regularly, causing the delay in collecting data.
2. The limited time in each singing class.
3. The self-assessments of the students are likely to be biased.

Definitions

Assessment means the evaluation by estimating the valuations of what you want to measure with the defined criteria and indicate the number for decisions.

Beginners in singing means the period of lessons in singing from 10 - 20 hours at Mifa Music Academy for ones who never attended to any music academy or music school before.

Holistic self-assessment means one of the self-assessment in Rubric assessments using the general expected learning outcomes as a form that indicate to what you want to measure and evaluate in the specific song holistically. There is the indication of the number of score for the students' mistakes in each subject where indicated in the expected learning outcomes which can be used as assessment for every song.

Mifa Music Academy means the school which teaches singing and music instruments which established by GMM Grammy Public Company Limited.

Singing class means the lessons of international singing for beginners at Mifa Music Academy.

Student means the beginners in singing class students at Mifa Music Academy who made the self-assessment for their singing skills.

Teacher means the singing instructors of modern music at Mifa Music Academy

Population and Sample

Population for this research was 30 students who had studied at least 10 lessons but not more than 20 lessons in singing class for beginners at Mifa Music Academy.

Sample for this research was 10 students who had studied at least 10 but not more than 20 lesson periods in singing class for beginners at Mifa Music Academy, particularly selected by the modern music singing teachers. The selection criteria are the students who have never attended singing class in any music academy or school and were willing to participate in this research.

Experimentation Materials

1. Holistic self-assessment form by video recording for beginners in singing class before and after study
2. Document of singing principles for beginners which have 5 subjects: singing posture, breathing, vocalize, vowel, and communicating a song
3. Exercises for the beginners during the class
4. Video recording

Related materials have been collected and combined in the singing principles review manual for beginners and holistic self-assessment by video recording for teachers and students.

Construction procedure of research material

The construction procedure of this research was processed as follows;

Preparation

1) Studied theories, documents and research papers on the creation of the holistic self-assessment from books, journals, academic documents, thesis and information on the internet. The researchers had studied the following;

- Child-centered study assessment
- Authentic assessment
- Self-assessment
- Rubric self-assessment
- Critical thinking
- Singing principles
- Related researches

2) Determine the expectation of creating the holistic self-assessment

The objective of creating the holistic self-assessment is to create holistic self-assessment by using video recording for the beginners in singing class case study at Mifa Music Academy. The holistic self-assessment will be the concept for critical thinking to find the singing problems as well as to fix the problems by themselves, also to know their own level and realize how to improve and develop their singing skill to achieve the higher level. Moreover; this research can also be the concept to

develop the music education and holistic self-assessment for other music instruments classes.

3) Determine the expected learning outcomes

The researcher has carefully studied the theories, documents and research papers on the singing principles to bring the information to determine the expected learning outcomes accurately. The researcher determined the expected learning outcomes as general expected learning outcomes.

Construction

1) The holistic self-assessment

The holistic self-assessment includes the following;

- (1) Holistic self-assessment form
- (2) Record of holistic self-assessment
- (3) Improving instruction form
- (4) Video recording

1.1 Holistic self-assessment

The researcher brought the expected learning outcomes to create the holistic self-assessment form and determine the ability level in 4 levels. Each level has score in the form as the number of star which are 1 star, 2 stars, 3 stars and 4 stars to deviate the expectation of the students who adhere to the number of score. There are detailed explanations of the ability qualification in each level. The students will mark in the box which they are qualified to. There are score as equally percentage in each content. After the researcher finished creating the holistic self-assessment form, the form has been checked by 5 experts if the content is correct and appropriate. The researcher created the holistic self-assessment in general assessment form. There is the indication of the number of the students' mistakes in each subject indicated in the expected learning outcomes which can be used as assessment for every song.

1.2 Record of holistic self-assessment

The researcher created the record of holistic self-assessment form for the teachers and students. There are 5 score levels. After the students completed the self-assessment, the star will be counted as total score they are capable of and record it in the record of holistic self-assessment form which became a clear resource for teachers and students to consider on their progresses and abilities.

1.3 Creation of the improving instruction form

The researcher created the improving instruction form for the students and let the students write down their weaknesses, mistakes and what they have to improve for their singing skills after making the self-assessment. This process makes the students had critical thinking to the cause of the problems and how to improve themselves to develop to the next ability level. The form of the improving instruction is free text. The teachers guided them on the improving instruction according to the principles of beginners in singing.

1.4 Video recording

The researcher used the video recording to record the students' singing. The teacher was the recorder and the students watched the videos to consider and notice their mistakes, then make the holistic self-assessment.

2) Review of the singing principles for beginners

Review of the singing principles for beginners includes the following;

- (1) Singing principles review plan for beginners
- (2) Documents for singing principles review for beginners
- (3) Exercises for the beginners in singing class during the class
- (4) Suggestions of using the singing principles review for

beginners document and holistic self-assessment

2.1 Singing principles review plan for beginners and the holistic self-assessment

The researcher created singing principles review plan for beginners and self-assessment plan by dividing into 4 lesson periods, 60 minutes each. The researcher allocated the subject in singing principles review for beginners and time for each step very thoroughly. The singing principles review plan for beginners and self-assessment plan helped teachers to proceed in the singing principles review for beginners and assessment efficiency. The time for each activity is also flexible depending on the appropriation under the teachers' judgment.

2.2 Document for singing principles review for beginners

The researcher gathered the contents from local and international books including the source from internet to make the singing principles review for beginners document for every student. Thus the students could study, review their actions and

principles of singing correctly before making the holistic self-assessment. The researcher brought the set of document of singing principles review for beginners to 5 experts to recheck the correction and appropriation of the content.

The researcher defined contents as follow:

1. Singing posture
2. Breathing
3. Vocalize
4. Vowel
5. Communicating a song

2.3 Exercises for beginners in singing class during the class

The researcher created the 20 items of exercise for beginners in singing class for use during the class in term of choice with answers for the teachers and another 20 items of exercise without answers to the students. The contents of 20 items of exercise covered the 5 subjects of singing principles for beginners in the singing principles review for beginners document to check the knowledge and understanding in the singing principles for beginners of the students before making the holistic self-assessment.

2.4 Suggestions of using the singing principles review for beginners document and holistic self-assessment

The researcher defined the suggestions of using the singing principles review for beginners document and holistic self-assessment in the level of reviewing preparation, level of processing review activity for singing principles for beginners and the students' holistic self-assessment, as well as the quality of teachers who used the papers of repeating singing principle for beginners and holistic self-assessment. Therefore the teachers studied and prepared themselves and materials correctly and reduced the mistakes that might happen during the processing of activities.

Material quality control

To obtain the material quality, the researcher had done the following;

1. Brought the materials that were created by the researcher to the thesis consultant to inspect, find the mistakes, revise and develop a better quality material.
2. Rechecked the quality of the singing principle review for beginners document and the holistic self-assessment and the songs to 5 experts to recheck the

language, contents, appropriation, explanation of the ability qualification for each level and the difficulty of the songs used for holistic self-assessment by video recording to improve the research materials to be accurate and appropriate as well as ready for the actual assessment.

Data collecting

The researcher had researched and processed the data collecting as followed;

1. Researcher acquired the postgraduate school, Mahidol University a permission letter to collect the data at Mifa Music Academy.
2. Researcher recorded the videos of the students in singing class for beginners at Mifa Music Academy, total 10 students, each with 2 songs. The first song was recorded in the first lesson period, before the singing principles review for beginners. The second song was recorded in the third lesson period, after the singing principles review for beginners for the second lesson period. Finally in the fourth lesson period, the first song was recorded again.
3. Researcher required the students to do the holistic self-assessment by watching the video recorded each week. Then the record of self-assessment has been collected and noted in the self-assessment sheet.
4. After finishing all the lessons, students were assigned to do the post-test. The teachers were the one who evaluated in the class.
5. Researcher then validated the information collected, in order to check the completion of information required. More information collecting had been required when needed.

Research Data Analysis

1. Researcher had analyzed the data from this research with the efficiency measurement of the skill supplement practice: The self-assessment is set at 70/70.

The first 70 scores stems from the self-assessment completed during the lessons which should not be less than 70 percent of the average.

The latter 70 stems from the post-test after completing the entire lesson which should not be less than 70 percent of the average by using formula $E1/E2$.

2. The researcher had assessed t-test, dependent term to compare the learning achievement between pre-study and post-study with holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class according to the statistics which is calculated from the computer program.

Research Conclusion

1. Holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class Case study at Mifa Music Academy includes 1) Holistic self- assessment, 2) Lesson documents consists of the principle of basic singing which include singing postures, breathing, vocalize , vowel and communicating a song, 3) Mid-test exercises for the beginners in singing class during the lessons, 4) Video recording.

2. The outcome of the efficiency of Holistic self-assessment by video recordings for beginners in singing class has the standard efficiency of 88.32/80.20 which was higher than expected at 70/70.

3. The students' achievement by using the holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class at Mifa Music Academy showed that the average score of post-test is higher than the average score of pre-test and is statistical significant ant .05.

Discussion

1. Efficiency of Holistic self-assessment by video recordings for beginners in singing class for the subjects performed in level ($E1/E2$) were 88.32/80.20, which was higher than a preset threshold is 70/70, because they have been reviewing basic principles of singing by teachers. During the lesson of the singing, students are to do the exercises which cover the basic principles of singing from the basic level up to higher level. Students acquired the knowledge and practice of revising the introductory singing. As a result, students can do the exercises and have scored higher than 70 percent. Moreover, students can take a recorded video back home to review and do the

practice on their own without limitation of times. Students was able to inspect themselves to realise the strength and weakness of their own in order to find the ways to fix the mistakes and strive to improve the proficiency for their performance increasingly. Boonchard Pinya-anatapong (2544) stated that assessment for learning is also one of the same processes as learning and teaching. Even though at times, we use inspection process during teaching immediately. However, we can adjust to the idea of assessment to becoming a tool of teaching quality. The best way to do it is that the students took part in the assessment as a Sakchai Hiranruk (2547) noted that the music class, if the teacher could help the student by recording their performance while playing, it would be good for them to be able to listen to what they performed. As during the time they performed, many students might not have the listening ability of many things at the same time. Moreover, recording may also help students to evaluate their own work better.

2. A comparison of the academic achievement of holistic self-assessment by video recording for the beginners in singing class performed prior and after the completion of the classes are statistically significant at .05 level scores higher after learning than before learning based on the assumption set, as the students had higher post-test scores. The students performed a preliminary review of the documents and an overall assessment by video recording of students singing. When students had their assessment prior to the class and watched a video of their own, then they found themselves with several errors without knowing how to correct it due to the lack of knowledge of the basic principles of singing, teachers would need to review the basic principles of singing students during classes and exercises to test the understanding of students in order to make students aware of the basic principles of proper singing. It's an approach that will lead to improvement and correct the errors in their own self-assessment by video recording next time. In addition, students were assigned to their own practice in evaluating their own performance by video recordings both in the class and at home many times. This is for practicing and self-assessment to be expertise for holistic self-assessment by video recordings for beginners in singing class after the class. Students had then proved the explicit development. Sumon Amornwiwiat (2541) noted that self-assessment was a process that contributed to the sense of contemplation, inspection of weak point in what had been done and built up

the plan of evaluation, invented and developed a solution to improvement of the performance itself. Self-assessment is effective in the sense that the students understood the unique problems and errors with up-to-date information as a result of the development efficiently. Priyaporn Wonganuttraroj (2553) noted that the practice was an implementation process to expertise and this would help students to become more adept.

According to the result of the study from holistic self-assessment by video recordings for beginners in singing class, students had improved as the following order; 1) communicating a song, 2) singing posture, 3) breathing, 4) vowel and vocalize.

The first improvement in their self-assessment is on the development of communicating a song, because the student was still lacking the confidence and lacking the expertise in self-assessment by video recordings at the very first step. As a result, the self-abashment of embarrassment made the song unnatural. However, when students became familiar with the self-assessment, student gained more confidence. Also, the songs were selected by researcher to assess student performance and self-contained, language, lyric and music are simple and easy to understand since the average age of students is 23.5 years, which was the age range of mature life experience. Students will be able to convey the sense and content of the songs very well. Duangjai Amatayakul (2546) stated that the principles of interpretation of the song in a good way should start with the lyrics by inspecting how the composer intended to convey meaning into the lyrics, then tried to understand the meaning of the lyrics with their own life experiences. After that they should consider whether there was a rhythm or pattern in order to design the tone of voice and style that was uniquely their own and finally, considered the vocal technique to convey the emotion of the song.

Students' developing a singing posture is the second highest. Students usually imitated the posture from the singers whose gesture was freely. As a result, students did not know the correct stance. However, when students did a self-assessment and review of the principle of preliminary performed singing; the identification of the correct stand with a clear image of the foot and the leg and knee, body and shoulders, opening shoulder and the chest, and posture of the neck and head.

Since the students were shown the correct position for singing, they then positioned correctly. In addition, students also saw their own stance from watching the video, it was found that they were standing at the many obvious mistakes and then they tended to change it from watching themselves in the video recordings distinctly and naturally. Van Christie (2533: 7-9) had discussed that parts of the body that must be considered for the performed singing is the feet, legs, knees, hips, body, the abdominal muscles, spine, shoulders, neck and head should be placed in a manner that was not distorted and must be relaxed in a natural way. Duangjai Amatayakul (2546) stated that the proper posture effects breathing quality, the posture should be as following; stand up straight, weight on both feet equally, legs not too close together, stretch the body from the waist up, the head upright, arms at your sides, do not wrap your shoulders and remain stretched on back, and try to open the chest and shoulders but all of these should be a mere moderate, not too much.

Students developing breathing at the third, since respiration in speaking and in singing is different. Before reviewing the basic principles of singing and participating in self-assessment, students were tending to breathe the same way with both in speaking and singing. As a result, the quantity of air entering the lungs was not enough for singing a long sentence and sometimes breathing was needed at mid-sentence. Only after the students had made a self-assessment by video recordings and review basic principles of singing, which the image of the internal body aiding in breathing had been identified, including the right methodology of breathe which ewere as following; breathing in through the nose and mouth, the rhythm of respiration, sufficient quantity of breath, the shoulder and the back of the airway, and the abdomen in respiration. They were aware of the basic principles of singing in respiration and started practicing breathing in singing correctly with improvement. However, when students were in the practice, they were nervous and tensed when breath is required, it was necessary to continue the practice and required time to practice. It is vital to have natural breathing while singing. Dusadee Banomyong (2547) mentioned the following; respiratory singing is to co-operate between the organs used for breathing and vocalising that caused resonance at the same time, not a mere inhaling - exhaling only. The only way of correct breathing causes the diaphragm to move downward to the chest and leave space for airflow to go through the mouth or nose into the trachea and

then into the lungs. When release the air, the diaphragm is lifted up and the air inside the lungs are pushed out through the trachea, nose, and mouth as well. Inhalation is required only for some amount but the students were afraid that it would not be enough so they were deeply inhaling to draw breath into lungs; unfortunately, it made the upper abdominal symptoms of lacking of flexibility which produced difficulty in vocalising. In fact, a moderate amount of air is better than the huge amount of air because the lungs have a strong flexibility and becomes comfortable. Vocalising while exhaling also required control in gradual basis.

Lastly, the students developing vowel and vocalize with the average age of students is 23.5 years, are skilled in the use of language in Thai which performed well before the start of self-assessment. After students' self-assessment by video recordings and review basic principles of singing, the images used in the mouth, and identified how precise the pronunciation would be, including the correct pronunciation of the alphabets Ror Rue (ร.เรื่อ) and Lor Ling (ล. ลิง), the pronunciation of cluster, the pronunciation with a long vowel syllable (คำป็น) or a short or dead syllable (คำตาย), the pronunciation of vowels and tones, and consonants in Thai. The students were aware of the issue to pursue correct development for the pronunciation better. However, there were still the cases where the students confiscated the characters by young singers who have characteristics vocalisation similar to the pronunciation of western people. It then limited pronunciation development mere the fourth. Dusadee Banomyong (2547) has said that Thai is a tone language with five different tones and sounds that make different meaning of the word. Therefore, the students should focus on this matter. However, Thai music at the present time is composed in concern of the business rather than a creative work of art. Some of Thai music is emulating the style from western and Chinese countries then put lyrics or melody in Thai language. Therefore, vowels and tones sound irritated.

Students developing in regards of vowel and vocalize ranked fourth, because the singing voice requires multiple organs to assist in the acclaim. The major organs that assist in the vocal organs are located inside the body which students cannot observe from the video. The students were just the beginners, and it requires practicing period in order to get a great vocalization. After the self-assessment by video recordings and the basic singing principles review, the researcher had focused on

issues vocalized by the external body to control the position of tongue, cheekbone, and gesture of mouth and image so that they could notice the difference more clearly. Students would be able to improve and develop better pronunciation. Duangjai Amatayakul (2546) has noted that the muscle or organ in the body in terms of music is called vocal organs, which in fact, they are mere muscles and organs inside our body used to maintain normal life but as for the singers use them for singing. More importantly, these muscles and organs are within the body and invisible. It required the belief in principle of controlling them with brain and nerve in order to work as needed and make them functional.

Recommendation

Recommendations from the research

- 1) There should be a documental review of the basic principles of singing and holistic self-assessment by video recordings for intermediate or advance singing class.
- 2) There should be an opportunity for the students to participate in creating the review of the basic principles of singing and holistic self-assessment by video recording for singing class.
- 3) The students should have an opportunity to set the target score or the highest ability level that they want to improve with the teacher's guidance.

General feedback

- 1) There should be a documental review of the basic principles of vocalization for singing and holistic self-assessment by video recordings for beginners in singing class.
- 2) There should be a documental review of the basic principles of breathing for singing and holistic self-assessment by video recordings for beginners in singing class.
- 3) There should be a documental review and holistic self-assessment by video recordings for other music instruments class.

บรรณานุกรม

- กึ่งกาญจน์ สิริสุขนธ์. (2550). รุบรีคหรือรุกรการให้คะแนน. กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- กิตติ กิตติศัพท์. (2547). การประเมินตามสภาพจริง. วารสารโรงเรียนนายเรือ .
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2549). การคิดเชิงวิพากษ์. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ชัคเชส มีเดีย จำกัด.
- ชวลิต ชูกำแหง. (2553). การประเมินการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ที่ คิว พี.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2537). เอกสารการสอนชุดวิชา 213211 สื่อการสอนระดับประถมศึกษา สาขาศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ณรุทธิ์ สุทธจิตต์. (2541). ใน จิตวิทยาการสอนดนตรี (1 ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ อดายกุล. (2546). เพราะเพลง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ แชนโพร พรินติ้ง.
- _____. (2548). How to Sing. กรุงเทพมหานคร: ลิปส์ พับลิชชิ่ง จำกัด.
- คุณฤ พนมยงค์ บุญทัศนกุล. (2547). สานฝันด้วยเสียงเพลง มาฝึกร้องเพลงกันเถิด. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บ้านเพลง.
- ทศนา แคมณี. (2554). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บริษัท มีฟา จำกัด. (2550). Mifa Artist Singing. กรุงเทพมหานคร: Mifah.co., Ltd.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2544). แนวคิดการประเมินการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พรพรรณ โชติพฤกษ์วัน กึ่งกาญจน์ สิริสุขนธ์. (2547). กลุ่มส่งเสริมการสอนและการประเมินผล สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. from <http://academic.obec.fo.th/> assessment 2549/
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2545). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: แฮสส์ ออฟ เดอะมีสท์.

- มนต์ รุฬักชี. (2543). การประเมินการบริหารงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ เขตภูมิภาคตะวันตก ด้วยวิธีการประเมินตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, ภาควิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภัทรธิดา ผลงาม. (ม.ป.ป.). การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย. from ผิดพลาด! การอ้างอิงการเชื่อมโยงหลายมิติไม่ถูกต้อง
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2549). การคิด. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์.
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). การประเมินผลการเรียนรู้. สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก.
- ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์. (ม.ป.ป.) ทักษะการคิดเป็นทางดนตรี. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (2547). การประเมินความสามารถอย่างแท้จริงด้วยการประเมินผลแบบกระบวนการ. เพลงดนตรี , 26-36.
- _____. (2552). เอกสารการสอนชุดวิชา MSMS671 MEASURE & EVALUATION OF MUSIC. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ และอุษา ชูชาติ. (2544). รายงานเรื่องฝึกสมองให้คิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สมศักดิ์ ภู่วิภาดาธรรม. (2544). การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง. เชียงใหม่: โรงพิมพ์แสงศิลป์.
- สุนน อมรวิวัฒน์. (2541). งานครูเป็นวิชาชีพชั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริย์พร ไชยฤกษ์ ปัญญา ทรงเสรี. (2549). การประเมินตามสภาพจริง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด.
- อวยพร เรืองตระกูล. (2550). การประเมินตนเอง (Self-evaluation). เรียกใช้เมื่อ 23 ตุลาคม 2553 จาก ednet.kku.ac.th/~edad/OLD/research_article/selfEvaluation.doc
- อุษา ชูชาติ คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2545). ฝึกสมองให้คิดอย่างมีวิจารณญาณ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ วัฒนาพานิช จำกัด.
- Beth Allen. (2546). *Vocal Training Manual*. กรุงเทพมหานคร: ซี แอนด์ เอส พรินติ้ง จำกัด.
- Christine Harrison, Clare Lee, Bethan Marshall, Dylan Wiliam Paul Black. (2010). *Assessment for Learning*. London: Bell & Brain Ltd, Glasgow.
- Jan Schmidt. (2008). *Basics of Singing*. Canada: Clark Baxter.

Karen Hall. (2006). *An introductory guide for teaching music theater vocal pedagogy and styles: Designed for Singers and Experienced Classical Singing*. United States of America: East Carolina University.

Richard Miller. (1996). *The Structure of Singing*. United States of America: Thomson Learning Academic Resource Center.

Van A. Christy. (1990). *Foundations in Singing*. United States of America : Wm. C. Brown Publishers.

ภาคผนวก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ผู้เชี่ยวชาญการขับร้องท่านที่ 1

อาจารย์ปิยะวัฒน์ ปั่นทนา

(อาจารย์ประจำวิชาขับร้อง โรงเรียนดนตรีมีฟ้า)

ผู้เชี่ยวชาญการขับร้องท่านที่ 2

อาจารย์สิริวิรัชญา สุปรานี

(อาจารย์พิเศษวิชาขับร้อง วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล)

ผู้เชี่ยวชาญการขับร้องท่านที่ 3

อาจารย์ศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ

(อาจารย์พิเศษ คณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี)

ผู้เชี่ยวชาญการขับร้องท่านที่ 4

อาจารย์ศิรารักษ์ สุทชัย

(อาจารย์วิชาดนตรี มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ)

ผู้เชี่ยวชาญการขับร้องท่านที่ 5

อาจารย์รังสรรค์ พูลทรัพย์

(อาจารย์ประจำวิชาขับร้องสถาบันดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยพายัพ)

ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC)

แบบประเมินแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์

ด้านเนื้อหา	1	2	3	4	5	เฉลี่ย
1. ลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง	1	1	1	1	1	1
2. การหายใจ	1	1	1	1	1	1
3. การเปล่งเสียง	1	1	1	1	1	1
4. การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี	0	1	1	1	1	0.8
5. การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง	1	1	1	1	1	1

เนื้อหาหลักการขับร้องเบื้องต้น

ด้านเนื้อหา	1	2	3	4	5	เฉลี่ย
1. ลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง	1	1	1	1	1	1
2. การหายใจ	1	1	1	1	1	1
3. การเปล่งเสียง	1	1	1	1	1	1
4. การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี	1	1	1	1	1	1
5. การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง	1	1	1	1	1	1

แบบฝึกหัดระหว่างเรียน

ด้านเนื้อหา	1	2	3	4	5	เฉลี่ย
1. ลักษณะการขึ้นร้องเพลงที่ถูกต้อง ควรวางเท้าทั้งสองข้างในลักษณะใด	1	1	1	1	1	1
2. การขึ้นร้องเพลงที่ถูกต้อง ลักษณะหัวไหล่และหน้าอกควรเป็นอย่างไร	1	1	1	1	1	1
3. ข้อใดเป็นทำขึ้นร้องเพลงที่ถูกต้อง	1	1	1	1	1	1
4. ขณะร้องเพลง ควรวางศีรษะในลักษณะใด	1	1	1	1	1	1

ด้านเนื้อหา	1	2	3	4	5	เฉลี่ย
5. ขณะที่ร้องเพลงในช่วงเสียงที่สูง ทำควรวางในลักษณะใด	1	1	1	1	1	1
6. ข้อใดต่อไปนี้เป็นข้อวิริยะที่ใช้ในการหายใจสำหรับการร้องเพลง	1	1	1	0	1	0.8
7. ขณะที่หายใจเข้า ร่างกายจะมีลักษณะอย่างไร	1	1	1	1	1	1
8. หากจำเป็นต้องร้องเพลงในประโยคที่ยาว นักร้องที่ดีควรทำอย่างไร	0	0	1	1	1	0.6
9. จากรูปภาพ ข้อใดคือข้อวิริยะในการใช้หายใจ	1	0	1	1	1	0.8
10. ขณะที่หายใจออก ลักษณะอวัยวะในร่างกายจะมีลักษณะเป็นอย่างไร	0	1	1	1	1	0.8
11. ข้อใดคือลักษณะการเปล่งเสียงในการร้องเพลงที่ดี	-1	-1	-1	1	1	-0.2
12. ในการร้องเพลงควรจัดรูปปากให้อยู่ในลักษณะอย่างไร	0	1	0	1	1	0.6
13. ในการร้องเพลง ลิ้นควรอยู่ในตำแหน่งใด	1	1	1	1	1	1
14. ข้อใดคือลักษณะท่าทางการออกเสียงที่ดี	1	1	0	1	1	0.8
15. ข้อใดคือการออกอักขระในการร้องเพลงที่ดี	0	1	1	1	1	0.8
16. รูปภาพต่อไปนี้เป็นลักษณะปากกาในการออกเสียงสระใดตามลำดับ	1	1	1	0	1	0.8
17. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเนื้อร้องที่ถูกต้อง	0	-1	1	1	1	0.4
18. การตีความเนื้อหาของบทเพลง นักร้องควรกระทำสิ่งใดเป็นอันดับแรก	1	1	1	1	1	1
19. ถ้าหากนักเรียนต้องร้องเพลงที่มีเนื้อร้องดังต่อไปนี้ นักเรียนคิดว่าตนเองควรทำสีหน้าท่าทางประกอบการร้องเพลงนี้อย่างไร	1	1	1	1	1	1
20. การร้องเพลงในสไตล์ใด นักเรียนสามารถเกร็งบางส่วนของร่างกายได้	1	1	1	1	1	1

หมายเหตุ ในกรณีที่เนื้อหามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ต่ำกว่า 0.5 จะทำการตัดออก

**เอกสารการทบทวนหลักการข้อร้องเบื่องต้น
และการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดย
การบันทึกวิดิทัศน์**

โรงเรียนดนตรีมีฟ้า

หลักการและเหตุผล

เครื่องดนตรีที่มนุษย์ทุกคนมีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดคือ เสียงร้อง การร้องเพลงก็เปรียบเสมือนการเล่นดนตรีอย่างหนึ่ง ซึ่งหากต้องการให้เสียงของเราเกิดความไพเราะน่าฟัง จำเป็นต้องฝึกฝน พัฒนาฝีมือความสามารถให้ถูกต้องตามหลักการในการร้องเพลง ซึ่งหลักการร้องเพลงที่ถูกต้องมีมากมายหลายหัวข้อ แต่ในเอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์เล่มนี้ จะกล่าวถึง 5 หัวข้อดังต่อไปนี้

1. ลักษณะทำขึ้น
2. การหายใจ
3. การเปล่งเสียง
4. การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี
- 5.การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง

หลักการร้องเพลงทั้ง 5 ข้อล้วนเป็นหลักการที่นักร้องไม่ว่าจะเป็นระดับเบื้องต้น หรือระดับสูง ควรทำการฝึกฝน เพราะหลักการเหล่านี้จะเป็นตัวช่วยในการร้องเพลงให้ไพเราะ รวมถึงการเป็นนักร้องที่มีคุณภาพ

การขับร้องเป็นการศึกษาดนตรีแขนงหนึ่งที่ต้องอาศัยร่างกายของผู้เรียนเป็นเครื่องดนตรี และต้องอาศัยการจินตนาการเป็นอย่างมาก เนื่องจาก การร้องเพลงต้องอาศัยการทำงานของอวัยวะหลายส่วนเพื่อช่วยในการเปล่งเสียง อวัยวะส่วนมากล้วนแต่เป็นอวัยวะที่ไม่สามารถมองเห็นได้ เช่น กระบังลม ปอด ฯลฯ รวมถึงอาจารย์ผู้สอนจะต้องคิดค้นวิธีการสอนทั้งด้านเนื้อหา ด้านการปฏิบัติ เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจหลักการและกลไกของอวัยวะภายในร่างกายที่ช่วยในการเปล่งเสียงได้ง่ายยิ่งขึ้น

เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์เล่มนี้ ได้จัดเนื้อหาในการเรียนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและวิธีการในการทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ของนักเรียนไว้ในเล่มเดียวกัน เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนและนักเรียนสามารถทำการทบทวนหลักการร้องเพลงเบื้องต้นเพื่อเตรียมความพร้อมสู่การประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ของนักเรียนอันเป็นเป้าหมายหลักของงานวิจัยในครั้งนี้

จุดมุ่งหมาย

การทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์เล่มนี้มีระยะเวลาในการทบทวนและประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถในการขับร้อง การคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อหาข้อผิดพลาดและวิธีแก้ไขตนเองของนักเรียน

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักของการขับร้องเบื้องต้น
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถประเมินความสามารถการขับร้องของตนเองแบบภาพรวมได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถระบุปัญหาและแนวทางในการแก้ปัญหาเพื่อพัฒนาการร้องเพลงของตนเองให้ดีขึ้นได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์

ขั้นเตรียมการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ อาจารย์ผู้สอนควรศึกษารายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ศึกษาโครงสร้าง หลักการและเหตุผล จุดประสงค์ของการใช้เอกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ของนักเรียนให้เข้าใจอย่างละเอียด
2. ศึกษาแผนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ของนักเรียน การดำเนินกิจกรรม และใช้เวลา
3. อาจารย์ผู้สอนให้นักเรียนเลือกบทเพลง 2 บทเพลงจากทั้งหมด 5 บทเพลง โดยอาจารย์ผู้สอนต้องมอบบทเพลงทั้ง 2 เพลงให้นักเรียนอย่างน้อย 1 สัปดาห์ก่อนเริ่มกิจกรรมในคาบที่ 1
4. อาจารย์ผู้สอนควรรักษาเวลาในการเรียนการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ของนักเรียนให้เป็นไปตามกำหนดมากที่สุด

ขึ้นดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ของนักเรียน

1. อาจารย์ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นเวลาในการเรียนการสอนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ของนักเรียนได้ตามความเหมาะสม
2. อาจารย์ผู้สอนสามารถเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนได้ตามความเหมาะสม
3. อาจารย์ผู้สอนสามารถชี้แนะแนวทางในการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ของนักเรียนได้ แต่ไม่ควรช่วยเหลือนักเรียนมากเกินไป ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดด้วยตนเอง
4. อาจารย์ผู้สอนควรเตรียมความรู้ในเนื้อหาอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง และสามารถตอบปัญหาหรือข้อสงสัยของนักเรียนได้
5. อาจารย์ผู้สอนสามารถเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำการบันทึกวิดิทัศน์ขณะร้องเพลงได้มากกว่า 1 ครั้ง ซึ่งจำนวนในการอัดวิดิโอในแต่ละคาบขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและพิจารณาของอาจารย์ผู้สอน

คุณสมบัติของอาจารย์ผู้ใช้ออกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์

ผู้ใช้ออกสารการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ ควรเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาขับร้องสากล ที่มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องหลักการขับร้องอย่างถ่องแท้ โดยสามารถขับร้องและถ่ายทอดเพลงไทยสากลได้เป็นอย่างดี

แผนการทบทวนหลักการข้อร้องเบี่ยงเบนและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการ
บันทึกวิธีทัศน์

คาบที่ 1

ระยะเวลา 60 นาที

ขั้นตอนที่	เนื้อหา	เวลา
1	อธิบายจุดประสงค์ในการทบทวนหลักการข้อร้องเบี่ยงเบนและขั้นตอนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์พร้อมทั้งแจกเอกสารทบทวนหลักการข้อร้องเบี่ยงเบนและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์ให้นักเรียน	15 นาที
2	ทำการวอร์มอัพเสียงให้นักเรียนเพื่อเตรียมตัวทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์	5 นาที
3	ทำการอัดวิดีโอในบทเพลงแรกที่อาจารย์ผู้สอนได้มอบหมายให้นักเรียนทำการฝึกซ้อม	15 นาที
4	อาจารย์ผู้สอนเปิดวิดีโอให้นักเรียนดูพร้อมทั้งให้นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์	10 นาที
5	อาจารย์ผู้สอนให้นักเรียนกรอกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์	10 นาที
6	อาจารย์ผู้สอนตรวจเช็คความถูกต้องของการทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิธีทัศน์ของนักเรียน	5 นาที

หมายเหตุ อาจารย์ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นเวลาในการเรียนการสอนได้ตามความเหมาะสม แต่ไม่ควรใช้เวลารวมทั้งหมดเกิน 1 ชั่วโมง

คาบที่ 2

ระยะเวลา 60 นาที

ขั้นตอนที่	เนื้อหา	เวลา
1	อธิบายจุดประสงค์ในการทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นและขั้นตอนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวีดิทัศน์	10 นาที
2	ทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นในหัวข้อ ลักษณะทำขึ้น	15 นาที
	ทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นในหัวข้อ การหายใจ	
	ทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นในหัวข้อ การเปล่งเสียง	
3	นักเรียนทำแบบฝึกหัดหลักการขับร้องเบื้องต้นระหว่างเรียนข้อ 1 - 13	10 นาที
4	ทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นในหัวข้อ การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี	10 นาที
	ทบทวนหลักการขับร้องเบื้องต้นในหัวข้อ การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง	
5	นักเรียนทำแบบฝึกหัดหลักการขับร้องเบื้องต้นระหว่างเรียนข้อ 14 - 18	5 นาที
6	อาจารย์ผู้สอนมอบหมายเพลงที่ 2 ที่จะทำการอัดวิดีโอในสัปดาห์ถัดไป	5 นาที
7	เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย	5 นาที

หมายเหตุ อาจารย์ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นเวลาในการเรียนการสอนได้ตามความเหมาะสม แต่ไม่ควรใช้เวลารวมทั้งหมดเกิน 1 ชั่วโมง

คาบที่ 3

ระยะเวลา 60 นาที

ขั้นตอนที่	เนื้อหา	เวลา
1	ทบทวนจุดประสงค์ในการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นและขั้นตอนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ให้นักเรียนและเตรียมอุปกรณ์ในการทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ให้เรียบร้อย	15 นาที
2	ทำการวอร์มอัพเสียงให้นักเรียนเพื่อเตรียมตัวทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์	5 นาที
3	ทำการอัดวิดีโอในบทเพลงที่ 2 ที่อาจารย์ผู้สอนได้มอบหมายให้นักเรียนทำการฝึกซ้อม	15 นาที
4	อาจารย์ผู้สอนเปิดวิดีโอให้นักเรียนดูพร้อมทั้งให้นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์	10 นาที
5	อาจารย์ผู้สอนให้นักเรียนกรอกผลการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์และระบุข้อผิดพลาดของตนเองลงในหนังสือแบบทบทวนการจับร้องและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์	10 นาที
6	อาจารย์ผู้สอนตรวจเช็คความถูกต้องของการทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิถีทัศน์ของนักเรียนและมอบหมายให้นักเรียนฝึกซ้อมเพลงแรกที่เคยร้องในคาบที่ 1 เพื่อทำการอัดวิดีโอและประเมินตนเองในคาบที่ 4 อีกครั้ง	5 นาที

หมายเหตุ อาจารย์ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นเวลาในการเรียนการสอนได้ตามความเหมาะสม แต่ไม่ควรใช้เวลารวมทั้งหมดเกิน 1 ชั่วโมง

คาบที่ 4

ระยะเวลา 60 นาที

ขั้นตอนที่	เนื้อหา	เวลา
1	ทบทวนจุดประสงค์ในการทบทวนหลักการจับร้องเบื้องต้นและขั้นตอนการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ให้นักเรียน และเตรียมอุปกรณ์ในการทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ให้เรียบร้อย	5 นาที
2	ทำการวอร์มอัพเสียงให้นักเรียนเพื่อเตรียมตัวทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์	5 นาที
3	ทำการอัดวิดีโอในบทเพลงแรกที่อาจารย์ผู้สอนได้มอบหมายให้นักเรียนทำการฝึกซ้อม	15 นาที
4	อาจารย์ผู้สอนเปิดวิดีโอให้นักเรียนดูพร้อมทั้งให้นักเรียนทำการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์	10 นาที
5	อาจารย์ผู้สอนให้นักเรียนกรอผลการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์และระบุข้อผิดพลาดของตนเองลงในหนังสือแบบทบทวนการจับร้องและการประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์	10 นาที
6	อาจารย์ผู้สอนตรวจเช็คความถูกต้องของการทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวมโดยการบันทึกวิดิทัศน์ของนักเรียนทั้งหมด	10 นาที
7	อาจารย์ผู้สอนสรุปผลการประเมินตนเองทั้งหมดให้นักเรียนเรียนทราบ	5 นาที

หมายเหตุ อาจารย์ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นเวลาในการเรียนการสอนได้ตามความเหมาะสม แต่ไม่ควรใช้เวลารวมทั้งหมดเกิน 1 ชั่วโมง

เนื้อหาหลักการร้องเพลง

การร้องเพลงเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถทำได้ บางคนคิดว่าแค่ออกเสียงร้องให้ตรงระดับเสียง ตรงจังหวะเป็นใช้ได้ แต่ความจริงแล้ว การร้องเพลงที่ถูกต้องและไพเราะเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกซ้อมเป็นอย่างมาก นักเรียนที่กำลังฝึกหัดร้องเพลงเบื้องต้นคงไม่อยากจะให้เสียงร้องเพลงของตนเองเหมือนคนกำลังบ่น หรือร้องเพลงออกมาแล้วผู้ฟังไม่สามารถทนฟังได้ หลักการร้องเพลงที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่นักเรียนทุกคนจะต้องฝึกฝน เพราะหลักการเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ถึงวิธีการสร้างเสียงร้องที่ดี และถูกต้อง เมื่อถึงเวลาในการแสดงก็จะทำให้การแสดงเป็นได้ด้วยดี และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การฝึกฝนและพัฒนาตนเองเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการเรียนหลักการขับร้องเพลงเบื้องต้น เป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีให้แก่ผู้เรียนเพื่อที่จะพัฒนาไปสู่ระดับมืออาชีพได้

หลักการขับร้องเพลงเบื้องต้นประกอบด้วยเนื้อหาทั้งทางด้านทฤษฎีและการปฏิบัติดังต่อไปนี้

ทำยืนในการร้องเพลง

1.เท้า ควรวางให้ห่างกันประมาณ 2-3 นิ้ว โดยปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย เท้าข้างหนึ่งควรอยู่ด้านหน้าและอีกข้างหนึ่งควรอยู่ด้านหลังจากจุดศูนย์กลางในการยืนเล็กน้อย ควรทิ้งน้ำหนักให้เท่าๆกันและวางเท้าให้แนบสนิทกับพื้นเนื่องจากการวางเท้าในลักษณะนี้ทำให้นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวตัวเองได้ง่าย ควรหลีกเลี่ยงการยืนโดยเท้าทั้งสองข้างชิดกันมากเกินไป หลีกเลี่ยงการยกส้นเท้าขึ้นจากพื้นเมื่อต้องร้องในระดับเสียงที่สูง ไม่ควรทิ้งน้ำหนักทั้งหมดไว้ที่เท้าข้างใดข้างหนึ่งเนื่องจากจะทำให้ร่างกายเกิดความไม่สมดุล และกล้ามเนื้อที่ใช้ในการหายใจอาจทำงานได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ

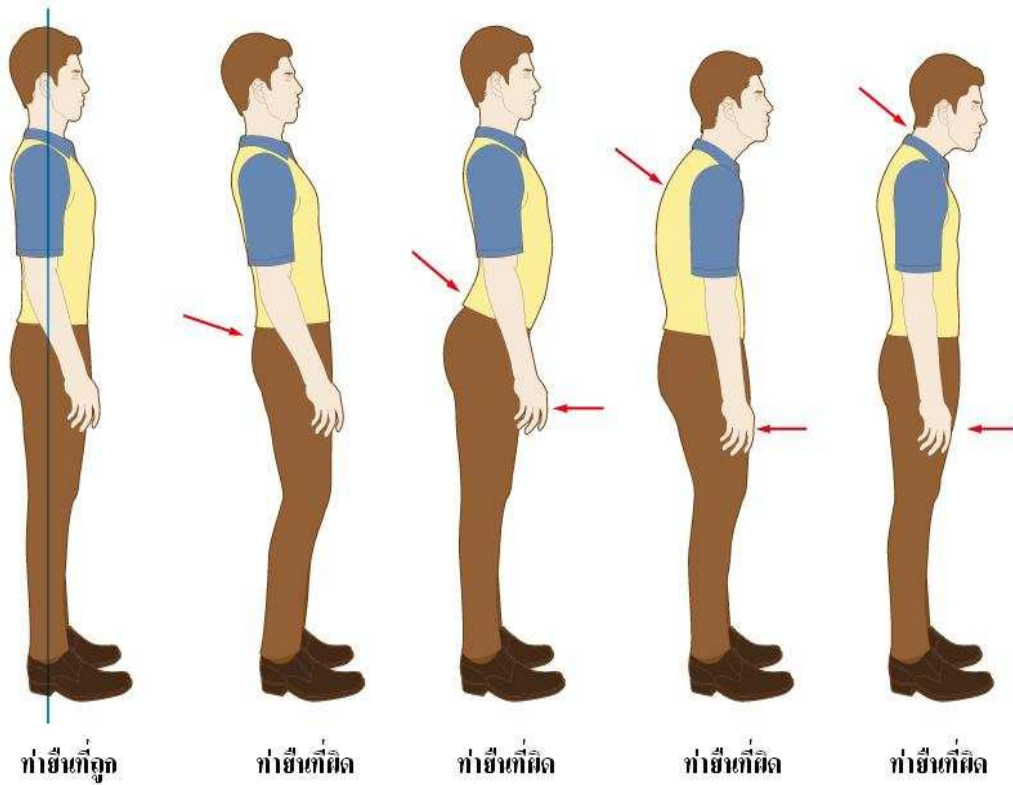
2. ขา ควรตั้งตรงแต่ไม่เกร็งที่บริเวณหัวเข่า

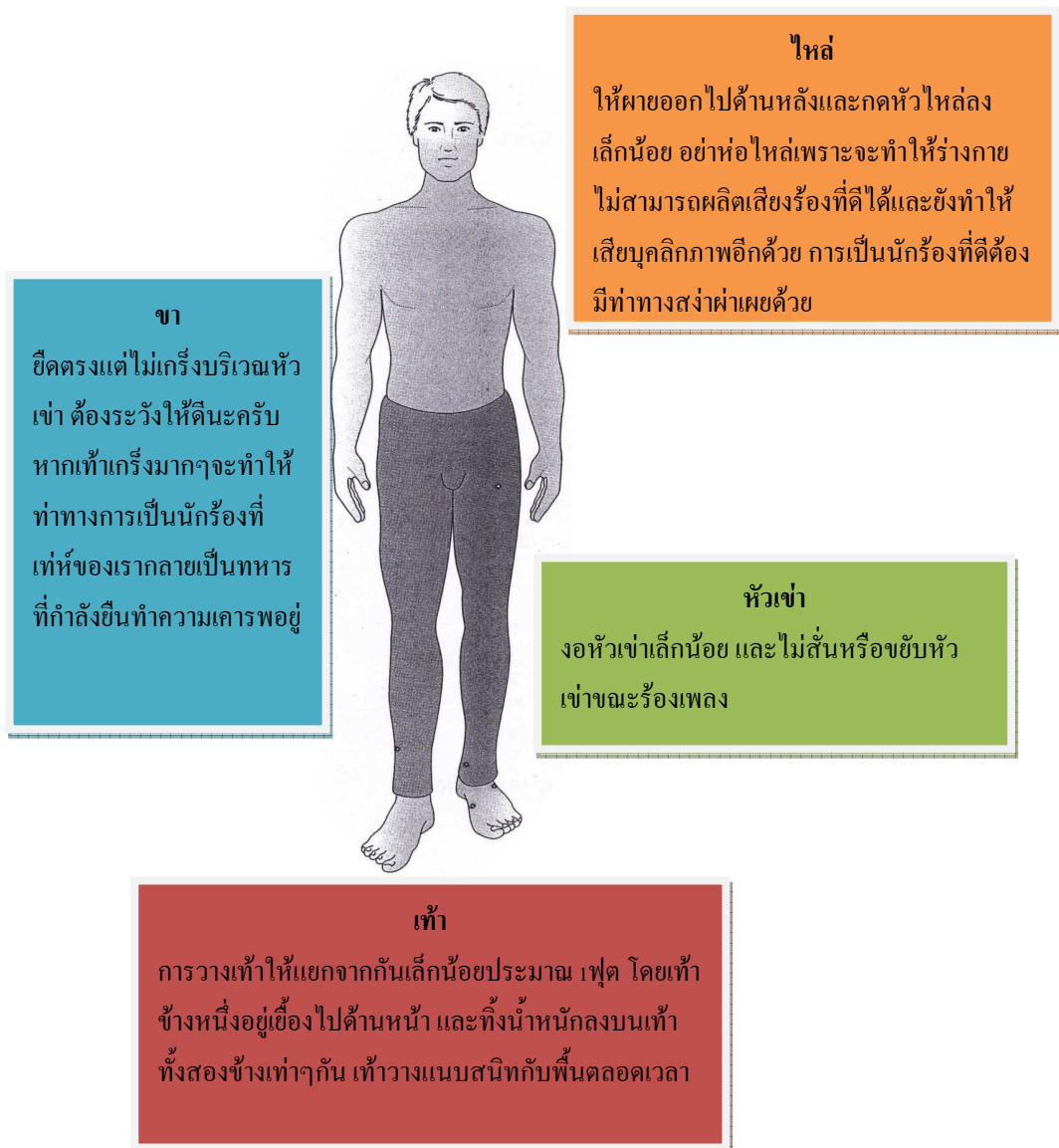
3. ลำตัว หัวไหล่และสะโพก ควรตั้งตรงในระดับเดียวกัน โดยใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องและกระดูกสันหลังช่วยดันให้ลำตัวตั้งตรง ควรหลีกเลี่ยงการงอหลังหรือแอ่นหลัง เนื่องจากจะทำให้เกิดการบาดเจ็บและทำให้ไม่สามารถควบคุมการหายใจได้

4. ไหล่ ควรตั้งให้ไถ่ระดับโดยขยายไปด้านหลังและกดหัวไหล่ลงเล็กน้อย

5. คอและศีรษะ ควรยึดตรง ควรจินตนาการเสมือนตนเองเป็นหุ่นเชิดซึ่งมีคนเชิดคอให้ตั้งตรงไว้ตลอดเวลา โดยสายตาต้องสามารถมองตรงได้ หลีกเลี่ยงการยื่นคอและศีรษะออกไปด้านหน้าเนื่องจากจะทำให้ศีรษะเฉยจากจุดศูนย์กลางออกไป และหลีกเลี่ยงการเชิดหน้ามากเกินไป เพราะจะทำให้เส้นเสียงตึง

6. การวางศีรษะ ไม่ควรยืดคอเวลาร้องเพลงในระดับเสียงสูง หากร่างกายอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องและศีรษะไม่เกร็งและตั้งอย่างสมดุลอยู่บนกระดูกสันหลัง





ที่มา: Jan Schmidt (2551)

การหายใจ

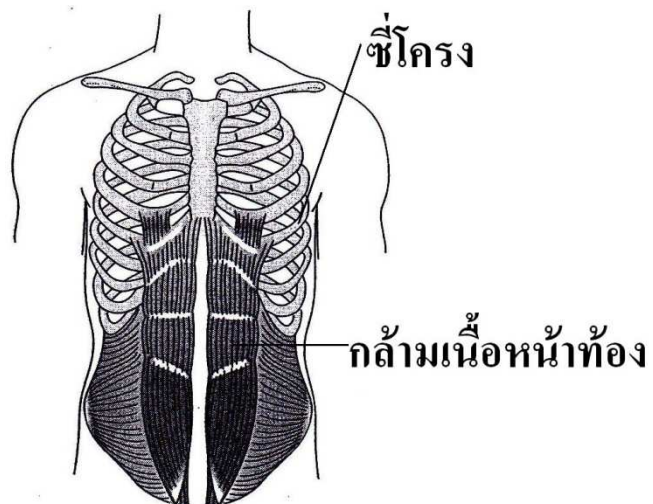
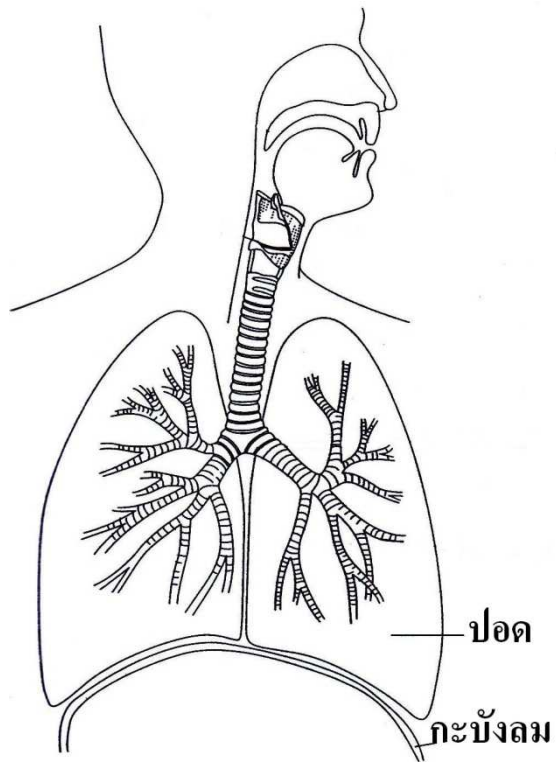
การร้องเพลง ไม่ว่าจะเป็นเพลงไทย เพลงสากล เพลงลูกทุ่ง ลูกกรุง สิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญของการร้องเพลงก็คือ การหายใจ เพราะลมหายใจก็เปรียบเสมือนน้ำมันที่ทำให้รถยนต์สามารถเคลื่อนที่ได้ หากมีการหายใจที่ถูกต้อง รับรองได้เลยว่าเสียงร้องที่ออกมาจะมีคุณภาพอย่างแน่นอน อย่างที่เคยเน้นย้ำในเรื่องของทำขึ้นในการร้องเพลง ก็จะต้องไม่เกร็งอวัยวะใดๆในร่างกายเลย การหายใจก็เช่นกันนะครับ ต้องไม่เกร็งอวัยวะต่างๆเช่นเดียวกัน หากทำได้แล้ว เรามาดูกันว่า การหายใจที่ถูกต้องทำได้อย่างไรบ้าง

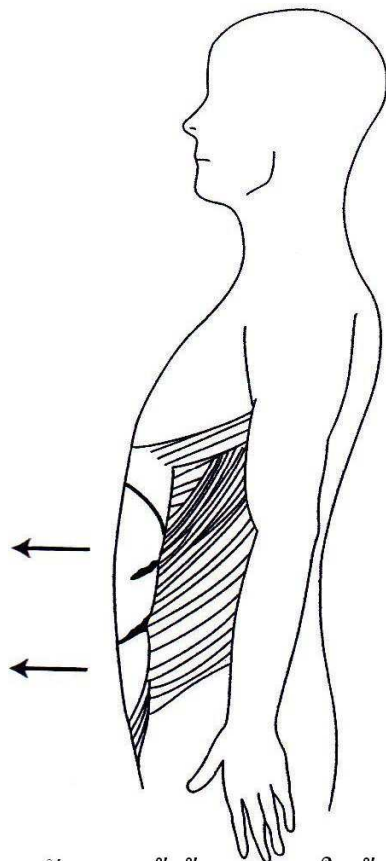
การหายใจสำหรับการร้องเพลง ไม่เหมือนการหายใจในการใช้ชีวิตประจำวันนะครับ อย่าเข้าใจผิดกันนะ แล้วก็ไม่ใช่แค่คิดว่า หายใจให้ลึก ให้เต็มปอด เพราะนั่นได้แต่คิด แต่จริงๆแล้วยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าหายใจสำหรับการร้องเพลงที่ถูกต้องต้องทำอย่างไรบ้าง

การหายใจเพื่อร้องเพลงนั้นจะต้องหายใจเข้าทั้งทางจมูกและปากพร้อมๆกัน อาจจะยากสำหรับคนที่เพิ่งฝึกใหม่ๆนะครับ แต่ก็ไม่ต้องกังวลเพราะถ้าฝึกไปเรื่อยๆก็จะเริ่มเป็นธรรมชาติเอง พอสามารถทำได้เป็นธรรมชาติแล้ว เวลาร้องเพลงก็ไม่จำเป็นต้องมาคิดเรื่องการหายใจให้ปวดหัวแล้ว ขณะที่หายใจเข้าก็ไม่ต้องคิดว่าฉันจะต้องหายใจให้ได้เยอะที่สุด เพราะว่าหายใจลึกมากเกินไปก็จะทำให้เกิดอาการเกร็งและความรู้สึกอึดอัด ควรหายใจให้พอดีกับความยาวของท่อนเพลงที่จะร้อง หรืออาจจะให้มากกว่าความยาวของท่อนเพลงที่จะร้องนิดหน่อยก็ยังได้ ในขณะที่หายใจเข้านั้น หน้าท้องจะต้องขยายออก สิ่งสำคัญที่หลายๆคนชอบทำผิดกันเป็นประจำคือหายใจเข้าแล้วยืดหน้าอกและยกไหล่ขึ้น เพราะคิดว่าจะทำให้หายใจได้อากาศที่มากขึ้น จริงๆแล้วไม่จำเป็นเลยนะครับ แค่ให้หน้าท้องขยายกว้างขึ้นก็หมายความว่าอากาศเข้ามาอยู่ในปอดแล้ว สิ่งที่ต้องทำก็คือให้ไหล่ยืดตรงแล้วพาไปด้านหลังเล็กน้อย นั่นก็คือทำขึ้นร้องเพลงที่ถูกต้องไงครับ ซึ่งเรายังคงต้องรักษาทำขึ้นที่ถูกต้องไว้ให้ได้นะครับ หวังว่าคงยังไม่ลืมกันนะ

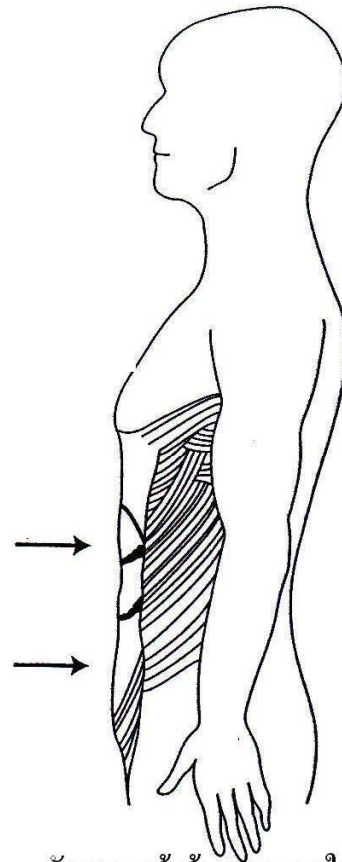
อวัยวะสำคัญที่ใช้ในการหายใจได้แก่

1. ปอด
2. กะบังลม
3. ซีโรรง
4. กล้ามเนื้อหน้าท้อง

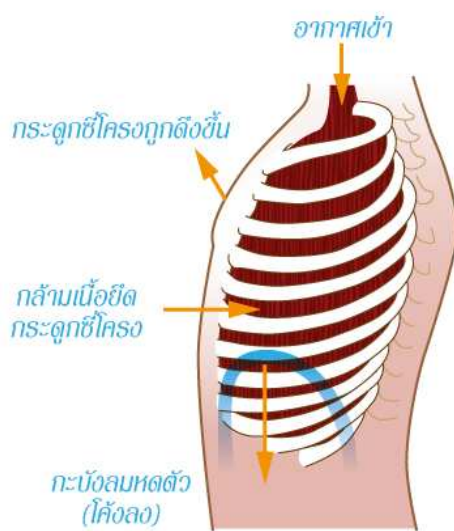




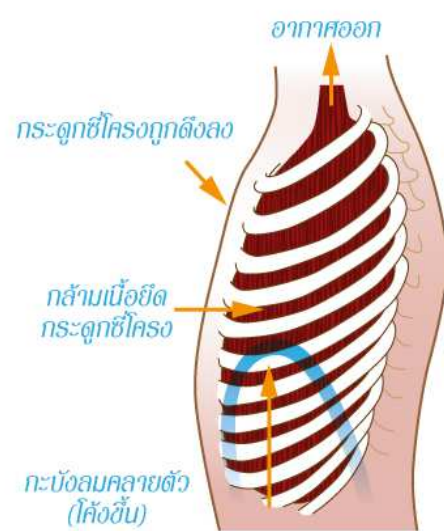
ลักษณะหน้าท้องขณะหายใจเข้า



ลักษณะหน้าท้องขณะหายใจออก



การหายใจเข้า



การหายใจออก

การเปล่งเสียง

เมื่อนักร้องสามารถวางท่าทางในการร้องเพลงและหายใจได้อย่างถูกต้องแล้ว ก็ถึงเวลาที่จะเปล่งเสียงร้องเพลงกันแล้ว อย่าลืมว่า การวางท่าทางและการหายใจที่ถูกต้อง ไม่ได้ทำให้เราเปล่งเสียงออกมาได้ดี จริงๆแล้วเป็นการช่วยให้เราพร้อมที่จะเปล่งเสียงที่ไพเราะออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติต่างหาก เสียงที่ดีไพเราะต้องมีลักษณะ หวาน สดใส กังวาน มีพลัง ซึ่งจำเป็นต้องฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เสียงนั้นเป็นธรรมชาติมากที่สุด

การเปล่งเสียงที่ถูกต้อง สิ่งที่สำคัญที่ยังคงย้ำอยู่เสมอก็คือ ต้องไม่เกร็ง ปาก ขากรรไกร ลิ้น คอ หรือจริงๆแล้วต้องไม่เกร็งร่างกายแม้แต่ส่วนเดียวเลย

การยกแก้มขึ้นในลักษณะคล้ายกับการยิ้มจะทำให้เสียงของเราสดใสและสามารถขึ้นเสียงสูงต่ำได้อย่างต่อเนื่องและกังวาน ควรอ้าปากขึ้นด้านบนและห่อปากเพื่อให้เสียงนุ่มกลมไม่ใช่ จิกมุมปากออกด้านข้างหรืออ้าปากกว้างมากเกินไป เพราะจะทำให้เสียงแหบ แดก ไม่น่าฟัง แต่ถ้าหากเราอ้าปากแคบเกินไป เสียงที่ร้องออกมาก็จะอู้อี้ ไม่สดใส

ตำแหน่งของลิ้นก็มีผลต่อการเปล่งเสียงที่ดีเช่นกันนะครับ ตำแหน่งที่ถูกต้องควรวางลิ้นให้ราบ โดยแตะไว้ที่หลังฟันล่าง ไม่กด ไม่ยกลิ้นสูง การแลบลิ้นหรือการหดลิ้นเข้าไปด้านใน ก็จะทำให้เสียงที่เปล่งออกมาไม่นุ่มนวล หรือหากลิ้นกระดกเร็วไปก็จะทำให้เกิดเสียงในลำคอหรือเสียงนาสิก (เสียงขึ้นจมูก) ได้ง่าย



ลักษณะการออกเสียงร้องเพลงที่ถูกต้อง



ลักษณะการออกเสียงร้องเพลงที่ผิด

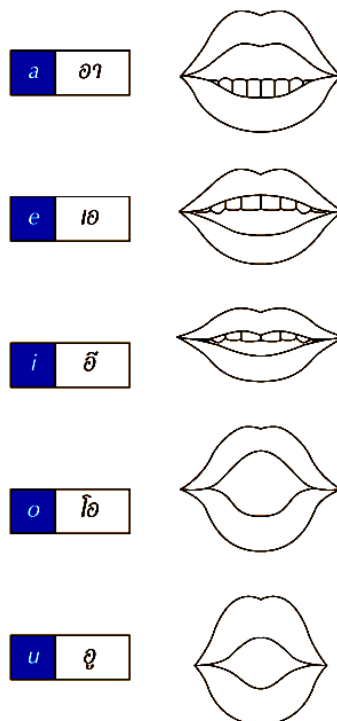
การเปล่งเสียงที่ดี	การเปล่งเสียงที่ผิด
-ไม่เกร็งอวัยวะทุกส่วนในร่างกาย โดยเฉพาะปาก ขากรรไกร ลิ้น คอ -ยกแก้มขึ้นเล็กน้อย -อ้าปากขึ้นด้านบน -ห่อปาก -ลิ้นวางราบแตะหลังฟันล่าง	-เกร็งอวัยวะทุกส่วนในร่างกาย โดยเฉพาะปาก ขากรรไกร ลิ้น คอ -อ้าปากออกด้านข้าง -อ้าปากกว้างจนเกินไป -โก่งลิ้น งอลิ้น หดลิ้นไปด้านใน ดันลิ้นชนกับฟันล่าง ห่อลิ้น

การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี

การร้องเพลง ไม่ใช่แค่การร้องเพลงเพราะและร้องตรงทำนองอย่างเดียวนะครับ แต่การร้องเพลงทุกครั้งย่อมต้องร้องเนื้อเพลงด้วย เพราะฉะนั้นถ้านักร้องคนไหนมีเสียงดี แต่ร้องเพลงฟังไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ว่าร้องคำว่าอะไรอยู่ ก็คงไม่มีผู้ฟังคนไหนอยากจะฟังแน่นอน ดังนั้นการฝึกอักขระให้ถูกต้องชัดเจน ก็เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่นักร้องที่ดีควรจะมี โดยเฉพาะภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความละเอียดอ่อนและมีวรรณยุกต์ นักร้องทุกคนควรฝึกอักขระให้ถูกต้องชัดเจนก็จะทำให้เพลงที่ร้องออกมาน่าฟังมากยิ่งขึ้น

นักเรียนควรฝึกพูด หัดอ่านเนื้อร้องภาษาไทยให้ชัดเจนทุกพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ สระไทยก็มีทั้งสระแท้และสระประสม ไม่ควรนำเสียงสระของฝรั่งมาใช้ปนกับภาษาไทยนะครับ การออกเสียงในสระเสียงสั้นเสียงยาวก็เป็นเรื่องสำคัญ ตัวอย่างเช่นคำว่า รัก ควรออกเสียงสั้น ไม่ใช่ออกเสียงเป็น ร้าก ในด้านของการออกเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียงของภาษาไทย ก็ควรฝึกให้ถูกต้องเพื่อไม่ให้เพลงที่ร้องออกมามีความหมายผิดเพี้ยนนะครับ

รูปปากในการออกเสียงสระต่างๆ



การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง

นักร้องทุกคนเมื่อฝึกหัดทำขึ้น การหายใจ การเปล่งเสียงและอักขระต่างๆในบทเพลง เรียบร้อยแล้ว ก็ถึงเวลาที่ต้องทำการแสดงกันแล้วครับ หลายคนคงเคยเห็นการแสดงร้องเพลงต่างๆ มากมาย บางคนอาจรู้สึกว่าคุณศิลปินบางคนร้องเพลงได้ไพเราะและเข้าถึงอารมณ์เพลงมากๆ ทำให้ผู้ฟังคล้อยตามได้อย่างไม่น่าเชื่อ แต่ศิลปินบางคนกลับร้องเพลงออกมาเหมือนคนไร้อารมณ์ แข็งทื่อ ไม่น่าสนใจ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงและการถ่ายทอดบทเพลง หากไม่อยากเป็นนักร้องที่ร้องเพลงได้ แต่ไร้อารมณ์ก็คงต้องมาทำความรู้จักกับการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงกันซะทีนะครับ

การสื่อความหมายของบทเพลงจะต้องเกิดจากการอ่านเนื้อเพลงแล้วตีความหมาย ทำความเข้าใจ ว่าบทเพลงนี้ผู้แต่งกำลังสื่อสารถึงสิ่งใดอยู่ บางเพลงอาจมีเนื้อหาซึ่ง บางเพลงอาจมีเนื้อหาสดใส หรืออาจมีเนื้อหาเศร้าเสียใจ นั่นคือหน้าที่ของนักร้องที่จะต้องตีความหมายของเพลง ให้ชัดเจน เพลงบางเพลงอาจมีหลายอารมณ์หลายความรู้สึกต่างกันไปในแต่ละท่อน นักร้องควรแยกออกเป็นท่อนๆของเพลง และถ่ายทอดออกมาด้วยการใช้ลีลา น้ำเสียง ลักษณะเสียง สีสันของเสียง รวมถึงลักษณะท่าทางให้ตรงกับความเข้าใจในบทเพลง

การตีความบทเพลงและการถ่ายทอด เป็นเรื่องของจินตนาการของแต่ละคน ซึ่งแต่ละคนอาจตีความเพลงๆเดียวกันแตกต่างกันออกไป สิ่งเหล่านี้ล้วนขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการร้องเพลง และประสบการณ์ชีวิตของแต่ละคน แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดของการตีความและถ่ายทอดบทเพลง คือ การถ่ายทอดบทเพลงด้วยความรู้สึกร่วมและอารมณ์ที่เกิดจากจินตนาการของเราจริงๆ หรืออาจพูดง่ายๆว่า "ไม่ควรสร้างทำนอง"

ตัวอย่างศิลปินที่สามารถถ่ายทอดบทเพลงได้อย่างเหมาะสม





**แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม
โดยการบันทึกวิทัศน์ ก่อนเรียน**

ชื่อ	นามสกุล	เพลง	ชื่อเล่น	อายุ	ปี	ทำการประเมินตนเองวันที่
ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (General Outcome)						
นักเรียนสามารถร้องเพลงด้วยทำนองที่ถูกต้อง						
นักเรียนสามารถหาใจหมายร้องเพลงได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ						
นักเรียนสามารถแปลงเสียงได้ตรงระดับเสียงและมีการจัดอวัยวะต่างๆที่ใช้ในการออกเสียงได้อย่างถูกต้อง						
นักเรียนสามารถร้องเพลงโดยออกเสียงอักขระต่างๆในภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง						
นักเรียนสามารถวิเคราะห์บทเพลง โดยแสดงออกทางสีหน้า แววตา ท่าทาง ได้สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาของบทเพลง						

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น				
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว	
ลักษณะทำย่นในการร้องเพลง	☐ เท้าวางห่างกันประมาณ 2-3 นิ้ว ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ทำข้างหนึ่งอยู่ด้านหน้า ทำข้างหนึ่งให้เท้าวางเท้าให้แนบสนิทกับพื้น	☐ เท้าวางห่างกันประมาณ 2-3 นิ้ว ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ทำข้างหนึ่งอยู่ด้านหน้า แต่ข้างวางเท้าทั้งสองข้างแนบสนิทกับพื้น	☐ วางเท้าติดกันหรือห่างกันมากเกินไปจนเกิน 2 – 3 นิ้ว ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ทำข้างใดข้างหนึ่งเฉียงไปด้านหลัง แต่ข้างวางเท้าทั้งสองข้างแนบสนิทกับพื้น	☐ วางเท้าติดกันหรือห่างกันมากเกินไปจนเกิน 2 – 3 นิ้ว ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ทำข้างหนึ่งเฉียงไปด้านหลัง และวางเท้าไม่แนบสนิทกับพื้น	
	☐ ขา ตั้งตรงและไม่เกร็งที่บริเวณหัวเข่า	☐ ขาองเล็กน้อยแต่ไม่เกร็งที่บริเวณหัวเข่า	☐ ขาองและเกร็งที่บริเวณหัวเข่าเล็กน้อย	☐ ขา ไม่ตั้งตรง มีอาการเกร็งที่บริเวณหัวเข่า	
	☐ ลำตัว หัวไหล่และสะโพก ตั้งตรงในระดับเดียวกันตลอดทั้งเพลง	☐ ลำตัว หัวไหล่ และสะโพกตั้งตรงในระดับเดียวกันแทบตลอดทั้งเพลง แต่มีบางครั้งที่ยังบิดเบี้ยวเพราะลมตัว	☐ ลำตัว หัวไหล่ และสะโพกตั้งตรงในระดับเดียวกันเป็นบางครั้ง แต่ส่วนมากบิดเบี้ยว	☐ ลำตัว หัวไหล่และสะโพกบิดเบี้ยว ไม่ตั้งอยู่ในระดับเดียวกัน	
	☐ หัวไหล่ผายไปด้านหลังและกดหัวไหล่ลงเล็กน้อย	☐ พยายามผายหัวไหล่ไปด้านหลัง แต่ไม่ได้กดหัวไหล่ลง	☐ พยายามผายหัวไหล่ไปด้านหลัง และกดหัวไหล่ลงมากจนเกินพอดีลักษณะเหมือนแอ่นหน้าอก	☐ หัวไหล่ หลังค่อม	
	☐ คอและศีรษะยืดตรง สายตาสามารถมองตรงได้ และศีรษะไม่เกร็งเลย	☐ คอและศีรษะยืดตรง สายตามองตรงได้ แต่ศีรษะและคอยังมีอาการเกร็งเล็กน้อย	☐ คอและศีรษะก้มหรือเงยเล็กน้อย สายตาไม่มองตรงไปด้านหลัง ศีรษะและคอมีอาการเกร็งเล็กน้อย	☐ คอและศีรษะก้มหรือเงยมากเกินไป บางครั้งยืดคอและศีรษะออกมาด้านหน้า สายตาไม่มองตรงไปด้านหลัง ศีรษะและคอมีอาการเกร็งตลอดเวลา	

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น			
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว
การหายใจ	☐ หายใจเข้าทั้งทางจมูกและปากพร้อมกันได้ทุกครั้ง	☐ หายใจเข้าทางจมูกและปากได้เป็นส่วนใหญ่ แต่มีบางครั้งที่ยังหายใจเข้าทั้งทางจมูกและปากพร้อมกันได้	☐ หายใจเข้าทางปากเป็นส่วนใหญ่ มีบางครั้งที่ยังหายใจเข้าทั้งทางจมูกและปากพร้อมกันได้	☐ หายใจเข้าทั้งทางจมูกและปากพร้อมกันได้ไม่ได้เลย
	☐ หายใจตรงช่วงที่ต้องหายใจถูกต้องตลอดทั้งเพลง	☐ หายใจตรงช่วงที่ต้องหายใจได้ถูกต้องเกือบตลอดทั้งเพลง	☐ หายใจตรงช่วงที่ต้องหายใจได้ถูกต้องเป็นบางช่วงของเพลง	☐ หายใจตรงช่วงที่ต้องหายใจไม่ถูกเลย
	☐ หายใจพอดีกับความยาวของแต่ละประโยคในเพลงได้ทุกประโยค	☐ หายใจกลางประโยคเพลงไม่เกิน 5 ครั้ง	☐ หายใจกลางประโยคบ่อยเกิน 5 ครั้ง	☐ หายใจกลางประโยคของเพลงทุกประโยค
	☐ หายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้วหายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้วหายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้วหายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้ว	☐ หายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้วหายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้ว	☐ หายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้วหายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้ว	☐ หายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้วหายใจเข้าโดยให้สัปดาห์แล้ว
	☐ หน้าท้องขยายออก	☐ หน้าท้องขยายออกเล็กน้อยแต่ไม่ชัดเจน	☐ หน้าท้องไม่ขยายออกและไม่แฟบเข้า	☐ หน้าท้องแฟบเข้า

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น			
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว
การปลั่งเสียง	☐ ร้องเสียงถูกต้อง ไม่เพี้ยนเลย	☐ ร้องระดับเสียงถูกต้องเกือบทั้งเพลงหรือเพี้ยนบ้างแต่เล็กน้อย	☐ ร้องระดับเสียงเพี้ยนบ้างเป็นบางท่อน	☐ ร้องระดับเสียงเพี้ยนเกินครึ่งเพลง
	☐ อวัยวะทุกส่วนของร่างกาย โดยเฉพาะปาก ขากรรไกร ลิ้น คอ ผ่อนคลาย ไม่เกร็ง	☐ ปาก ขากรรไกร คอ รู้สึกผ่อนคลาย แต่มีบางครั้งที่ยังเกร็งบ้าง	☐ เกร็งปาก ขากรรไกร คอ แพบตลอดทั้งเพลง แต่มีบางครั้งที่ยังผ่อนคลาย	☐ เกร็งปาก ขากรรไกร คอ ตลอดเวลา
	☐ ขกแก้มขึ้นเล็กน้อยอย่างถูกต้อง	☐ พยายามยกแก้มขึ้นมากเกินไป	☐ ขกแก้มขึ้นเล็กน้อยเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งก็ล้มตัวไม่ได้ยกแก้มขึ้น	☐ ไม่ยกแก้มขึ้นเลย
	☐ อ้าปากขึ้นด้านบนและห่อมุมปาก	☐ อ้าปากขึ้นด้านบนอย่างถูกต้อง แต่ปากออกด้านข้างมากเกินไปในบางครั้ง	☐ อ้าปากกว้างเกินไปและลิ้นปากออกด้านข้างในบางครั้ง	☐ อ้าปากกว้างเกินไปและลิ้นปากออกด้านข้างตลอดทั้งเพลง
	☐ ลิ้นวางราบและหลังฟันล่างได้ตลอดทั้งเพลง	☐ ลิ้นวางราบและหลังฟันล่างได้ แต่บดตลอดทั้งเพลง	☐ ห่อลิ้นเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งสามารถวางลิ้นและหลังฟันล่างได้	☐ ห่อลิ้นและไม่วางลิ้นราบและหลังฟันล่าง

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น			
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว
การออกเสียงอักขระ	☐ -ออกเสียง ร ล ถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียง ร ล ถูกต้องแทบตลอด ทั้งเพลง แต่ยังมีความถี่ผิด	☐ ออกเสียง ล ถูกต้องแต่ ร ยังผิดบ่อยครั้ง	☐ ออกเสียง ร ล ผิดแทบทุกคำ
	☐ ออกเสียงคำควบกล้ำถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียงคำควบกล้ำผิดไม่เกิน 3 ครั้ง	☐ ออกเสียงคำควบกล้ำผิดบ่อยเกิน 3 ครั้ง	☐ ออกเสียงคำควบกล้ำผิดแทบทุกคำ
	☐ ออกเสียงคำเป็นและคำตายถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียงคำเป็นและคำตายผิดไม่เกิน 2 ครั้ง	☐ ออกเสียงคำเป็นและคำตายผิดบ่อยเกิน 5 ครั้ง	☐ ออกเสียงคำเป็นและคำตายผิดแทบทุกคำ
	☐ ออกเสียงสระ วรรณยุกต์ถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียงสระ วรรณยุกต์ถูกบางคำ แต่ผิดไม่เกิน 5 คำ	☐ ออกเสียงสระ วรรณยุกต์ผิดไม่เกิน 10 คำ	☐ ออกเสียงสระ วรรณยุกต์ผิดเกิน 10 คำ
	☐ ออกเสียงพยัญชนะไทยถูกต้องชัดเจนทุกคำ	☐ ออกเสียงพยัญชนะไทยถูกต้องชัดเจนแทบทุกคำแต่ยังมีออกเสียงเหมือนพยัญชนะภาษาอังกฤษไม่เกิน 3 คำ	☐ ออกเสียงพยัญชนะไทยถูกต้องบางคำและยังออกเสียงพยัญชนะเหมือนภาษาอังกฤษไม่เกิน 5 คำ	☐ ออกเสียงพยัญชนะไทยถูกต้องน้อยมากและยังออกเสียงพยัญชนะไทยเหมือนพยัญชนะภาษาอังกฤษแทบทุกคำ

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น			
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว
การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง	☐ สีหน้าและแววตาแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของบทเพลง	☐ สีหน้าและแววตาแสดงให้เห็นถึงการเข้าถึงอารมณ์ของบทเพลง แต่ยังมีการเงินอย่างบ้างเป็นบางครั้ง	☐ สีหน้าและแววตานิ่งเฉย ไม่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของบทเพลง	☐ สีหน้าและแววตาไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องและอารมณ์ของบทเพลง
	☐ นำเสียงหนักเบา เหมาะสมตามเนื้อหาของบทเพลง	☐ มีการร้องเสียงหนักเบา ตามเนื้อหาของบทเพลงบ้างเป็นบางครั้ง	☐ ไม่มีการร้องเสียงหนักเบา ตามเนื้อหาของบทเพลงเลย	☐ ร้องเพลงไร้อารมณ์ความรู้สึก เหมือนเป็นหุ่นยนต์
	☐ เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะ และอารมณ์ของบทเพลงได้อย่างเหมาะสม	☐ เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะ และอารมณ์ของบทเพลง แต่ยังมีอาการเกร็ง	☐ ยืนนิ่งตลอดทั้งเพลง ไม่เคลื่อนไหวร่างกายเลย	☐ ยืนตัวเกร็งและมีอาการประหม่าตลอดทั้งเพลง
	☐ ร้องเพลงได้ถูกต้องตามจังหวะ มีความชัดเจนตามเนื้อหาของบทเพลง และไม่มีอาการเกร็งเลย	☐ ร้องเพลงได้ถูกต้องตามจังหวะ มีความชัดเจนตามเนื้อหาของบทเพลง แต่ยังมีอาการเกร็งบ้าง	☐ ร้องเพลงตามจังหวะได้ถูกต้อง แต่ขาดความชัดเจนและยังมีอาการเกร็งบ้างเล็กน้อย	☐ ร้องเพลงตามจังหวะ ขาดความชัดเจน ฝ่อจนคล้ายและมีการเกร็งตลอดเวลา
	☐ ร้องเพลงอย่างชัดแจ้งและเกิดความแตกต่างทางน้ำเสียงและอารมณ์ในทุกท่อนเพลง	☐ ร้องเพลงอย่างชัดแจ้งเกิดความแตกต่างทางน้ำเสียงและอารมณ์เฉพาะท่อนร้องรับ	☐ ร้องเพลงค่อนข้างชัดแจ้งแต่เกิดความแตกต่างทางน้ำเสียงและอารมณ์ในแต่ละท่อนเพลงน้อยมาก	☐ ร้องเพลงอย่างรู้สึกลำบากและอารมณ์เพี้ยนทั้งเพลง

แบบฝึกหัดระหว่างเรียน

ให้นักเรียนวงกลมคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ลักษณะการขึ้นร้องเพลงที่ถูกต้อง ควรวางเท้าทั้งสองข้างในลักษณะใด
 - ก. เท้าทั้งสองข้างห่างกันประมาณ 2 – 3 นิ้ว เท้าหน้าหนักลงบนเท้าด้านขวาเพียงด้านเดียว
 - ข. เท้าทั้งสองข้างห่างกันประมาณ 1 นิ้ว เท้าหน้าหนักลงบนเท้าด้านใดก็ได้
 - ค. เท้าทั้งสองข้างห่างกันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เท้าหน้าหนักลงบนเท้าด้านใดด้านหนึ่ง
 - ง. เท้าทั้งสองข้างห่างกันประมาณ 2 – 3 นิ้ว เท้าหน้าหนักลงบนเท้าทั้งสองข้างเท่าๆกัน เพื่อให้เกิดความสมดุล
2. การขึ้นร้องเพลงที่ถูกต้อง ลักษณะหัวไหล่และหน้าอกควรเป็นอย่างไร
 - ก. ผายไหล่ไปด้านหลังและกดลงเล็กน้อย หน้าอกแอ่นมาด้านหน้าอย่างชัดเจน
 - ข. ผายไหล่ไปด้านหลังและกดลงเล็กน้อย หน้าอกตรงไม่แอ่น
 - ค. ห่อไหล่เล็กน้อย หน้าอกตรงไม่แอ่น
 - ง. ยกไหล่ขึ้นขณะร้องเสียงสูง หน้าอกแอ่นไปด้านหน้าให้มากที่สุดขณะร้องเพลงในประโยคที่ยาว
3. ข้อใดเป็นท่าขึ้นร้องเพลงที่ถูกต้อง

ก.



ข.



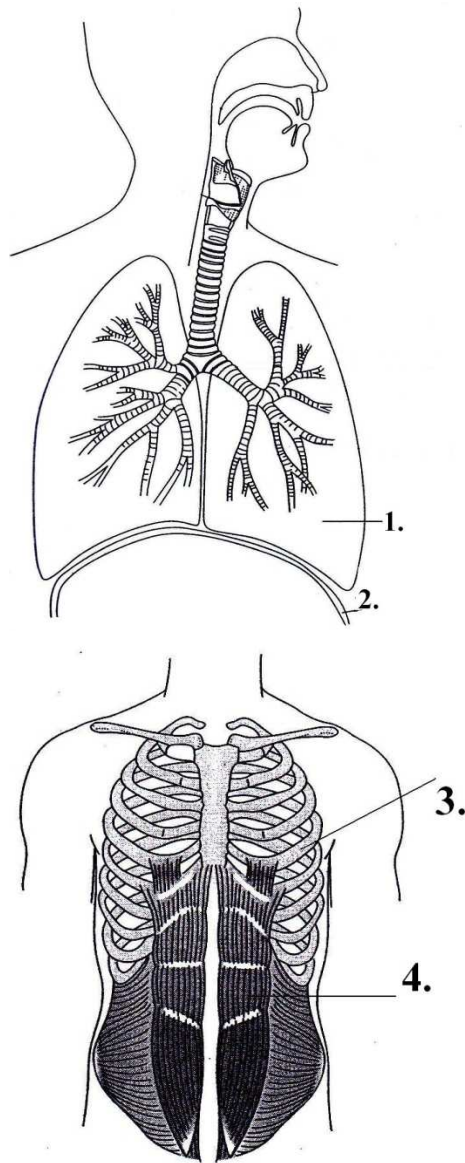
ค.



ง. ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง

4. ขณะร้องเพลง ควรวางศีรษะในลักษณะใด
 - ก. เอนไปด้านหลังเล็กน้อยเพื่อให้หายใจสะดวกขึ้น
 - ข. เอนไปด้านหน้าเล็กน้อยเพื่อให้ร้องเสียงสูงได้ง่ายขึ้น
 - ค. ตั้งตรง สายตามองตรงไปด้านหน้า
 - ง. เอนด้านซ้ายหรือด้านขวาเล็กน้อย
5. ขณะที่ร้องเพลงในช่วงเสียงที่สูง ทำการวางในลักษณะใด
 - ก. เกร็งเท้าเล็กน้อยเพื่อเพิ่มแรงในการร้องเสียงสูง
 - ข. เท้าวางราบกับพื้นปกติ
 - ค. เปิดปลายเท้าขึ้นเล็กน้อย
 - ง. ยกส้นเท้าขึ้นเล็กน้อย
6. ข้อใดต่อไปนี้ไม่ใช่ข้อวิะที่ใช้ในการหายใจสำหรับการร้องเพลง
 - ก. กะบังลม
 - ข. ปอด
 - ค. กระเพาะ
 - ง. กล้ามเนื้อหน้าท้อง
7. ขณะหายใจเข้า ร่างกายจะมีลักษณะอย่างไร
 - ก. หน้าท้องยุบเข้า หวัดไหล่ยกขึ้น
 - ข. หน้าท้องขยายกว้างขึ้น หวัดไหล่ไม่ขยับ
 - ค. หน้าท้องไม่ขยับ หวัดไหล่ห่อ
 - ง. หน้าท้องขยายกว้างขึ้น หวัดไหล่ห่อ
8. หากจำเป็นต้องร้องเพลงในประโยคที่ยาว นักร้องที่ดีควรทำอย่างไร
 - ก. หายใจเข้าให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้
 - ข. หายใจตรงกลางประโยคระหว่างคำ
 - ค. หายใจเข้าให้ลึกพอดีกับประโยคเพลง
 - ง. หายใจเข้าให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ และร้องเพลงให้เบาลงเพื่อเป็นการประหยัดลม

9. ข้อใดคือข้ออวัยวะที่ช่วยในการหายใจ



- ก. 1.ปอด 2.กล้ามเนื้อหน้าท้อง 3.กะบังลม 4.ซี่โครง
 ข. 1.กะบังลม 2.ปอด 3.ซี่โครง 4.กล้ามเนื้อหน้าท้อง
 ค. 1.ปอด 2.กะบังลม 3.ซี่โครง 4.กล้ามเนื้อหน้าท้อง
 ง. 1.กล้ามเนื้อหน้าท้อง 2.กะบังลม 3.ซี่โครง 4.ปอด

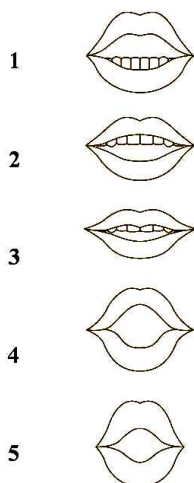
10. ขณะหายใจออก ลักษณะอวัยวะในร่างกายจะมีลักษณะเป็นอย่างไร

- ก. กระดูกซี่โครงถูกดึงลง กะบังลมยกสูงขึ้น หน้าท้องแฟบลง
 ข. กระดูกซี่โครงถูกดึงลง กะบังลมลดต่ำลง หน้าท้องแฟบลง

- ค. กระดูงซี่โครงถูกดึงขึ้น กระบังลมยกสูงขึ้น หน้าท้องขยายออก
 - ง. กระดูงซี่โครงถูกดึงขึ้น กระบังลมลดต่ำลง หน้าท้องขยายออก
11. ในการร้องเพลงควรจัดรูปปากให้อยู่ในลักษณะอย่างไร
- ก. อ้าปากให้กว้างที่สุดเพื่อให้สามารถร้องเพลงได้เสียงดัง
 - ข. อ้าปากให้แคบที่สุดเพื่อให้สามารถร้องเพลงได้เสียงที่นุ่มนวล
 - ค. อ้าปากขึ้นด้านบนไม่แคบเกินหรือไม่กว้างจนเกินไป
 - ง. เกร็งที่มุมปากตลอดเวลาเพื่อให้เกิดเสียงร้องที่คมชัด
12. ในการร้องเพลง ลิ้นควรอยู่ในตำแหน่งใด
- ก. หดเข้าไปอยู่ด้านในของปากเพื่อให้สามารถปล่อยเสียงได้โดยไม่มีอวัยวะปิดกั้นเสียง
 - ข. โกงลิ้นเล็กน้อยเพื่อให้เสียงนุ่มนวลขึ้น
 - ค. ดันลิ้นให้ติดกับฟันล่างเพื่อเสียงร้องที่มีพลัง
 - ง. วางลิ้นติดกับฟันล่างแต่ไม่กด ไม่โกง งอลิ้นเพื่อเสียงร้องที่มีคุณภาพ
13. ข้อใดคือลักษณะท่าทางการออกเสียงที่ผิด
- ก. โหนกแก้มลดต่ำลง
 - ข. อ้าปากกว้างออกด้านข้าง
 - ค. เกร็งบริเวณคอ
 - ง. ทุกข้อคือลักษณะท่าทางการออกเสียงที่ผิด
14. ข้อใดคือการออกอักขระในการร้องเพลงที่ผิด
- ก. ออกเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย
 - ข. ออกเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์เหมือนเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกา เพื่อจะได้ลักษณะเสียงของคำที่เท่ๆ และโดนใจวัยรุ่น
 - ค. ออกเสียงคำควบกล้ำแท้ได้
 - ง. ออกเสียงคำควบกล้ำไม่แท้ได้

15. รูปภาพต่อไปนี้เป็นลักษณะปากในการออกเสียงสระใดตามลำดับ

รูปปากในการออกเสียงสระต่าง ๆ



- ก. อุ เอ อี โอ อา
- ข. อา เอ โอ อี อุ
- ค. อา เอ อี โอ อุ
- ง. เอ อี โอ โอ อา

16. การตีความเนื้อหาของบทเพลง นักร้องควรกระทำสิ่งใดเป็นอันดับแรก

- ก. นั่งสมาธิ
- ข. ดูละครเกาหลีที่มีเนื้อหาเศร้ากินใจ
- ค. นั่งอ่านเนื้อเพลงหลายๆรอบแล้วพยายามทำความเข้าใจ
- ง. นั่งคัดเนื้อเพลง 10 จบ

17. ถ้าหากนักเรียนต้องร้องเพลงที่มีเนื้อร้องดังต่อไปนี้ นักเรียนคิดว่าตนเองควรทำสีหน้า

ท่าทางประกอบการร้องเพลงนี้อย่างไร

“ไม่รู้ว่าเป็นอะไร คล้ายๆโลกมันเปลี่ยนไป มองไปทางไหนสวยงามกว่าเคยทุกครั้ง

ถนนก็ดูแปลกไป หัวเราะได้จนสุดทาง โลกช่างสดใสทั้งวัน

ฉันเห็นผู้คนมากมาย ไม่รู้ว่าใครต่อใคร ทั้งชายทั้งขวยยิ้มให้กันและเป็นเช่นนั้น

รู้ไหมว่ามันถูกใจ รู้ไหมที่เธอบอกกัน ฉันอารมณ์ดี

อยากจะร้องดังๆ พูดยุให้ใครต่อใครได้รู้ทั่วกัน
อยากจะร้องดังๆ พูดยุให้ใครได้ฟังว่าเธอรักฉัน
อยากจะร้องดังๆ คำที่เธอบอกกันว่ารักมากมาย
ฉันจะร้องจะร้องให้ดังๆ ก็ฉันมันดีใจ ที่เธอมาบอกฉัน อยากจะตะโกนมันออกไป
ฉันขอแค่เพียงสักวัน ที่ฉันได้ทำตั้งใจ ให้ฉันได้ร้องเข้าไปให้มันถึงฟ้า
ก็เพราะว่ามาจากใจ ฉันขอร้องมันออกมา ฉันสบายใจ”

- ก. แววดาเศร้า ร้องด้วยน้ำเสียงหดหู่เหมือนคนผิดหวังจากความรัก
- ข. แววดามีความหวัง ร้องด้วยน้ำเสียงห้าวหาญเหมือนนักรบที่ต้องการชัยชนะ
- ค. แววดาร่าเริงสดใส ร้องด้วยน้ำเสียงร่าเริง สดใสมีความสุข สนุกสนานตลอดเวลา
- ง. แววดาโกรธแค้น ร้องด้วยน้ำเสียงดัง เกรี้ยวกราด เหมือนคนกำลังอาฆาตแค้น

18. การร้องเพลงในสไตล์ใด นักเรียนสามารถเกร็งบางส่วนของร่างกายได้

- ก. เพลงลูกทุ่ง
- ข. เพลงเพื่อชีวิต
- ค. Ska
- ง. ไม่ว่าจะเป็นเพลงสไตล์ใด ไม่ควรเกร็งอวัยวะในร่างกายแม้แต่ส่วนเดียว

แบบประเมินตนเองแบบภาพรวม
โดยการบันทึกวีดิทัศน์ หลังเรียน

ชื่อ	นามสกุล	เพลง	ชื่อเล่น	อายุ	ปี	ทำการประเมินตนเองวันที่
ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (General Outcome) นักเรียนสามารถร้องเพลงด้วยทำนองที่ถูกต้อง นักเรียนสามารถหาใจฉันทะร้องเพลงได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ นักเรียนสามารถแปลงเสียงได้ตรงระดับเสียงและมีการจัดอวัยวะต่างๆที่ใช้ในการออกเสียงได้อย่างถูกต้อง นักเรียนสามารถร้องเพลงโดยออกเสียงอักขระต่างๆในภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง นักเรียนสามารถวิเคราะห์บทเพลง โดยแสดงออกทางสีหน้า แววตา ท่าทาง ได้สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาของบทเพลง						

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น				
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว	
ลักษณะทำเ็น ในการร้องเพลง	☐ เท้าวางห่างกันประมาณ 2-3 นิ้ว ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ทำข้างหนึ่งอยู่ด้านหน้า ึ่งน้ำหนักให้ทำวาท่างให้แนบสนิทกับพื้น	☐ เท้าวางห่างกันประมาณ 2-3นิ้ว ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ไม่วางเท้าข้างใดข้างหนึ่งเฉียงไปด้านหน้า แต่ยังคงวางเท้าทั้งสองข้างแนบสนิทกับพื้น	☐ วางเท้าติดกันหรือห่างกันมากจนเกิน 2 – 3 นิ้ว ปลายเท้าแยกออกเล็กน้อย ไม่วางเท้าข้างใดข้างหนึ่งเฉียงไปด้านหน้า แต่ยังวางเท้าทั้งสองข้างแนบสนิทกับพื้น	☐ วางเท้าติดกันหรือห่างกันมากจนเกิน 2 – 3 นิ้ว ปลายเท้าเข้าหากัน ไม่วางเท้าข้างใดข้างหนึ่งเฉียงไปด้านหน้า และวางเท้าไม่แนบสนิทกับพื้น	
	☐ ขา ตั้งตรงและไม่เกร็งที่บริเวณหัวเข่า	☐ ขาองเล็กน้อยแต่ไม่เกร็งที่บริเวณหัวเข่า	☐ ขาองและเกร็งที่บริเวณหัวเข่าเล็กน้อย	☐ ขาไม่ตั้งตรง มีอาการเกร็งที่บริเวณหัวเข่า	
	☐ ลำตัว หัวไหล่และสะโพก ควรตั้งตรงในระดับเดียวกันตลอดทั้งเพลง	☐ ลำตัว หัวไหล่ และสะโพกตั้งตรงในระดับเดียวกันตลอดทั้งเพลง แต่มีบางครั้งที่ยังบิดเบี้ยวเพราะสิมตัว	☐ ลำตัว หัวไหล่ และสะโพกตั้งตรงในระดับเดียวกันเป็นบางครั้ง แต่ส่วนมากบิดเบี้ยว	☐ ลำตัว หัวไหล่และสะโพกบิดเบี้ยว ไม่ตั้งอยู่ในระดับเดียวกัน	
	☐ หัวไหล่ผายไปด้านหลังและกดหัวไหล่ลงเล็กน้อย	☐ พยายามผายหัวไหล่ไปด้านหลัง แต่ไม่ได้กดหัวไหล่ลง	☐ พยายามผายหัวไหล่ไปด้านหลัง และกดหัวไหล่ลงมากจนเกินพอดีลักษณะเหินแอ่นหน้าอก	☐ หัวไหล่ หลังค่อม	
	☐ คอและศีรษะยึดตรง สายตาสามารถมองตรงได้ และศีรษะไม่เกร็งเลย	☐ คอและศีรษะยึดตรง สายตามองตรงได้ แต่ศีรษะและคอยังมีอาการเกร็งเล็กน้อย	☐ คอและศีรษะก้มหรือเงยเล็กน้อย สายตาไม่มองตรงไปด้านหน้า ศีรษะและคอมีการเกร็งเล็กน้อย	☐ คอและศีรษะก้มหรือเงยมากจนเกินไป บางครั้งยึดคอและศีรษะออกมาด้านหน้า สายตาไม่มองตรงไปด้านหน้า ศีรษะและคอมีอาการเกร็งตลอดเวลา	

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น				
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว	
การหายใจ	☐ หายใจเข้าทั้งทางจมูกและปากพร้อมกันได้ทุกครั้ง	☐ หายใจเข้าทางจมูกและปากได้เป็นส่วนใหญ่ แต่มีบางครั้งที่ยังหายใจเข้าทางปากพร้อมกันได้	☐ หายใจเข้าทางปากเป็นส่วนใหญ่ มีบางครั้งที่ยังหายใจเข้าทั้งทางจมูกและปากพร้อมกันได้	☐ หายใจเข้าทั้งทางจมูกและปากพร้อมกันได้ไม่ได้เลย	
	☐ หายใจตรงช่วงที่ต้องหายใจถูกต้องตลอดทั้งเพลง	☐ หายใจตรงช่วงที่ต้องหายใจได้ถูกต้องเกือบตลอดทั้งเพลง	☐ หายใจตรงช่วงที่ต้องหายใจได้ถูกต้องเป็นบางช่วงของเพลง	☐ หายใจตรงช่วงที่ต้องหายใจไม่ถูกเลย	
	☐ หายใจพอดีกับความยาวของแต่ละประโยคในเพลงได้ทุกประโยค	☐ หายใจกลางประโยคเพลงไม่เกิน 5 ครั้ง	☐ หายใจกลางประโยคบ่อยเกิน 5 ครั้ง	☐ หายใจกลางประโยคของเพลงทุกประโยค	
	☐ หายใจเข้าโดยให้เสียงดังแล้วหายไปด้วยเสียงเล็กน้อย	☐ หายใจเข้าโดยให้เสียงดังแต่ไม่ได้หายไปด้วยเสียง	☐ หายใจเข้าโดยให้หล่อและไม่หายไปด้วยเสียง	☐ หายใจเข้าโดยหลังค้อมหรือแอ่นหน้าอกทุกครั้ง	
	☐ หน้าท้องขยายออก	☐ หน้าท้องขยายออกเล็กน้อยแต่ไม่ชัดเจน	☐ หน้าท้องไม่ขยายออกและไม่แฟบเข้า	☐ หน้าท้องแฟบเข้า	

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น				
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว	
การปลั่งเสียง	☐ ร้องเสียงถูกต้อง ไม่เพี้ยนเสียง	☐ ร้องระดับเสียงถูกต้องเกือบทั้งเพลงหรือเพี้ยนบ้างแค่เล็กน้อย	☐ ร้องระดับเสียงเพี้ยนบ้างเป็นบางท่อน	☐ ร้องระดับเสียงเพี้ยนเกินครึ่งเพลง	
	☐ อวัยวะทุกส่วนของร่างกายโดยเฉพาะปาก ขากรรไกร ลิ้น คอ ฟันคุด ไม่เกร็ง	☐ ปาก ขากรรไกร คอ รู้สึกผ่อนคลาย แต่มีบางครั้งเกร็งบ้าง	☐ เกร็งปาก ขากรรไกร คอ แทบตลอดทั้งเพลง แต่มีบางครั้งที่ผ่อนคลาย	☐ เกร็งปาก ขากรรไกร คอ ตลอดเวลา	
	☐ ยกแก้มขึ้นเล็กน้อยอย่างถูกต้อง	☐ พยายามยกแก้มขึ้นมากเกินไป	☐ ยกแก้มขึ้นเล็กน้อยเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งก็ล้มตัวไม่ได้ยกแก้มขึ้น	☐ ไม่ยกแก้มขึ้นเลย	
	☐ อ้าปากขึ้นด้านบนและห่อมนูนปาก	☐ อ้าปากขึ้นด้านบนอย่างถูกต้อง แต่ลิ้นปากออกด้านข้างมากเกินไปในบางครั้ง	☐ อ้าปากกว้างเกินไปและลิ้นปากออกด้านข้างเป็นบางครั้ง	☐ อ้าปากกว้างเกินไปและลิ้นปากออกด้านข้างตลอดทั้งเพลง	
	☐ ลิ้นวางราบและหลังฟันล่างได้ตลอดทั้งเพลง	☐ ลิ้นวางราบและหลังฟันล่างได้แทบตลอดทั้งเพลง	☐ ห่อลิ้นเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งสามารถวางลิ้นและหลังฟันล่างได้	☐ ห่อลิ้นและไม่วางลิ้นราบและหลังฟันล่าง	

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น			
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว
การออกเสียงอักขระ	☐ -ออกเสียง ร ล ถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียง ร ล ถูกต้องแทบตลอดทั้งเพลง แต่ยังมีบางครั้งที่ผิด	☐ ออกเสียง ล ถูกต้องแต่ ร ยังผิดบ่อยครั้ง	☐ ออกเสียง ร ล ผิดแทบทุกคำ
	☐ ออกเสียงคำควบกล้ำถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียงคำควบกล้ำผิดไม่เกิน 3 ครั้ง	☐ ออกเสียงคำควบกล้ำผิดบ่อยเกิน 3 ครั้ง	☐ ออกเสียงคำควบกล้ำผิดแทบทุกคำ
	☐ ออกเสียงคำเป็นและคำตายถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียงคำเป็นและคำตายผิดไม่เกิน 2 ครั้ง	☐ ออกเสียงคำเป็นและคำตายผิดบ่อยเกิน 5 ครั้ง	☐ ออกเสียงคำเป็นและคำตายผิดแทบทุกคำ
	☐ ออกเสียงสระ วรรณยุกต์ถูกต้องทุกคำ	☐ ออกเสียงสระ วรรณยุกต์ถูกต้องบ้าง แต่ผิดไม่เกิน 5 คำ	☐ ออกเสียงสระ วรรณยุกต์ผิดไม่เกิน 10 คำ	☐ ออกเสียงสระ วรรณยุกต์ผิดเกิน 10 คำ
	☐ ออกเสียงพยัญชนะไทยถูกต้องชัดเจนทุกคำ	☐ ออกเสียงพยัญชนะไทยถูกต้องชัดเจนแทบทุกคำแต่ยังมีออกเสียงเหมือนพยัญชนะภาษาอังกฤษไม่เกิน 3 คำ	☐ ออกเสียงพยัญชนะไทยถูกต้องบ้างคำและยังออกเสียงพยัญชนะเหมือนภาษาอังกฤษไม่เกิน 5 คำ	☐ ออกเสียงพยัญชนะไทยถูกต้องน้อยมากและยังออกเสียงพยัญชนะไทยเหมือนพยัญชนะภาษาอังกฤษแทบทุกคำ

เนื้อหา	คุณลักษณะคุณภาพของแต่ละช่วงชั้น			
	4 ดาว	3 ดาว	2 ดาว	1 ดาว
การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง	☐ ถิ่นน้ำและแวตาดแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของบทเพลง	☐ ถิ่นน้ำและแวตาดแสดงให้เห็นถึงการเข้าถึงอารมณ์ของบทเพลงแต่ยังมีอาการเงินอาบข้างเป็นบางครั้ง	☐ ถิ่นน้ำและแวตาดังเลขไม่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของบทเพลง	☐ ถิ่นน้ำและแวตาดไม่สไตต้นเต้นและเงินอาบตลอดทั้งเพลง
	☐ นำเสียงหนัก เบา เหมาะสมตามเนื้อหาของบทเพลง	☐ มีการร้องเสียงหนัก เบา ตามเนื้อหาของบทเพลงบ้างเป็นบางครั้ง	☐ ไม่มีการร้องเสียงหนัก เบาตามเนื้อหาของบทเพลงเลย	☐ ร้องเพลงไร้อารมณ์ความรู้สึกเหมือนเป็นหุ่นยนต์
	☐ เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะและอารมณ์ของบทเพลงได้อย่างเหมาะสม	☐ เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะและอารมณ์ของบทเพลง แต่ยังมีอาการเงินอาบ	☐ ยืนนิ่งตลอดทั้งเพลง ไม่เคลื่อนไหวร่างกายเลย	☐ ยืนตัวเกร็งและมีอาการประหม่าตลอดทั้งเพลง
	☐ ร้องเพลงได้ถูกต้องตามจังหวะ มีความยืดหยุ่นตามเนื้อหาของบทเพลง และไม่มีการเกร็งเลย	☐ ร้องเพลงได้ถูกต้องตามจังหวะ มีความยืดหยุ่นตามเนื้อหาของบทเพลง แต่ยังมีอาการเกร็งบ้างเล็กน้อย	☐ ร้องเพลงตามจังหวะได้ถูกต้อง แต่ขาดความยืดหยุ่นและยังมีการเกร็งบ้างเล็กน้อย	☐ ร้องเพลงตามจังหวะ ขาดความยืดหยุ่น ผ่อนคลายและมีการเกร็งตลอดเวลา
	☐ ร้องเพลงอย่างชัดแจ้งและเกิดความแตกต่างทางน้ำเสียงและอารมณ์ในทุกท่อนเพลง	☐ ร้องเพลงอย่างชัดแจ้งซึ่งเกิดความแตกต่างทางน้ำเสียงและอารมณ์เฉพาะท่อนร้องรับ	☐ ร้องเพลงค่อนข้างชัดแจ้งแต่เกิดความแตกต่างทางน้ำเสียงและอารมณ์ในแต่ละท่อนเพลงน้อยมาก	☐ ร้องเพลงอย่างรู้สึกลึกน้ำเสียงและอารมณ์เท่ากันตลอดทั้งเพลง

ใบสรุปผลการประเมิน			
ชื่อ _____ นามสกุล _____		ข้อเล่น _____	อายุ _____ ปี
เนื้อหา	คะแนนเพลงที่ 1	คะแนนเพลงที่ 2	คะแนนเพลงที่ 3
ลักษณะทำขึ้นในการร้องเพลง			
การหายใจ			
การเปล่งเสียง			
การออกเสียงอักขระ			
การวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง			
คะแนนรวม			
สรุป.....			
.....			
.....			
.....			

ใบระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด

คำชี้แจง ให้นักเรียนระบุวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดในการร้องเพลงของตนเองหลังจากกระทำแบบประเมินตนเองแบบภาพรวม

ทำขึ้น

คอและศีรษะ.....
 ไหล่.....
 ลำตัว.....
 ขา.....
 หัวเข่า.....
 เท้า.....

การหายใจ

หายใจทางจมูกและปาก.....
 จังหวะการหายใจ.....
 ความยาวของลมหายใจ.....

การเปล่งเสียง

ระดับเสียง.....
 ลักษณะปาก.....
 ขากรรไกร.....
 ลิ้น.....
 คอ.....
 โหนกแก้ม.....

อักขระ

“ร” “ล”.....
 คำควบกล้ำ.....

คำเป็น คำตาย (เสียงสั้น เสียงยาว)

สระ วรรณยุกต์.....

พยัญชนะ.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล

นายศักดิ์พล มิตรประยูร

วัน เดือน ปี เกิด

วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2530

สถานที่เกิด

น่าน

วุฒิการศึกษา

มหาวิทยาลัยพายัพ, 2548-2551

ศิลปศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

มหาวิทยาลัย มหิดล, 2552-2555

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี

ที่อยู่ปัจจุบัน

37/5 ถนนเปรมประชากรราษฎร์ ตำบลในเวียง

อำเภอเมือง จังหวัดน่าน

55000

โทรศัพท์ 086-7300172

E-mail: samusic12@hotmail.com